

၇၅၆

မေတ္တာစေတနာ

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

ဗျူး

မေတ္တာစေတနာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူစာပေ)

အမှတ်- ၅၂၀(က) အင်းဝ (၄)လမ်း

(၆) ရင်ကွတ်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေမြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရင်ကွက်

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုပေါက် ၆ ၀၉ ၄၂၀၂၄၃၃၂၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

တန်ဖိုး - ၀၀၀ ကျပ် အုပ်ရေး - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

၈၉၅. ၈၃

ဗျူ
မေတ္တာစေကျွန်
ဗျူစာပေ၊ ၂၀၁၄။
၂၄၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) မေတ္တာစေကျွန်

အခန်း (၁)

“အင့်”

“ဆောရီး ကိုကို”

တိုက်လိုက်မိတာက အရှိန်မပြင်း။ မျက်နှက်ဝန်းလေးပင့်မော့

တောင်ပန်လိုက်တာကတော့ ကပျာကယာပင်။

ရင်းနှီးသိက္ခမီးမူမရှိပါဘဲ ကိုကိုဆိုသည့် နှာမိစားကိုသုံးလိုက်

တာကတော့ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေရဲ့ အထာပဲဖြစ်မည်ထင်၏။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးတွေက သူမတို့ထက်

အသက်နည်းနည်းကြီးမည်ထင်သည့် ယောက်ျားလေးတွေကို ဒီလိုတွေ

တပြောပြီး ရောနှောပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားတတ်တာမို့ လင်းရောင်နီ တစ်ချက်

ပြုံး၍ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟင် ဘယ်လိုကြီးမုန်းမသိဘူး၊ သူများတောင်းပန်တာကို

ညွှန်တိုတဲ့အပြုပီပီကွေးလေးနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်ရလား မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ကျော့ခိုင်းလျက်က ကြားလိုက်ရသည့် အသံလေးက မူ့ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် လွန်းလှသည်။ ဒီကောင်မလေးအသက် အလွန်ဆိုးရှိမှ ဆယ်ရှစ်ကျော် ကျော်ပေါ့။ မျက်နှာခိုင်းခိုင်းပါးဖောင်းဖောင်း၊ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲလေးနှင့် တကယ့် ကလေးဆန်ဆန်ချစ်စရာလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံက ကျပ် ကျပ်ကပ်ကပ်နှင့် အရမ်းဟော့လွန်းနေတာကတော့ မျက်စိဆံပင်မွှေး ဖူးစေသည်။

“လင်းရောင် ဘာတွေပြုံးလာတာလဲ”

“ဪ ခုနက စင်တာထဲဝင်လာတဲ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ တိုက် မိလာလို့ပါ”

ကားပေါ်ကထိုင်စောင့်နေသည့် သက်တင်က လင်းရောင်နီ စကားကြောင့် ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်လိုက်ပြီး

“ဘာလဲ နောက်ဖာတ်လမ်း ထွင်လာတာလား”

“ဒီလို ကလေးအသေးအမွှား ပိစိကွေးတွေနဲ့တော့ မလန်းဘူး ငါ့ကောင်၊ ရင်ပူလို့ သက်တူရွယ်တူတွေနဲ့ ကစားရတာ ရင်မလေးဘူး”

“တစ်ယောက်နဲ့မှ အလေးအနက်ရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အပိုတွေ ကျွေးနေသေးတယ်၊ အကြောင်သိတွေ၊ ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာ သမျှ ကြီးကြီးငယ်ငယ် မင်းရှောင်လို့လား”

“သိရင်လည်း ပြီးရောကွာ ရွေ့မယ်”

လင်းရောင်နီ ပြောပြီး ကုန်းပေါ်တက်ထိုင်တော့ သက်တင် ကားကိုလှိုင့်ထွက်လိုက်၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က လုပ်ငန်းချင်းမတူ ပေမယ့် တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ အမြဲလိုဆုံဖြစ်ကြ၏။

လင်းရောင်နီက ပြောနေကားအရောင်းအဝယ်ဘက်မှာ ဝါသနာ ထုံပြီး သက်တင်က အဆောက်အဦး ကန်ထရိုက်ဘက်မှာ ဆရာကြီးပင်

နှစ်ယောက်လုံးက ငွေအရချောင်သည့်အလုပ်တွေ လုပ်နေကြတာမို့ အသုံး အပြုန်းနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူရှိတာ တစ်ခုတော့ရှိ၏။

သက်တင်ရော ရောင်နီရော ရည်းစားသာများပြီး မိန်းမယူဖို့ စိတ်ကူးမရှိကြခြင်းပင်။

“သက်တင် ရှေ့က စားသောက်ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်ကွာ”

“စောသေးသလားလို့ အိမ်ပြန် ရေခိုးချိုးပြီးမှ တစ်ခေါက်ပြန် ထွက်တာ မကောင်းဘူးလား”

“အိမ်ပြန်ပြီး ကားမယူချင်လို့ မင်းကားနဲ့လာပါတယ်ဆိုမှ မင်း က ကျွိုင်လာပူနေသေးတယ်”

“ညက မင်းအဖေအိမ်မှာ အိပ်တာလား”

“ခေါ်လို့သွားလိုက်တာ၊ မနက်လင်းတော့ သွားစရာရှိလို့ ကား ထားခဲ့တဲ့ ကင်းအောင်နေချင်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကွန်ဒိုဝယ်ပြီးနေတာ တောင် ယေးတွေက လာပြီနေတယ်”

“သူက မိဘပဲကွ၊ လိုအပ်လို့ ပေးသုံးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စမောလေးကို ရှော့ပင်လိုက်ပို့ဖို့ ငါ့ကားကိုသုံးတာ မကြိုက် တာ”

“စမောလေးက မင်းအဖေ မိန်းမ၊ မင်းမိထွေးလေ၊ သူတို့ ပေါင်းလာတာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်နေပြီ၊ မင်းအခုထိ အသိအမှတ်ပြု ခို့ မစဉ်းစားသေးတာတော့ မင်းလွန်တာပေါ့”

“ငါလည်း ဖေဖေရဲ့အသိအမှတ်ပြုမခံရတာ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကျော်ပြီလေ၊ သက်တင်ရင်လေ အမုန်းရင်လေပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အနာတင် ခဲ့တယ်၊ ဖြေဆေးမရှိဘူး၊ ကံပါကွာ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်စမ်းပါ”

“အေးပါကွာ မင်းကလည်း”

လင်းရောင်နီ နည်းနည်းပေါက်ပြီဆို သက်တင် သိပ်ပြီးစောဒက
မတက်။ စိတ်တိုင်းကျ လိုက်လျောပေးတာက လင်းရောင်နီ ခံစားချက်
တွေကို နားသည့်ပေးမိလို့ပါ။

“ဘာသောက်မှာလဲ”

“ဘီယာပဲချ”

“အသက်က နည်းနည်းရလာပြီနော်၊ ဗိုက်ရွဲနေဦးမယ်”

“အရက်ကရော ဘယ်နေရာကောင်းနေလို့လဲ၊ ဘီယာက များ
များသောက်မှ မူးတယ်၊ အရက်က မြန်မြန်မူးတယ်၊ အိမ်ကိုနောက်ကျ
ပြန်ပြီးမှ ကားသွားယူမှာမို့ ဘီယာပဲသောက်မယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ ကြာကြာ
နေရတော့ အကုသိုလ်ကင်းတယ်၊ အမြည်းကြိုက်တာမှာ သက်တင်၊
စကားမများနဲ့”

ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သက်တင် စိတ်ကြိုက်မှာသည်။

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်လှည့်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်တိုက်ရသော အ
လှည့်ဆိုလျှင် သက်တင် သွားဖြဲနားဖြဲ စီးပိုးတတ်၏။

“ငွေရှာနိုင်တာချင်းတူပေမယ့် ငါရှာလို့ရတာက မိသားစုကို
ထောက်ပံ့ရတယ်၊ မင်းက မိသားစုရှိရဲ့နဲ့ ထောက်ပံ့ရမုန်းမသိ၊ တစ်
ယောက်တည်း သုံးဖြုန်းနေတဲ့ကောင်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းအလှည့်ဆိုရင်
ငါ့ကို ပိုသောက်တာ မပြိုငြင်သင့်ဘူး”

အဲလိုမျိုး မျက်နှာပြောင်လျက် ပြောတတ်သူပါ။ ကိုယ်ကလည်း
သဒ္ဒါစိတ်ရှိပြီးသားမို့ ပြောနေဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိပေ။ အခုနောက်ပိုင်း
ဆိုလျှင် ကိုယ်ကပဲ ဒကာခံလိုက်တာရှိပြီး အဖော်အဖြစ် တစ်ပတ်တစ်ခါ
လောက် အနားမှာရှိပေးနေတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။

“သက်တင် အခုတလော တိုက်ခန်းဈေးတွေ ဘယ်လိုနေလဲ၊

တန်ဖိုးနည်းအိမ်ရာတွေပေါ်လာတော့ မင်းတို့မချောင်တော့ဘူးပေါ့”

“တန်ဖိုးနည်းအိမ်ရာက ငါတို့နဲ့ဈေးမှမကွာတာ၊ တုန်လှုပ်စရာ
ဘာမှမရှိပါဘူး၊ မြေဈေးမာတာကို မလျော့သရွေ့ တို့အတွက်က အခြေ
အနေကောင်းနေဦးမှာပဲ၊ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်လည်း ခဏပေါ့ကွာ၊ ကား
ဈေးကွက်လို အရှုံးကြီးတယ်ဆိုတာမျိုး မရှိဖူးဘူး”

“အေးကွာ ငါလည်း အခုကာနက်မှာ ခဏထိုင်ပြီး မြေကစား
ခုတာ စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ဟိုတစ်ပတ်က ငါးရာလောက်မြတ်လိုက်တယ်ဆို”

“ပေါက်ဈေးထက်စာရင် အရနည်းပါတယ်၊ ကာနက်က အရှုံး
ခံကြာင့် အရင်းနည်းမှာစိုးလို့ ထုတ်လိုက်တာ”

“မင်းအဖေ အလုပ်သိပ်မကောင်းဘူးမဟုတ်လား၊ နည်းနည်း
ပဲ့ကျွေးလိုက်ပါလား”

“သူ့မိန်းမနဲ့သမီးအတွက် သူ့ဘာသာ ရုန်းကန်လိမ့်မယ်၊ ငါနဲ့
ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မိထွေးကို ထည့်မတွက်ချင်တောင် မင်းအဖေရဲ့သမီးက မင်း
ညီမလေးလေ၊ သူ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ မင်းမှာလည်း တာဝန်
နဲ့တယ်”

လင်းရောင်နီ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ကိုင်မြှောက်ထားသော
ဘီယာခွက်ကို မဆောက်ဘဲ ပြန်ချလိုက်ပြီး

“လင်းရောင်နီ ဘဝမှာ ညီမလည်းမရှိဘူး၊ အဖေလည်းမရှိ
ဘူး သွေးသားဆိုတာ နွေးထွေးမှုရှိမှ အပြန်အလှန် စီးဆင်းတာ၊ ဘယ်သူ
က ငါ့အပေါ် ကြင်နာလို့လဲ၊ အဲဒီညီမဆိုတာလည်း မိထွေးရဲ့ဒိုင်ယာလော့
တွေနဲ့ အိုင်ဒီယာတွေနဲ့ ငါ့ကိုမျက်မှန်းကျိုးနေတာ”

“အဲဒါ အပြန်အလှန် တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မေတ္တာ ဆိုတာ အပေးအယူရှိတယ်၊ မင်းပေးသလောက် မင်းပြန်ရမှာ”

“ငါ မေတ္တာငတ်မွတ်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး သက်တင်း အပြင်မှာလိုသလောက် ရှာလို့ရတယ်”

“မတူတာက မိသားစုမေတ္တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်း သိပ်ရှာ စရာမလိုဘဲ အလကားလိုရနေတာတွေက လမ်းဘေးက အပူတွေ”

“အဲဒီအပေါ်မှာ ငါ ကျေနပ်တယ်၊ ငါပျော်တယ်၊ ငါ့အဖေက ငါ့အမေသေမှ နောက်မိန်းမယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလမ်းဘေးက စမော နဲ့ ဖေဖေ အပြင်မှာရှုပ်နေလို့ မေမေက အဲဒီစိတ်နဲ့သေတာ၊ မေမေသေ လို့ အဲဒီမိန်းမကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတော့ ကိုယ်ဝန်က ပါလာပြီ၊ ငါ့ အတွက် အဲဒီအချိန်တွေက ငရဲခန်းပဲ”

ဘီယာခွက် ဆောင့်ခနဲ ချသံက လင်းရောင်နီရဲ့ခံပြင်းမှုတွေ အတွက် သက်သေပံဖြစ်၏။ ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုလို ယူဆထားခဲ့သော ထို ကဏ္ဍကို ဇီးလောင်တိုက်သွင်းပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ မရသရွေ့ ဒီအတိုင်း အာယာတတစ်ခုလို အမြစ်တွယ်နေမှာပဲဖြစ်၏။

ဘဝက မှန်တိုင်းမဟုတ်သော်လည်း အနားသတ်က မျှော်မြောင့် တစ်ကြောင်းမဟုတ်ဘဲ။

ထိုကြမ္မာကို ပုံဖော်ထုဆစ်ခဲ့သော ဖေဖေကို . . . ။

အခန်း (၂)

“မင့်ကား ပြန်လာယူတာလား၊ ဖအေဆီ နှစ်ရက်သုံးရက် လောက် ထားလိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတာ ဖေဖေ၊ ကားမရှိရင် ခြေချိုး ထားသလိုပဲ၊ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်မပြေဘူး”

“ဝယ်ရောင်းလုပ်ပြီး ကားထည်လဲဦးနေတဲ့သူက ဖအေအတွက် ကားလေးတစ်စီးလောက် ပေးထားတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“အဲလောက် အပိုဝင်ငွေရှိအောင် စုဆောင်းမထားဘူး ဖေဖေ၊ ကိုယ်ရှာတာ ကိုယ့်ဘာသာ သုံးလို့တောင် မလောက်ဘူး”

“မင်းခေါင်းထဲမှာ မိသားစုဆိုတာရော မရှိဘူးလား၊ နီနီ၊ ဖအေ ငီးပွားရေးပျက်နေတဲ့အချိန်မှာ အဆင်ပြေနေတဲ့သားက ထောက်ပံ့ရ ကောင်းမှန်းမသိတာ ရင်နာဖို့ကောင်းတယ်”

ကားသော့ကို လက်ထဲထည့်ပေးသေးတဲ့ ပြောနေသော ဖေဖေ

www.burmeseclassic.com

စကားတွေကြောင့် ဂုတ်အထက်နားမှာရှိသည့် ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် ထိုးဖွင့် လင်းရောင်နီ မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာက အနာ မဆွေးဘဲ အသစ်လိုဖြစ်ပြီး နာကျင်နေတာကြောင့်ပါ။

“ကျွန်တော် ရင်နာတာက မေမေ မဆုံးခင် ဖေဖေကြောင့် မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် နာကျင်နေရတဲ့အချိန်တွေတည်းကပါ ဖေဖေ၊ အဲဒီ အချိန်တွေကရော ကျွန်တော်တို့သားအမိကို ဖေဖေ ငဲ့ညှာစာနာခဲ့လို့ လား။ အဲဒီ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး ဆိုတဲ့ အငယ်အနှောင်းဖြစ်မယ့် မိန်းမ အပေါ်မှာပဲ စာနာစိတ်တွေ ငဲ့ညှာစိတ်တွေ တာဝန်ယူရမယ်ဆိုတဲ့မေတ္တာ စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့သားအမိရဲ့နာကျင်မှုတွေကို ဖေဖေ လျစ်လျူရှု ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ကြာခဲ့ပြီ နီနီ၊ အဲဒီအချိန်က ဖေဖေ တကယ်ကို ဘေးကျပ် နံကျပ်နဲ့ ဒုက္ခတွေရောက်နေခဲ့လို့ပါ။ ယောက်ျားသဘာဝ အပျော်ရှာရင်း ငြိစွန်းမိတယ်၊ ဒီလိုပဲ ငွေခွဲရင်းပြီး ရှောင်တိမ်းထွက်သွားဖို့ စဉ်းစားပြီး သား၊ ဒါပေမဲ့ ကေသွယ်မျိုးရဲ့အစ်ကိုတွေ မောင်တွေက ဓားကြိမ်းကြိမ်း ပြီး တာဝန်ယူဖို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်”

“ကြောက်လန့်တာထက် ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးအပေါ် မေတ္တာသက် ဝင်ချစ်ခင်လို့ တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာရော ငြင်းမလား ဖေဖေ၊ ယောက်ျားပဲ မလိုချင်ရင် ရှောင်လို့တိမ်းလို့ရတယ်၊ မိသားစုကို အကြောင်း ပြုပြီး ငွေခွဲရှင်းလို့ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မိသားစုကိုခေါ်ပြီး အဝေးကို ထွက်သွားလို့ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်က မေမေ မျက်ရည်တွေနဲ့ နေ့စဉ်ရက် ဆက် တားဆီးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“အေး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငြိစွန်းပြီးရင် မင်းအလှည့် ကျမှ ဘယ်လိုရန်းထွက် ရှောင်တိမ်းမလဲဆိုတာ ကြိုစဉ်းစားထား၊ ဒီ

အဖေကို အပြစ်တွေပြောပြီး အငြိုးနဲ့ပဲ တိုက်ခိုက်မနေနဲ့၊ လူ့ဘဝကို ကျင်လည်ဖြတ်သန်းနေတာ အဲလောက်မလွယ်ဘူး။ အပျော်ရှာရင်းက လူပီပီသသ တာဝန်ယူလိုက်ရတာတွေ ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ခုက မိသားစု အပေါ် တာဝန်ကြေးနေရတာတွေ ရှိတယ်”

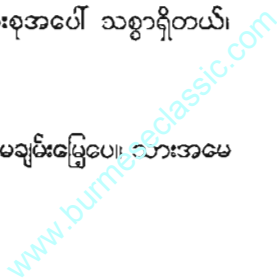
“နောက်မိသားစုအပေါ်တာဝန်ကြေးဖို့ အရင်မိသားစုကို သေ ကွဲကွဲတဲ့အထိ ဖျက်ဆီးမိတာကိုရော ဖေဖေ နောင်တမရဘူးလား။”

သူ့ရဲ့မေးခွန်းအတွက် ဖေဖေ ဖြိုင့်ကျသွား၏။ ဆိုဖာခုံကို နောက် နိချလိုက်ပေးမယ့် လက်ထဲက ကားသောက်တော့ စားဖွဲ့ပေါ်မတင်သေးပေ။

“ဆုပ်လည်းဆူး စားလည်းရှူးဘဝနဲ့ ရှေ့တိုးမရ နောက်ဆုတ် မရတဲ့အခြေအနေတွေ ရှိခဲ့တယ် သား၊ ကေသွယ်မျိုးကို တခြားမှာ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးလိုက်မယ်၊ တာဝန်ယူတဲ့အနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ ငါ့ကို မင်းပိုင်ပါတယ်လို့ မင်းအမေကို အသနားခံကြည့်တယ်၊ မင်းအမေက လုံးဝကို ခါးခါးသီးသီးနဲ့ လက်မခံဘူး။ ယောက်ျားတိုင်းမှာ မှားတတ်တဲ့ အမှားဆိုပေမယ့် မင်းအမေကို နားလည်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ သူ့စိတ်တိုင်းကျလုပ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ အဲဒါလည်း မကျေနပ်နိုင်ဘဲ မင်းအမေက”

“ဖောက်ပြန်ခဲ့တာကိုက ဖေဖေအမှားလေ၊ မေမေမှာ ဘာ ချို့ယွင်းချက်ရှိလို့လဲ၊ မိန်းမပီပီသသ အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်၊ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ပညာတတ်မျိုးရိုး၊ လင်ယောက်ျားကို အိမ်ဦးနတ် လို ကိုးကွယ်ပြီး ရိုသေလေးစားတယ်၊ မိသားစုအပေါ် သစ္စာရှိတယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်”

“သား”
သားပြောတာတွေ မမှားတာမို့ ရင်မှာမချမ်းမြေ့ပေ။ သားအဖေ

မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါ။ ကိုယ်ကလည်း အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေလို့
ဖောက်ပြန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို အပေါင်းအသင်းတွေဖြင့် သောက်
စားနေပျော်ပါးရင်းက ကေသွယ်မျိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ။

ကေသွယ်မျိုးက ကိုယ့်ထက်အများကြီးငယ်ရွယ်သလို သွက်
လက်ထက်မြက်တာမို့ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ ကြားဝါဂုဏ်ယူချင်
စိတ်တွေနှင့် တွဲခဲ့သည်။ တခြားလူတွေကြားမှာ အရေးပေးခံရတာကို
လည်း ကျေနပ်ခဲ့၏။ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ဒီလိုငယ်ရွယ်သူနှင့်
ပတ်သက်ရတာကို အားပေးအားမြှောက်စကားတွေဖြင့် ပို့ပေးနေတာမို့
အလွန်အကျွံ မူးသည့်နေ့မှာတော့ ...။

“ပြောလေ ဖေဖေ၊ မေမေ ဘာမှားလို့လဲလို့”

“မမှားပါဘူး သားအမေဘက်က ဘာမှမမှားခဲ့ဘူး ဒါပေမဲ့”

“ဆင်ခြေတွေက မေမေ အသက်ကို ပြန်တောင်းယူလို့မရတော့
ပါဘူး ဖေဖေ၊ မေမေက အဲဒီစိတ်နဲ့ သေဆုံးခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီ
ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မိသားစုနဲ့ကင်းကွာခဲ့တာ၊ ဒါပါပဲ၊ ဖေဖေကရော ကျွန်တော်
ဒီလိုနေတာ ဘာမကျေနပ်စရာရှိလို့လဲ”

“လင်းရောင်နီ မင်း”

“ကားသော့ပေးပါ၊ နောက်အကြောင်းကိစ္စ အရေးမကြီးရင်
ခဏခဏ မခေါ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် အချိန်တိုင်း အားနေတဲ့သူမဟုတ်ဘူး
ဖေဖေ”

“အေးပါ မင်းပြောတာကို မှတ်ထားပါမယ်၊ ဒီလိုအချိန်မှာ
သားကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အားကိုးချင်နေမယ့် မင်းက ဥပေက္ခာပြု
ရက်မှတော့ ဘာတုတ်နိုင်မှာလဲ”

လက်ထဲကို ကားသော့ထည့်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည့် ဖေဖေ

စကားအတွက် ရင်မှာ ဘာမှမခံစားချေ။ ဒီလိုနေနိုင်အောင် ဖေဖေ မေမေ
အတွက် သူ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေချိန်တွေမှာ သူ့အပေါ် နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျ
မှုမရှိဘဲ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး ကျေနပ်အောင် ချောမြူဖေးမရင်းဖြင့် အချစ်
ဖြူနေကြတာ သူ မမေ့နိုင်ပေ။

နှစ်တွေကြာပေမယ့် ဒဏ်ရာတွေက အလတ်ကြီးရှိပါသေးတယ်
ဖေဖေ...။

အခန်း (၃)

ဒီနေ့ သက်တင်နှင့်ချိန်းဆိုထားခြင်း မရှိတာမို့ နိုက်ကလပ်ကို သူ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့သည်။ သီချင်းသံဆူဆူညံညံဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကခုန်နေတာတွေ မြင်ရလျှင် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်တွေပါ တက်တက်ကြွကြွ ရှိလှတာမို့ စိတ်အပန်းဖြေချင်သိုင်း ဒီနေရာကိုတော့ ရောက်လာတတ်၏။

ကိုယ်သောက်ချင်သော ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ဘားက ယူလာရင်း တီးလုံးအတိုင်း လူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကနေ့သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့အနားရောက်လာကာ

- “အဖော်မဲ့နေရင် တို့နဲ့တွဲကပါလား”
- “စိတ်မပါသေဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း လန်းချင်လို့”
- “တို့က ပိုလန်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”
- “ငါ စိတ်မပါတဲ့အချိန်ဆို ဘယ်သူ့မှ အားမနာတတ်လို့ မင်း

ဒီးတော့”

အပြတ်ပြောလိုက်မှ သူ့ကိုနှမြောသလိုကြည့်ပြီး ကောင်မလေး ရွေ့တော့သည်။ ဒီလိုနေရာမှာ ယောက်ျားတွေကိုလာပြီး ရောနှောပတ် သက်ချင်သော မိန်းကလေးတွေကို သူ အထင်မကြီးတတ်ပါ။ တချို့ မိန်းကလေးတွေကျတော့လည်း ကျန်းမာရေးကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထွက် ခေါက်ရချင်လို့ဖြစ်ဖြစ် အတွေ့အကြုံရချင်တာမျိုးကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် သူငယ် ချင်းအစုအဖွဲ့ဖြင့် ရောက်လာတတ်ကြသည်။

ဒီလိုနေရာလေးက စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ထွက်ပေါက်ရှာချင် သည့်လူတွေအတွက်တော့ အဆင်ပြေသော နေရာလေးပါ။

- “ကိုကို”
- “ဟင်”
- “သူများကို မှတ်မိလား”
- “ဘာ”

ပခုံးချင်းတိုက်၍ လက်တို့ပြီး မေးနေသော ကောင်မလေးကို အယ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်ဟု ဖေဝေဝါ ဖြစ်နေမိသည်။ မျက်နှာတိုင်း ဝိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်း နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး။

- “ဟား”
- “မှတ်မိပြီလား ကိုကို”

သေချာတာပေါ့။ စင်တာရှေ့မှာ လူချင်းဝင်တိုက်တုန်းက ဆောရီး ကိုကိုလို့ ပြောခဲ့သည့် ကောင်မလေး။ အဝတ်အစားက ကလို့ အဆင်ပြေအောင် ဝတ်ထားတာမို့ တကယ့်အလန်။

- “ကိုကို”
- “အင်း ဖေဝေဝါပဲ၊ ညည်းက ဒီကို ဘဲနဲ့လာတာလား”
- “မဟုတ်ပါဘူး သူများမှာ ဘဲမရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လာတာ

ဟိုမှာ ကနေတယ် တွေ့လား။ အပြောရောင်အုပ်စု၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှ မပါဘူး။”

“ဪ”

သူမ မေးဝေပြရာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမအရွယ် သုံးလေးယောက် မီးကုန်ယမ်းကုန် ကနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူငယ်ချင်းနှင့် စကားပြောနေသော သူ့ကိုလည်း စိတ်ဝင်တစားရှိုးသည် သူလည်း ရှိသည်။

“သွားလေ ညည်း ကနေတာမဟုတ်လား။”

“ကိုကိုရော မကဘူးလား။ သူများတို့နဲ့ ကမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ညည်းတို့လို ကလေးတွေနဲ့ ကိုယ် မကဘူး”

“အံ့မယ် သူများတို့ကိုများ ကလေးတဲ့၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်လို့ ဒီခန်းမထဲ ဝင်လို့ရတာပေါ့။ အဲဒါတောင် မသိဘူးလား။”

“သိလည်း မင်းတို့က ကိုယ့်ထက်ငယ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ညည်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိတာလဲ”

“ကိုကိုက စမတ်ကျလို့လေ၊ တိုက်မိတဲ့နေ့က မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် ပြန်ပြောပြဖြစ်တယ်၊ ကိုကိုက ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်လို့၊ ဟိုလေ ကိုကိုနာမည် ပြောပြပါလား။ သူများသိချင်လို့”

“လင်းရောင်နီ”

“လင်း ရောင်နီ”

သံယောင်လိုက် ရွှေစိတ်လျက် သူမမျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ ပြီးတော့ ကလေးဆန်ဆန် အပြုအမူလေးဖြင့် သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ လက်မလေးထောင်ပြပြီး

“သူလည်းမိုက်တယ်၊ နာမည်လည်း ဝတ်တယ်၊ ဝိုင်ခွက်ကိုင်ထားတာလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်”

လင်းရောင်နီ မျက်နှာလှဲလျက် တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိသည်။ ခုခေတ် ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးတွေ အဲလိုပဲ ရဲတင်းကြသလား။ ခွယ်တူကောင်လေးတွေကိုကျော်လျက် ကိုယ့်ဆီရောက်လာတာတော့ အံ့ဩစရာပင်။ သူ ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်လျက် လှည့်ထွက်မည်အပြုမှာ

“ကိုကို နေပါဦး၊ ပြန်တော့မလို့လား။ သူများတို့နဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ကမယ်လေ”

“ငါပြောတာ ညည်း နားမလည်ဘူးလား။ ငါက ညည်းတို့လို ကလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ပြောရင် တစ်ခါနဲ့ နားမလည်တဲ့ နို့ကျတတ်လွန်းလို့ ပြီးတော့”

အထင်မကြီးဘူးဆိုတာပါ ထည့်ပြောချင်သည်။ ဒီအရွယ်လေး ဆွေနှင့် ဒီလိုနေရာမျိုးကို လာတာ မိဘတွေမသိကြဘူးလား။ များသောအားဖြင့် ပျက်စီးလွယ်သည့်နေရာကို မိဘတွေသိလျှင်တော့ ခွင့်ပြုမှာ ဖျတ်ပေ။ မိဘတွေ မသိအောင် ခိုးလာကြတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ တကယ့်အနတ်သုတ်ခ အရှုပ်ထုပ်တွေ။

“ပြီးတော့ ဆက်ပြောလေ ကိုကို”

“မပြောချင်ဘူး ညည်း ဖယ်တော့”

“ဟွန်း မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ပေကပ်ကပ် လုပ်နေသော ကောင်မလေးကို တွန်းဖယ်ပြီး ချက်လာတော့ ပါးစပ်က ဗရွတ်ဗရွတ်ပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စိတ်မပါ ဆော့တာမို့ အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်လာခဲ့၏။ ရေချိုးခန်းဝင်မည့်အချိန်မှာပဲ နံနံသံက မြည်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

အဝင်ဖုန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ စိမ်းသင်္ဃော့ဆိုသည့် ရည်းစား
ကောင်လေး ဖြစ်နေသည်။ မွေရာကြီးပေါ် ပက်လက်လှန် လှည့်လိုက်ကာ

“ဪ စိမ်း”

“ဆောင် အခုတလော စိမ်းကို လာမတွေ့လို့ ဘယ်ကိုလွှင့်နေ
တာလဲ ဆောင်”

“ဒီရက်ပိုင်း မောင် အလုပ်မအားလို့ပါ”

“ဖုန်းဆက်ဖို့တောင် အချိန်မရှိဘူး ဖြစ်နေတာလား။ ဒီမှာ
လွှမ်းလို့သေတော့မယ်”

“ဆောရီး ကိုယ်က အလုပ်ဖိစီးခံရရင် ကျန်တာတွေပါ စိတ်
မပါတော့လို့ပါ။ စိမ်းနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်က ပျော်ရွှင်နေမှ ကောင်းမယ်လေး
စိမ်းကို မောင်က စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်”

“သွားပါ အပိုတွေ ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့သေအောင်လွှမ်းတတ်တဲ့
သူဆိုတာ မသိဘူးမှတ်နေလား။ ကဲပါ စိမ်းကို ဘယ်နေ့လာတွေ့မှာလဲ”

“စိတ်ရော လူရောအားတဲ့နေ့ ကိုယ် ကွန်တက်လုပ်လိုက်မယ်
စိမ်းကလည်း မအားတဲ့အချိန်က များတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဒါပဲနော် မောင်”

“အိုကေ”

စိမ်းသင်္ဃော့က ရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်သလို ကိုယ်နဲ့သက်တူရွယ်တူနဲ့
သိပ်စကားအခြေအတင် မပြောရဘဲ သဘောပေါက်လွယ်သည်။ အရင်
လည်း ကရိုက်ကျောင်မကျတာမို့ သူနှင့်ရည်းစားသက်တမ်း ခြောက်ထ
ကျော်မျှ တွဲလာသည့် အရှည်ကြာဆုံးလည်းဖြစ်၏။

သက်တင်ကတော့ မေးသည်။

“မင်း ဒီတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားလို့

လား”

တဲ့။ ဟင့်အင်းလို့ သူ ကပျာကသိပ် ခေါင်းယမ်းပြခဲ့သည်။
သူ့အတွက်တော့ တကယ်ချစ်သည့်မိန်းကလေး တွေ့ခဲ့ရင်တောင် လက်
ထပ်ဖြစ်မည် မထင်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ ချုပ်ကိုင်မှုကို သူ ဘယ်တော့မှ ခံမည်
မဟုတ်ပါ။ ဖေဖေက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မေမေနှင့်သူ့
ကိုတောင် ဥပေက္ခာပြု စွန့်ပစ်ရက်သူမဟုတ်ပါလား။

သူ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ ထောင်ချောက်၊ မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးမှု ခံမှာမဟုတ်ပေ။

အနာမဆွေးသရွေ့ ဒဏ်ရာမကျက်သရွေ့ ဆိုပါတော့...။

“ဈေးကစားတဲ့သူတွေက မင်း ဖြစ်ခြောက်လိုက်ရင် ကြောက်ကြောက်
တယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ အခု ဘာရိတ်ဖတ်စ် ဆွဲပြီးပြီလား”

“အခုမှ နိုးတာ၊ မင်းထွက်လာမလို့လား”

“သတင်းစုံစမ်းခိုင်းထားတော့ ငါ နည်းနည်းလွတ်နေတယ်ကွ၊
နောက်တစ်ခု အဆင်ပြေချင်လို့ မင်းနည်းနည်းလှုပ်ရှားပေးကွာ၊ ငါ
ထွက်လာခဲ့ပါမယ်။ ဆိုင်က စောင့်နေ၊ ငါဒကာခံမယ်”

သက်တင်က အခွင့်အရေးတစ်ခုရဖို့ဆိုလျှင် အဲလို မက်လုံးပေး
၍ မြူဆွယ်တတ်၏။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုးအမြတ်ရှိ
နိုင်သည့်ကိစ္စပို့ သက်တင်နှင့်တွေ့ရန် ယမုံနာ ကော်ဖီဆိုင်ကို ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ သက်တင်က ဝီရိယရှိစွာ ကိုယ့်ထက်တောင် ကြိုရောက်နေ၏။

“သူငယ်ချင်း ကြိုက်တာဆွဲ၊ မှာချင်တာမှာ”

“မဖားနဲ့ ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံ”

ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်းပြောတော့ သက်တင် ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်နေသည်။

“ဘာထူးလဲ”

“ဖုန်းနဲ့ချက်ကြည့်တာတော့ ကြားခံပွဲစားတစ်ယောက်ရှိသေး
တယ်ကွ၊ သူက ဘယ်၍ဘယ်လောက်ဆိုတာ အော်နေတာ၊ ကုမ္ပဏီအ
တွက် အကျိုးများရင် သူ့အတွက် အမြတ်များများရမယ်လေ၊ မတန်
တဆဆိုရင် ဝယ်လက်တွေ့တန်ပြီး နေရာရွှေသွားမှာကို သူ နားမလည်
ဘူး၊ အဲဒါ သူ့ကိုဖယ်ပြီး ငါ ဝင်လုံးဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“စည်းကျော်သလို ဖြစ်မနေဘူးလား၊ ပုလဲကုန်မဟုတ်လို့ ကုမ္ပဏီ
ကလည်း မလွှတ်ချင်တာလားမှ မသိတာ”

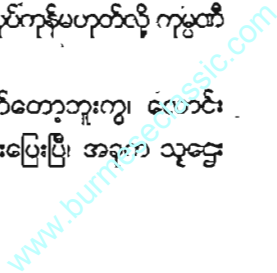
“ရိုးမကုမ္ပဏီက အရင်သူဌေးမဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ လောင်း
ကစားနဲ့ အိသွားလို့ နာမည်ရောင်းပြီး နိုင်ငံခြားပြေးပြီ၊ အခုက သူဌေး

အခန်း (၄)

“ရိုးမကိုဝင်ထားတဲ့ မြေဈေးက မာနေလို့ ငိုသူဌေးက ဈေးဆစ်
ခိုင်းနေတယ်၊ အလျော့အတင်း တာဝန်ယူနိုင်ရင် မင်းကို ပွဲခကောင်း
ကောင်းရအောင် ငါ တောင်းပေးမယ် ဟိတ်ကောင်း”

ဖုန်းပိတ်ပြီး အိပ်တာတောင် အိပ်ရာနီးလို့ ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်
နှင့် သက်တင် ဖုန်းက တန်းခနဲ ဝင်လာသည်။ ရေချိုးသဘက်ကို မခုံး
ပေါ်တင်လိုက်ရင်း

“ဒီဘက်မှာလည်း ဝယ်လက်ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်ကွ၊
စိတ်ဝင်စားတဲ့သူများလို့ ပေါက်ဈေးမဟုတ်ဘဲ ဈေးတင်နေလို့ အားလုံးတာ
ရှေ့မတိုးဘဲ နေနေကြတာ၊ ငါသေချာစုံစမ်းကြည့်လိုက်မယ်လေ၊
အုပ်စီချင် တယ်ဆိုရင်တော့ ဈေးညှိကြည့်ရမှာပေါ့၊ အရမ်းလည်း
မျှော်လင့်မနေနဲ့ ငါက ပွဲခရမယ်ဆိုပြီး အောက်ကနေတော့ ဈေးဆစ်ပေး
မှာမဟုတ်ဘူး”

အသစ်၊ အကျိုးအမြတ်ပဲလိုချင်တာ၊ ဘာမှနားလည်တာ သိတာ မရှိဘူး”

“ဒါဆို”

“ခဏပဲစောင့် အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လာဈေးကစားလို့ ကျရိပ်ပြရင် ဝင်စိမယ်၊ ငါ့ကိုယုံတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီဥပမာရုပ်နဲ့ လုပ်စားနေတာ၊ မယုံဘဲရှိမလားကွာ”

သူ့ရဲ့ရုပ်ကို တင်စားတော့ သူ့များလို့ပြောတတ်သည့် ကောင် မလေးကိုတောင် သတိရလိုက်မိ၏။

“ဟကောင် ရုပ်တည်ကြီးကနေ ဘာလို့ ပြုံးတာလဲ”

“ဟိုတစ်ခါ ကောင်မလေးကို သတိရလို့ပါ၊ စင်တာမှာတွေ့တဲ့ ချာတိတ်လေ”

“ကလေးတွေ အပူကပ်မခံချင်ဘူးဆို၊ ဘာလဲ ငြိနေပြီလား”

“မငြိပါဘူး၊ ကလပ်မှာ နောက်တစ်ခါတွေ့တယ်ကွ၊ မိဘတွေက မနိုင်လို့ လွှတ်ထားတာလား၊ သူ့ဘာသာ မသိအောင် လွှတ်နေတာလား မသိဘူး၊ တကယ့် အကဲအလန်လေး”

“မင်းကို လာရောလို့လား”

“အထာလေးကတော့ ချစ်စရာလေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအရွယ်တွေက အလိုက်မသိတော့ အစတည်းက မပတ်သက်ဘဲ နေတာကောင်းတယ်”

“လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ခွာသွားမယ် ထင်လား၊ ဒီအရွယ်တွေက ကပ်မိကပ်ရာ တွယ်တတ်တယ်၊ နာမည်တွေ ဘာတွေရော သိရပြီလား”

“ငါ့နာမည်တော့ မေးလို့ပြောပြလိုက်တယ်၊ သူ့နာမည်တော့ မသိချင်လို့ မေးမကြည့်မိလိုက်ဘူး၊ သူ့များကလို့ ပြောတတ်တာလေးက တော့ စတိုင်ထွင်တာလား မသိဘူး၊ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်”

“ငယ်တဲ့သူတစ်ယောက်လောက် ထားကြည့်ရင် ဘယ်လိုလဲ”

လင်းရောင်နီ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ရောက်လာသော မုန့်တွေကို ပလုပ်ပလောင်းစားပြီးမှ ကော်ဖီနှင့်မျှောချပြီး

“ငါက အပျင်းပြေအောင် ရည်းစားထားနေတာ၊ ညစ်အောင် လုပ်မယ့်သူနဲ့ဆို အဆင်မပြေဘူး၊ အရွယ်တူ ရည်းစားထားတာက စိတ် ကုန်လို့ဖြတ်မယ်ဆို နားလည်သဘောပေါက်လွယ်တယ်၊ ကလေးတွေ တွယ်ကပ်နေရင် ရှင်းထုတ်ရခက်တယ်ကွ၊ ငါ ဘာကြောင့် အိမ်ထောင် မပြုချင်တာလဲဆိုတာ မင်းလည်း သိသားနဲ့”

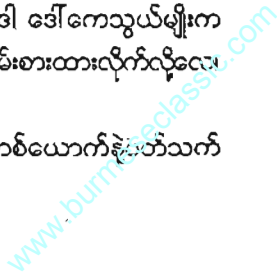
“အဲလောက် ကြောက်လန့်နေရင်လည်း စိမ်းသဇင်ကိုပါ ဖြတ် လိုက်ပါလားကွ၊ ကြာကြာတွဲလာရင် သူလည်း လက်ထပ်ရအောင်တွေ ဘာတွေ ပြောလာနိုင်တယ်”

“စိမ်းက အပူတပြင်း ခွာထုတ်စရာမလိုအောင် အေးဆေးပါ တယ်၊ ခဏခဏ မတွေ့ရလို့လည်း ငြိုငြင်တာမရှိဘူး၊ တွေ့ကြတော့ လည်း ဟိုဟာဒီဟာ ကဂျီကဂျောင် ကျတာ သိပ်မရှိဘူး၊ စိတ်သက်သာ တာပေါ့ကွာ”

“မင်း တကယ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား”

“ငါ မိန်းမတွေ နောင်ဖွဲ့တာကို မခံချင်ဘူး သက်တင်၊ သူတို့ တွေကို အချိန်ပေးနေရရင် ငါ့ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးသွားမယ်၊ ဖေဖေ တ ငယ်ရွယ်တဲ့ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးရဲ့ အလှတွေ တက်ကြွမှုတွေမှာ ယစ်မှူး သွားလို့ မိသားစုကိုတောင် စွန့်ပစ်ရဲတယ်၊ အဲဒါ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးက ဖေဖေရဲ့အသိဉာဏ်ရှိတဲ့စိတ်နဲ့ ဦးနှောက်ကိုပါ ဖမ်းစားထားလိုက်လို့လေ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ ဖေဖေလို အဖြစ်မခံဘူး”

“မင်းက လူပျိုလူလွတ်လေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ဘိသက်

လိုက်လို့ နောက်ကြောင်းကို ငဲ့ညှာစရာ စာနာစရာ ဘာရှိလို့ ပြဿနာ တက်မှာလဲ”

“မင်းက ငါ့ကို အိမ်ထောင်ပြုကြည့်ပါလားလို့ တိုက်တွန်းနေ သလိုပဲ။ မင်းဘာသာ မိန်းမယူချင်ယူပါလား”

--- သူ့စကားကြောင့် သက်တင် ရယ်သည်။ ကော်ဖီကို ခွက်လိုက် မော့သောက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်တင်၍

“ငါက မိန်းမယူလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ အဖေမရှိတော့ အိမ် ရဲ့ပြေလည်မှုအတွက် ငါ့မှာတာဝန်ပိုတယ်ကွာ၊ အဘွားဆီငယ်ငယ်လေး တည်းကပိုထားတဲ့ ညီမလေးကလည်း အဘွားဆုံးလို့ပြန်ရောက်နေတယ်”

“မန္တလေးမှာ မင်းသွားသွား တွေ့နေတဲ့ တစ်ယောက်လား”

“အေးလေ ငါ့မှာ အိမ်ညီမ တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ကျန်တာက အစ်ကိုလင်မယားနဲ့ တူလေးနှစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့ကိုလည်း တတ်နိုင် သလောက် ထောက်ပံ့ရသေးတယ်၊ ညီမလေးကလည်း ကျောင်းကိုအဖေ သင်နေဖြေပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုလား မသိပါဘူးကွာ၊ အဘွားက အလိုလိုက်ခဲ့တော့ ပိုက်ဆံသုံးတာ ကြမ်းတယ်”

သက်တင် ညည်းညူနေသလားဟု လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လည်း ပျော်နေသလိုပါ။ မိသားစုအတွက် ထောက်ပံ့ စောင့်ရှောက်ခွင့် ရတာကို ကြည်နူးနေသည့်ပုံမို့ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွားသည်။

“သက်တင် မင်း အခုငွေရှာနေတာ ဘယ်လောက်စုမိပြီလဲ”

“ဘယ်စုမိမှာလဲကွာ၊ အိမ်မှာလိုအပ်တာရှိတာတောင် ပြည့်စုံ အောင် မဝယ်နိုင်ဘူး၊ ညီမလေးက ကားပူဆာတာလည်း ဝယ်မပေး နိုင်သေးဘူး၊ ငါတောင် ဖွတ်ချက်စီးနေတာ ကြည့်ပါလား”

“မင်းကြည့်တော့လည်း ပင်ပန်းတဲ့ပုံ မပေါ်ပါဘူး”

“အမေနဲ့ညီမလေးကို လုပ်ကျွေးနေတာ ပင်ပန်းတယ်လို့ ထင် စရာလား၊ သူတို့က အဖေမရှိတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါ့ကိုအားကိုးနေရတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ အိမ်ထောင်မပြုတာ၊ ရည်းစားထားတာတောင် ကိုယ့်ဆီ က ခြုံမြို့ကစားမယ့်မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင် စောစောစီးစီး လမ်းခွဲပြီး ထားပစ်ခဲ့ရတာ၊ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ရည်းစားမရှိဘဲလည်း မနေနိုင် ဘူးမဟုတ်လား၊ အာသာဖြေစရာလေးကလည်း ရှိဦးမှ”

အကြောင်းသိတွေမို့ သက်တင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြော သည်။ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်မှ တွဲမိသည်ဆိုပေမယ့် သက်တင်နှင့်က ငယ် ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ရင်ဖွင့်ရင်း သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။ သက်တင် သူ့ထက်ပိုပြီး ကံကောင်းသည်က အမေအရင်း ညီမအရင်းနှင့်နေရပြီး မိသားစု နွေးထွေးမှုကို အပြည့်အဝ ခံစားရခြင်းပင်။ သူ့အတွက်ကတော့ အရာရာက သူ့စိမ်းဆန်ဆန်ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ သူကရော ဘာကြောင့် ခင်တွယ်နေမှာလဲ။

မပြေလည်း ခဏပါပဲ”

“ခဏပါပဲဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ၊ ကားကိုလည်း အရုံးခံရောင်းပြီးပြီ၊ အတွင်းပစ္စည်းဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အခု ကုမ္ပဏီတွေက အသက်ကြီးတဲ့သူတွေဆိုရင် အလုပ်မခန့်ချင်တော့တာ ကိုကြီးလည်း သိသားနဲ့၊ အရင်ကလို တစ်ခုမကောင်းရင် တစ်ခုပြောင်း လို့လွယ်မယ်ထင်လား၊ ကိုကြီးမှာ ပညာနဲ့လုပ်သက် ဘယ်လောက်ရလှနေ နေ ဘယ်သူကမှ အလုပ်မခန့်ချင်တော့လို့ ဒီလောက်အဆင်မပြေဖြစ် သွားတာလေ”

“ကိုကြီး သိပါတယ် မျိုးရယ်၊ ကိုကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီ ခံသွားတည်းက ဘာအလုပ်မှ အဆင်မပြေလို့ ကိုကြီးလည်း စိတ်ညစ်နေ တာပါ၊ မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီတွေမှာ ကားဒရိုက်တာ အလုပ်ရမလားလို့တောင် လျှောက်ကြည့်ပါသေးတယ်”

“အသက်ငါးဆယ်နားကပ်နေလို့ ဘာအလုပ်မှမပေးချင်ကြဘူး မဟုတ်လား၊ အစတည်းကသာ စုခံဆောင်းမိခိုပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခု လောက် ထူထောင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုပုံပင်စရာ ရှိပါ့မလား အခုတော့”

ရတဲ့ငွေကို ချို့တဲ့စွာသုံးနေရတာလို့ အပြစ်တင်ခဲ့တာ ဘယ် သူလဲလို့ ဦးထင်ကျော် မေးလိုက်ချင်သည်။ ကေသွယ်မျိုးက သားအမေလို ဦးထုံရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်၊ အိမ်ထောင်မှုမထိန်းသိမ်းတတ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ခွဲက လစာအနည်းဆုံး ခုန့်သိန်းလောက်ရခဲ့သည်။ မိန်းမဆီအပ်ပြီးမှ တောင်းမသုံးချင်တော့ တစ်ဝက်လောက်ယူပြီး အပြင်မှာ ထင်သလိုသုံးခဲ့၏။

ဒါတောင် သားတို့အမေက ပိုင်လှုံလောက်အောင် သုံးတတ်သူ ပါ။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂလည်း စုဆောင်းတတ်ပြီး သားအတွက်ဆိုတာ

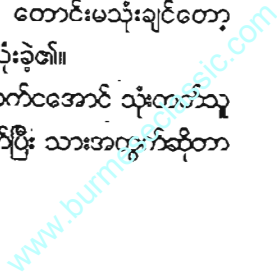
အခန်း (၅)

“ကိုကြီးသားက လွန်လွန်းတယ်၊ မိဘဒီလောက် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာတောင် ငွေလေးကြေးလေး ထောက်ပံ့ရကောင်းမှန်းမသိဘူး။ သွားဖို့လာဖို့ ကားလေးငှားတာလည်း တွန့်တိုပြုပြင်လိုက်တာလွန်လို့၊ စီးပွားရေးက အရမ်းကိုကျပ်တည်းနေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ကိုကြီး။ သမီးဆယ်တန်းအောင်တာ တက္ကသိုလ်ဆက်မထားဘဲ အလုပ်လုပ်ခိုင်း ရမှာလား”

“မျိုးရယ် ခဏလေး”

ဦးထင်ကျော် စားပွဲပေါ်က သံပုရာရည်ခွက်ကို အရင်ယူသောက် ပြီးမှ အသက်ကိုမျှင်းမျှင်းရှုရသည်။ အခုတလော ရင်ပူရတာတွေများလို့ အသက်ပင် ကောင်းကောင်းရှူလို့မဝပါ။

“သမီးကို ဘာလို့ တက္ကသိုလ်မတက်ခိုင်းရမှာလဲ မျိုးရယ်၊ ကိုယ် ဒီအလုပ်မကောင်းရင် နောက်အလုပ်ပြောင်းလုပ်မှာပေါ့၊ အဆင်

လည်း လိုလေသေးမရှိခဲ့ပေ။

ကေသွယ်မျိုးနှင့်ကျမှ အကုန်အပ်တာတောင် မလောက်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမငယ်ငယ်ယူထားမိသည်မို့ ဒီနေ့ထိ မပြိုင်ရက်ခဲ့ပါ။

“ဟူး”

“ကိုကြီး ဘာတွေသက်ပြင်းချတာလဲ၊ မျိုးကတော့ ဒီလောက်ကြီး ချိုတဲ့တာကို မနေနိုင်ဘူးနော်၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ပေါင်တာရောင်းတာ တစ်ခုခုဖြစ်အောင်လုပ်”

“မျိုး ဒီအိမ်ကိုလုပ်လိုက်ရင် ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ၊ သားဆီ ကိုယ်ပြောကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဒီလောက်အပြောခံထားရတာတောင် မျှော်လင့်နေသေးလား”

“သားက မိသားစုမေတ္တာ မရဘူးထင်နေလို့ပါကွယ်၊ ကိုယ်လည်း သူ့ကိုဥပေက္ခာပြုသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မျိုးလည်း သူ့စိမ်းဆန်ခဲ့တယ်လေ၊ သူနေမကောင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာတောင် ကြင်နာခဲ့လို့လား”

“သူလည်း မိထွေးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာလေ၊ မအေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့လို့လား၊ ကလေးဘဝတည်းက မျိုးကိုရန်စောင်ခဲ့တာ ကိုကြီးလည်းအသိပဲ၊ မျိုးက မိထွေးမို့ ငှားပါဦး၊ ကိုကြီး သွေးသားဖြစ်တဲ့သမီးအပေါ်မှာရော သူ ညီမတစ်ယောက်လို့ အခုချိန်ထိ ဆက်ဆံလို့လား”

“အနေဝေးလို့ သွေးစိမ်းနေတာပါ၊ မျိုးက နားလည်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလုံး ရွဲသွားသည်။ ကိုယ်က သားတစ်ယောက်လို သဘောထားချင်တာတောင် ဒင်္ဂါက တန်ဖိုးထားရ

မှန်းသိလို့လား။ မြင်လိုက်တာနှင့် မျက်နှာလွှဲပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ ပြင်နေတာ။ မိထွေးဆိုတာနှင့် အကောင်းမြင်မခံရဖို့ ဝဋ်ကြွေးပါလာတာပဲ ခြစ်လိမ့်မည်။

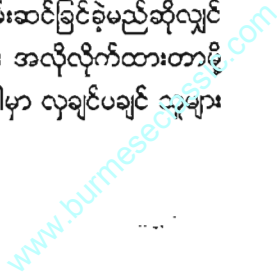
“မျိုးလည်း မာနရှိပါတယ်၊ သူ့ဘက်က ပျော့ပျောင်းမလာသရွေ့ မျိုးဘက်ကလည်း နားလည်ပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး ကိုကြီး၊ ကိုကြီးလို သားတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုကိုယူလိုက်ရတာကလွဲရင် မျိုး ဘာအပြစ်မှလုပ်မထားဘူး၊ နာချင်းနာ မျိုးဘက်ကသာ နာရမှာပါ။ အဲဒီအချိန်က မျိုးက အပျိုစင်လေ၊ သူများအိမ်ထောင်ရေးကို ပြိုကွဲလိုစိတ်နဲ့မဟုတ်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မလွဲသာမရှောင်သာ”

“အခုချိန်မှ ကံကြမ္မာကို မလွဲချပါနဲ့တော့၊ သားကို ကိုကြီးနားဝင်အောင် ပြောကြည့်ပါဦးမယ်၊ သားက အလုပ်အကိုင်ကောင်းလို့ ကွန်ဒိုဝယ်ပြီးတောင်နေနိုင်တယ်၊ မိဘက အိမ်တောင်ရောင်းရမယ့်အခြေအနေဖြစ်နေတော့ သား ဒီအတိုင်းကြည့်နေရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီသားကိုများ အမြဲတမ်း အထင်ကြီးစကားပြောတယ်၊ အကူအညီပဲ တောင်းကြည့်ပါဦး ရမလားလို့”

မဲ့ကရွဲကာ ပြောပြီး နောက်ခန်းထဲဝင်သွားသော ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးကိုကြည့်၍ ဦးထင်ကျော် သက်ပြင်းတွေဖြင့် မောသွား၏။ မရှိတာထက် သိတာဝက်၊ ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေမျှအောင် အသုံးအဖြုန်း ဘာလဲ နားလည်လို့ အခြေအနေက စကားချင်းမှာ ဒီလိုချွတ်ခြံကျသွားတာပါ။

အစတည်းက သိတတ်လို့ ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပေ။ သမီးကိုလည်း အလိုလိုက်ထားတာမို့ သမီးလေးက အရွယ်လေးရောက်လာသည်အခါမှာ လှချင်ပချင် သူများအနီးတူ သုံးချင်ဖြုန်းချင်သည်။

အစ်ကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြောက်ပင်သွေးခွဲမှုလေးတွေ ရှိတာကြောင့် သမီးကလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူအပေါ်မှာ မိသားစုစိတ်ဓာတ်မရှိပေ။ ဒါတွေကိုမသိလို့ မဟုတ်ပေမယ့် သားဆက်က မလျှော့သလို ကေသွယ်မျိုးတို့ သားအမိဘက်ကလည်း တင်းနေတာမို့ ကြားထဲက ဖျန်ဖြေရသူ မောရုံပဲပေါ့။

သားရင်ထဲက အနာဟောင်းကို ကုစားမပေးနိုင်သရွေ့တော့...။

အခန်း (၆)

“နုဝါ မျက်နှာလေးနည်းနည်းမော့ ရွှေဥက ခါးလေးနည်းနည်းစောင်း ဟုတ်ပြီ၊ မခိုတရို့လေးပြုံး၊ အေး ရိုက်ပြီနော်”

အိုက်တင်အမျိုးမျိုးနှင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတာ ပန်းခြံထဲမှာ သွားလာနေသောလူတွေတောင် သူမတို့သုံးယောက်တို့ စိတ်ဝင်တစား လှည့်ကြည့်သွားကြသည်။

“ဟဲ့ ငါ့ကိုရိုက်ပေးဦး၊ နုဝါ နင်သွားရိုက်”

နုဝါ လက်ထဲ ကင်မရာ ထည့်ပေးပြီး မြခြူးယံ အိုက်တင်အမျိုးချီးဖြင့် ရှိုးလုပ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မြခြူးယံ မျက်လုံးများက ထစ်နေရာမှာ ချွေးစိုက်သွား၏။

“ဟဲ့ မြခြူး ကင်မရာကိုကြည့်လေ၊ မေးလေးထောက်၊ ဘယ်ခြေထောက်လေးကို နည်းနည်းကွေး”

“ဟဲ့ ခြောက် မြေဩ”

“ခဏလေး”

နဝါနှင့်ရွှေည ပြောတာကို မြေဩယံ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လက်ချင်း တွဲချိတ်လာသော စုံတွဲဆီကိုသာ အာရုံရောက်နေသည်။

“ကိုကိုဟ”

“ဘာကိုကိုလဲ”

“နင်တို့ကို ငါပြောပြဖူးတဲ့ ကိုကိုလေ၊ လင်းရောင်နီ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ”

“ဟင် ဘေးမှာအတွဲကြီးနဲ့”

“မောင်နမလား မသိဘူးနော်”

“ဖြစ်နိုင်မလား ရုပ်ချင်းလည်းမတူ လက်ချင်းတွဲချိတ်လာတာ

ကို”

မြေဩယံ ရင်ထဲ ဘာကြောင့်ဝမ်းနည်းလှိုက်ဆူသွားမှန်းမသိပေ။ စကားတပြောပြောနှင့် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာနေသော ကိုကိုက သူမတို့ အနားရောက်လာသည့်တိုင်အောင် သူမတို့ကို သတိထားမိပုံတောင် မပေါ်ပေ။

“ကိုကို”

“ဟင် ညည်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ရေတည့်တည့်က လာရပ်ပြီးခေါ်တာမို့ လင်းရောင်နီ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ကာ မေးလိုက်သည်။ သူမက သူငယ်ချင်းတွေဘက်လှည့်၍

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံလာရိုက်တာ၊ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲတုန်း

က ပါဖောမနဲ့ဆရာတယ်လေ၊ အဲဒါ စီးရီးထုတ်ဖို့ စီစဉ်နေကြတာ

ကိုကိုတို့က”

“ဒါ ကိုယ့်ချည်းစား စိမ်းသင်္ဃန်းတဲ့ မှတ်ထား။ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ”

“ဪ”

“ခွင့်ပြုဦး၊ မင်းတို့လည်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြပါ။ ဘာ စိမ်းသွားရအောင်”

ဒီကောင်မလေး မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် စိမ်းကို တမင်တကာ ပန်းလေးဖက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိမ်းက နားမလည်နိုင်သလို မျက်ဝန်းလေး ဓမ္မေကြည့်သော်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကော်ဖီဆိုင်ထဲကိုရောက်မှ ...။

“အဲဒီကောင်မလေးတွေက ဘယ်သူတွေလဲ မောင်”

“ဒီလိုပဲ သိကြတာပါ။ တစ်ခါနစ်ခါပဲ ဆိုဖူးသေးတယ်”

“ကိုကိုလို ခေါ်လိုက်တော့ လန့်သွားတာပဲ၊ မောင် နောက်ထပ် ညည်းစားတစ်ယောက် ထားလိုက်ပြီလားလို့”

“ထားဖြစ်ရင်တောင် ဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့သူတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကြီးရင်မို့ ငယ်ရင်ချီတဲ့ ကိုယ်က ချိပိုးချော့ဖြူနေရမယ့်ဟာမျိုး ဆော့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟင်း ဟင်း မောင်ကပြောတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ စိမ်းနဲ့လက်ထပ် ဆော့မှာလို့ အဲဒီကောင်မလေးကို ပြောလိုက်တာ၊ တကယ်လို့ ယူဆ ချိတ်ရမှာလား”

“ဟင်အင်း ကိုယ့်ကိုတွယ်ကပ်မှာကို မလိုလားလို့ တမင်ပြော ထိုက်တာ”

“ဟင် စိမ်းကို လက်ထပ်ဖို့ မောင်မှာစိတ်ကူးမရှိဘူးပေါ့”

“တုံကြည့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်တွေ မပါဘူးလေ၊ ကြားထဲမှာ စိတ်ကုန်လောက်တဲ့ ပြဿနာတွေမရှိရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့၊ အဲဒီအတွက် စိမ်းဆီက ကိုယ် ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့ဘူးနော်”

ရှောင်တိမ်းလို့လွယ်အောင် စည်းမဖောက်ခဲ့တာ ကျေးဇူးတင် တတ်အောင် ပြောလိုက်တော့ စိမ်း မျက်နှာလေး မဲ့သွားသည်။ ကော်ဖီ ကို ဇွန်းလေးနှင့်မွှေပြီး စိမ်းရှေ့တိုးပေးလိုက်စဉ်မှာပဲ

“အဲဒီလို ဂရုတစိုက် လုပ်တတ်တာတွေက မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ဖြားယောင်းနေတာပဲလို့ မောင် မတွေးမိဘူးလား”

“အနေစိမ်းလို့ သံယောဇဉ်ပြတ်မယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခါ လုပ်ပေးတော့ဘူး”

သူ့ဘက်က ပြတ်သားမှုကြောင့် စိမ်း မျက်နှာလေး တင်းသွား ပြီး

“မောင်က လုံးဝဆတ်ဆတ်ထိမခံဘူးနော်၊ ခဏခဏ အဲလို ဂရုစိုက်ခံချင်လို့ပြောတာကို မောင် နားလည်မပေးတတ်တာ ဆိုးတာပဲ”

“စွဲလန်းအောင် ဖြားယောင်းပြီးမှဆိုတဲ့ အပြစ်တင်သံမျိုးနဲ့ ချည်နှောင်မှုတွေဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါ၊ စိမ်းကို ကိုယ် ဝန်ခံဖူးပါတယ် ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမိမှာမဟုတ်ဘူးလို့လေ ကိုယ်ရာဇဝင်မှာ ဒီတစ်ယောက်ကိုချစ်၊ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲလက်ထပ်မယ် ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး၊ စိမ်း လမ်းခွဲမယ်ဆို အားမနာတတ်အောင် ကိုယ် ကြံပြောခဲ့သေးပဲ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးထားတာမျိုး ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

“မောင့်ဘက်က အားမနာတမ်း ပြောထွက်ခဲ့တာကို စိမ်း

အပြစ်မပြောပါဘူး၊ မောင် ပွင့်လင်းခဲ့တာကို စိမ်းက နာကျင်ရမှန်းမသိ တာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုနားလည်မှုတွေနဲ့ လက်တွဲသွားရင်း သံယောဇဉ် လည်း ဖြစ်လာမယ်ထင်လို့”

စိမ်းအသံလေး အဖျားဆတ်တုန်ယင်ကာ တိုးလျှသွား၏။ စိတ် မကောင်းသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ ပြင်ဖြစ်မှာမဟုတ်ချေ။

“စိမ်း ကော်ဖီသောက်လေ၊ ကိုယ် အလုပ်တစ်ခုချိန်းထားတာ နို့လို့ သွားရဦးမယ်”

“ရုံးအားရက်လေးတောင် စိမ်းအနားမှာ ကြာကြာနေလို့ စိတ် မကူးဘူးနော်၊ သံယောဇဉ်တွေ ဒီလောက် ငြိမှာစိုးရင် ဘာလို့ စိမ်းကို ချည်းစားစကားပြောခဲ့သေးလဲ”

“ရည်းစားမရှိဘဲ မနေတတ်လို့”

ပွင့်လင်းစွာ အပြောမှာ စိမ်း စိတ်မဆိုးဘဲ ရယ်နေခဲ့သည်။ ဆက်မိသောက်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်နေမည့် ကောင်မလေးဆီ စိတ်ကရောက် သည်။ ဘယ်နေရာတွေတွေ့ အပူအပင်ကင်းလျက် အမြဲလို လွတ်လပ် ဆွဲပါးလျက်ရှိသည်။ ဒီကောင်မလေး ဒီလိုမျိုးနေတာ မိဘမောင်ဘွားတွေ သစ်ယောက်မှ မသိကြဘူးလား။ သူ့ကိုကြည့်သော ရွှန်းလဲ့လဲ့မျက်ဝန်း များက စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းဆင်ချင်နေတာကတော့ သိသာသည်။ နောင်ဖွဲ့လို့မရအောင် စိမ်းနှင့်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ မှားမည်မထင်ပါ။ ဒါမှ ဒီကောင်မလေး ရှေ့ဆက်မတိုးရဲတော့မှာ။

မင်း ကလေးသာသာလေးပဲ ရှိပါသေးတယ် ကောင်မလေး။

အိမ်အထိ ရောက်လာခဲ့သလဲ မသိပေ။ တိုပြတ်စွာ စိတ်မပါသလိုဖြေလိုက်ရင်း ညဉ့်ခန်းဆိုတာမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ဖေဖေလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကော်ဖီသောက်မလား၊ ကျွန်တော် ရေခဲနွေးတည်လိုက်မယ်”

“နေ နေပါစေ သား၊ ဖေဖေ အိမ်က မနက်စာ စားလာခဲ့ပါတယ်”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“အင်း၊ ဆိုပါတော့ အကူအညီတောင်းစရာ ရှိလို့ပါ သား”

“ဖေဖေအတွက်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူအတွက်ဆို မပြောနဲ့ဗေဗေ”

“ဖေဖေက ဦးဆောင်ရှာနေရတာ ဘယ်သူ့အတွက်ဆိုတာ ရှိမလား သားရယ်၊ ပီသားစု အဆင်မပြေတာ ဖေဖေတာဝန်ပဲပေါ့၊ ညီမလေး တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စရိတ်ရော အိမ်က စားဝတ်နေရေးမပြည့်စုံမှုအတွက်ရော အိမ်ကိုရောင်းရ ပေါင်ရမလားဆိုတဲ့ အခြေအနေတောင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ အိမ်ကိုတော့ ရောင်းလို့ရော ပေါင်လို့ရော မဖြစ်ဘူးနော် ခေဖေ၊ ဖေဖေ ပေးခဲ့တဲ့ငွေနဲ့ စုဆောင်းပြီးဝယ်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် မေမေသာ အိမ်ထောင်မှုမထိန်းသိမ်းတတ်ခဲ့ရင် ဖေဖေ အပ်တဲ့ငွေက သဲထဲရေသွန်သလို ဘာမှအဖတ်တင်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်က မေမေနဲ့ အများကြီး သက်ဆိုင်တယ်”

“ဖေဖေလည်း မရောင်းရက်ပါဘူး ဒါပေမဲ့”

“ကျွတ်”

မြန်းခနဲ ခုန်ထကာ လင်းရောင်နီ တရှူးရှူး သွေးဆူသွားသည်။ သူ့ဆီက ငွေလိုချင်လို့ သွေးအေးအေးနှင့် လာခြိမ်းခြောက်နေတာပဲ

အခန်း (၇)

“ကလင် ကလင်”

အခန်းဝက လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် အိပ်ပျော်စွမ်းဖြင့် ထလာနေသည်။ သူ့ကွန်ဒိုအခန်းကို လာမည့်သူဆိုလို့ သက်တင်တစ်ယောက်က ဝိုက်လာပါ။ သက်တင်လာမည်ဆိုလည်း ကြိုဖုန်းဆက်မှာပေါ့။

“ဪ ဝီကောင်ပဲဖြစ်မှာပါ”

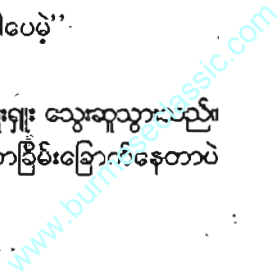
ဖုန်းပိတ်ပြီး အိပ်တာမို့ ဖုန်းမဖွင့်ရသေးတာ အခုမှ သတိပြန်တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိလျက် တံခါးသွားဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင် ဖေဖေ”

“အေး သား၊ သားဖုန်းကို ဆက်လို့မရတာနဲ့ သားအပြင်မထွက်ခင် အချိန်မီအောင် လာလိုက်တာ၊ အခုမှနိုးတာလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဘက်က မလိုလားမှန်သလိုလျက် ဖေဖေ ဘာကြောင့် သူ

မဟုတ်ပါလား။ ဒါဟာ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး သွေးထိုးလွတ်လိုက်တာကြောင့် ပဲဖြစ်မည်။

“အဲဒီမိန်းမကြီးက အိမ်ကိုရောင်းမှဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ လား ဖေဖေ”

“သူ့ဆန္ဒရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေက အလုပ်အကိုင်အဆင် မပြေဘူး မဟုတ်လား။ တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကလည်း အရင်း အနှီးလိုတယ်လေ”

“ကျွန်တော်ဆီက ထောက်ပံ့မှုလိုချင်နေတာလား ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ပြုစုပျိုးထောင်လိုက်တယ်ထင်လို့ အသီးအပွင့်ကို စားချင်နေတာလား။ ကျွန်တော် ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေရောက်ဖို့ ကျွန်တော်ဘာသာ ဘယ်သူ့ တိုက်တွန်းအားပေးမှုမှမရှိဘဲ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်း အောင်တဲ့နေ့မှာ ဖေဖေ ကျွန်တော်အတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ယူ ခဲ့လို့လား။ နောက်မိန်းမနဲ့မွေးတဲ့ သမီးရဲ့မွေးနေ့ဆိုပြီး ဖေဖေတို့သုံးယောက် ဘုရားသွား ကျောင်းတက် ကစားကွင်းလိုက်ဖို့နဲ့ အပြင်မှာပျော်နေခဲ့ကြ တာလေ။ အိမ်မှာမျက်ရည်တွေနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ ရတာ။ ဖေဖေ မသိခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်တည်းက ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာ။ ကိုယ့်ရဲ့အကောင်းအဆိုးမှန်သမျှ ကိုယ့်ဘာသာ ခံစားခံစားမယ်လို့”

“သားရယ် ဟိုလေ အဲဒီအချိန်က”

ဖေဖေ ဆင်ခြေတွေကို နားမထောင်ချင်သလို လင်းရောင်နီ လက်ကာထားလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း အပယ်ခံလိုနေခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေမှာ ဆုံး ဖြတ်ချက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချဖြစ်ခဲ့တယ် ဖေဖေ၊ ငါ့ဘဝရပ်တန့်မှု

အတွက် ငါ့ဘာသာ ကြိုးစားမယ်ဆိုပြီး အဝေးသင်နဲ့ဘွဲ့ရအောင်ယူပြီး အဲဒီအချိန်တည်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ၊ မင်းငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ အလုပ် လုပ်ပါနဲ့လို့ ဖေဖေ တားခဲ့သလား။ ပညာရေးအတွက် ဖေဖေ တာဝန် ယူမှာပေါ့။ သားက ပညာပဲကောင်းကောင်းသင်ပါလို့ ဖေဖေ အားပေးခဲ့ သလား။ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးက ယောက်ျားလေးပဲ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ပညာမတတ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပညာမတတ်ရင် ပခုံးနဲ့ထမ်းစား လိမ့်မယ်။ သူ မျှော်မှန်းတဲ့ဘဝမှာ တန်ရာတန်ရာမှာပဲ နေရမှာလို့ ငါ့ပြာ တဲ့စကားတွေ ကျွန်တော် အကုန်ကြားခဲ့ပါတယ်”

“သား”

နာကြည်းချက်တွေကြောင့် သား အသံမာလာတာကို အပြစ် မပြောရက်ပေ။ ထိုအချိန်တွေက မျိုးရဲ့စကားတွေကိုပဲ နားဝင်ခဲ့တာပါ။ သားဘယ်လိုခံစားနေရမလဲ။ တစ်ခါမှပင် မတွေးခဲ့မိပေ။ ဇနီးအသစ်နှင့် ဆွမ်းချစ်လေး ရှိနေသည်မို့ သားအပေါ် ဥပေက္ခာပြုခဲ့မိတာ ဒီအချိန်မှာ ထည့်ပြန်ခံရတာလည်း တန်ပါသည်။

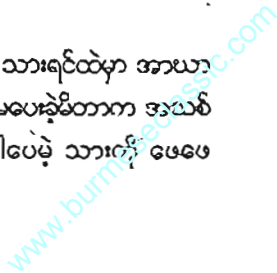
အတိတ်ကို ပြန်တွေးပြီး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသော သားက ချီတခုံမှာ ပြန်ထိုင်၍

“ဒဏ်ရာတွေက ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးခဲ့တာ၊

ထိုက်ခိုက်မှုတွေကို နားလည်မပေးနိုင်တာက သူက မိတွေးဖြစ်နေလို့ ပေါ့။ ဖေဖေသာ ကုစားပေးတတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဝေဒနာတွေ ဒီလောက် ကျယ်ပြန့်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်၊ သားရင်ထဲမှာ အာဇာ

ဘတွေ ဒီလိုအဖြစ်တွယ်မယ် မထင်ခဲ့လို့ပါ။ စာနာမပေးခဲ့မိတာက အသစ် အပေါ်မှာ သာယာမိလို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သားကို ဖေဖေ

အချစ်လျော့ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သားသမီးကို မချစ်တဲ့မိန်းမတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

“ဖေဖေ အခု သိပြီလား။ နောင်တရပြီလား။ ဒါဆို ဒေါ်ကေ သွယ်မျိုးတို့သားအမိကိုထားခဲ့ပြီး ဖေဖေ ကျွန်တော်ဆီ လာနေလေ၊ ဖေဖေရဲ့နောက်ကျန်တဲ့အနာဂတ်ကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်”

သူပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဖေဖေမျက်နှာ ရှုံ့ခဲ့သွားကာ “မဖြစ်နိုင်တာကို ဘာလို့ပြောတာလဲ သား။ မျိုး မွေးထားတဲ့ ယမင်းပျိုက သားမခေါ်ချင်ပေမယ့် မတော်ချင်လို့မရတဲ့ ညီမလေးလေး ဒီအဖေရဲ့သွေးသားနဲ့ဖြစ်တည်လာတဲ့ သားရဲ့ညီမလေးပါ။ တာဝန်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ သား”

“အဲဒီလို တွေးတတ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်တုန်းက ဖေဖေ ဘာလို့ တာဝန်ခံခဲ့တာလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် နာကျင်တတ်နေပြီ နာကြည်းခံစားတတ်နေပြီ မိန်းမသေတာတောင် မကြာသေးဘူး။ နောက် မိန်းမငယ်ငယ်လေး တန်းယူတာပဲလို့ ပတ်ဝန်းကျင် ဝေဖန်မှုအောက်မှာ ကျွန်တော် ရှက်ရွံ့နေမှာရော ဖေဖေ မတွေးခဲ့မိဘူးလား”

“မှားခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း တောင်းပန်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီး သားရယ်၊ အမြဲတမ်း အစဖော်ပြီး တစ်သက်လုံး တိုက်ခိုက်နေတော့မှာ လား”

“မပတ်သက်မိအောင် ကျွန်တော်လည်း နေချင်ပါတယ်၊ ဖေဖေ တို့လာပြီး ဖာတ်ရှုပ်နေလို့”

“သားတစ်သက်လုံး ပြတ်ပြတ်သားသား နေမယ်လို့ စိတ်ထူး ထားလို့လား။ မိဘလို့ မသတ်မှတ်ချင်အောင် နာကြည်းနေတယ်ဆိုလည်း ဖေဖေထပ်ပြီး မတောင်းပန်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ရပ်စား

နိုင်လို့ မာနနဲ့နေမယ်ဆိုလည်း နေလိုက်ပါ။ ဖေဖေကတော့ မပြေလည်မှု တွေအတွက် အိမ်ကိုရောင်းပြီးတော့ပဲ ဖြေရှင်းတော့မယ်”

အတင်ရဲစွာ ခြိမ်းခြောက်မှုက သူ့ကိုစိန်ခေါ်တာနှင့်အတူတူ။ မဖြစ်မနေ ငွေလိုအပ်နေဦးတော့ မေမေနှင့်သက်ဆိုင်သောအိမ်ဟာ ဖေဖေ သဘောဆန္ဒအတိုင်း လုပ်လို့မရပေ။ ဒါလည်း သူနဲ့သက်ဆိုင်တာပဲ မဟုတ် လား။

“အဲဒီသားအမိ သုံးဖို့ဆွဲဖို့ မေမေအိမ်ကိုရောင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန် တော် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

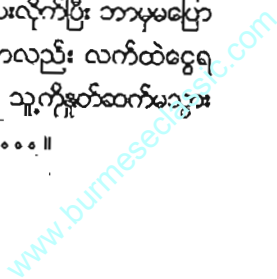
“ဖေဖေမိသားစုဝင်တွေက သားနဲ့သူ့စိမ်းမဟုတ်ပါဘူး သား”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သူ့စိမ်းပါပဲ ဖေဖေ။ ဘယ်သူက ဆွေမျိုးနီးစပ်လို့ ခင်တွယ်ခဲ့လို့လဲ။ ယမင်းပျိုလည်း သူ့အဖေရဲ့သွေးအ တိုင်း ကျွန်တော့်ကိုဆို မျက်မှန်းကျိုး ခါးသီးနေခဲ့တာပါပဲ။ ခုချိန်ထိ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးကို လွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ဖျောင်း နှမနေပါနဲ့ တစ်သက်လုံးပဲ သူ့ရဲ့လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ အပိုးကျိုးနေပါ”

“နီနီ သားရဲ့စကားတွေက”

“ရိုင်းသွားတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ငွေ ဆယ်သိန်းပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ အခိုက်အတန့်ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်း ပြီး တခြားလုပ်သင့်တာကိုလုပ်ပါ။ မေမေအိမ်ကို လုံးဝရောင်းဖို့မလုပ်ပါနဲ့”

အံ့ဆွဲထဲက ငွေဆယ်သိန်းအုပ် ထယူပေးလိုက်ပြီး ဘာမှမပြော ချင်တော့သလို မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ဖေဖေကလည်း လက်ထဲငွေရ သွားသည်နှင့် ပြန်တော့မယ်ဆိုတာတောင် ပြောပြီး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်မသွား မိ။ ဒီလောက်အနေဝေးပြီ။ စိမ်းနေပါလျက်နှင့် ...။

“အဲဒီငွေတွေ သွားပြန်ပေးလိုက် ကိုကြီး၊ စောင့်ရှောက်မှုမရှိလို့ ဆိုပြီး သူ ရိုင်းခိုင်းတာကို ခံနေရမှာလား။ ဆယ်တန်းနှစ်အထိ ကျွေးမွေး လာခဲ့တာကရော ကျေးဇူးတရားမဟုတ်ဘူးလား။ လူဖြစ်အောင်မွေးထုတ် ခဲ့တာကရော မိဘမဟုတ်ဘူးလား။ ကိုယ့်တာသာ ရပ်တည်ပြီး ကြီးပွား အောင်မြင်လာလို့ မာန်တက်နေတာ၊ မဖြစ်ထွန်းကြည့်ပါလား ဒီအရိပ်မှာပဲ သူတောင်းစားလို ခိုကပ်နေမှာ”

“မျိုးရယ် မင်းမှာလည်း အဲလိုမာန်တွေရှိနေလို့ သားနဲ့မရင်းနှီး တာ၊ ဝိသားစုဆိုတာ အဲလို အာယာတတွေ မရှိရဘူး။ တစ်ယောက်အမှား ကို တစ်ယောက်က နားလည်သည်းခံပေးရမှာပေါ့။”

“ဒါဆို ကိုကြီးသားကို အဲလိုပြောပြီး နားချလေ၊ သားကျတော့ အဲလိုမပြောရဲဘူးမဟုတ်လား”

“ကိုယ်က မမှန်ခဲ့လို့ သားကိုဆုံးမရမှာ ခက်နေတာပေါ့၊ မျိုး ရယ် သားခံစားချက်တွေကိုယ်မှ ကိုယ် အရင်းလွန်ခဲ့မှန်း အခုမှသိတယ်”

“ဪ ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ မှားတယ်ပေါ့၊ သူ့အမေသေတာ မျိုးကြောင့်ဆိုပြီး သွေးထိုးလွှတ်လိုက်သလား။ အဲဒါဆိုလည်း အခုကွာ ခွင်းလိုက် ကိုကြီး၊ မျိုးအရွယ်က နောက်ယောက်ျားနှစ်ယောက်လောက် ထပ်ယူလိုရသေးတယ်၊ ကိုကြီးထက် စဉ်းစိမ်အပြည့်ထားမယ့်လူကို ခေါင်း ခေါက်ရွေးယူလို့ရတယ် သိလား”

“မျိုး တော်စမ်း၊ သမီးက အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ မင်း ဘယ်လို စကားတွေပြောနေတာလဲ”

အခန်းထဲက ထွက်လာသောသမီးကို မြင်လိုက်၍ ဦးထင်ကျော် တန်တားလိုက်သည်။ ယမင်းပျိုက ဝဉ္ဇခန်းဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်လျက်

“မေမေပြောတာ မမှားဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေက ဖေဖေသားဘက်

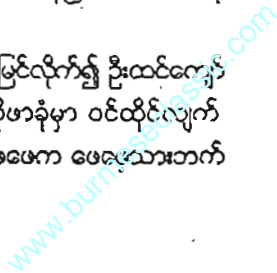
အခန်း (၈)

“ဒီငွေဆယ်သိန်းလောက်လေးပေးပြီး ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာ မလုပ်နဲ့ အသံကောင်းဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သလား။ ဒါကို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်နှစ်ရက်သုံးရမှာလဲ”

“မျိုးရယ် ကိုယ်တို့ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်ကြတာ ပေါ့၊ ဒါတောင် အိမ်ကိုရောင်းမဖြစ်တော့မယ်၊ ဘာညာပြောလို့ သားဘက် က ဒီငွေထွက်လာတာ၊ ကိုယ်တို့စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မရှိဘဲနဲ့ ဒီလောက် ငွေရလည်း ကျေးဇူးတင်သင့်ပါတယ်”

“ဘာပြောတယ် ကိုကြီး”

ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး လေသံကျယ်လိုက်၍ ဦးထင်ကျော် ခေါင်းကြီး ငုံ့ကျသွားသည်။ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးက လက်ထဲထည့်ပေးထားသော ငွေ ထုပ်ကို ဦးထင်ကျော် ရှေ့စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်လိုက်ပြီး

က ခံစားချက်ကိုသိတယ်။ ကိုနီ သွေးထိုးလွှတ်လိုက်တိုင်း သမီးတို့ကို အပြစ်ရှာနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သမီး ဘာနားလည်လို့ အဲလိုစကား ပြောတာလဲ၊ ဖေဖေက သွေးထိုးတိုင်း ယုံရအောင် ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ သားဘက်ကလည်း နာကြည်းနိုင်တာပဲလို့ နားလည်ပေးရုံပါပဲ၊ အခုလည်း ဒီငွေကို ရအောင် တောင်းခဲ့တယ်”

“သတာလို့ပေးလိုက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် မိသားစု အဆင်မပြေလို့ စေတနာနဲ့ထောက်ပံ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း နားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေတွေက သမီးကျောင်းအပ်တာနဲ့ လိုအပ်တာ ဝယ်ရမှာနဲ့ ဓဏလေးနဲ့ကုန်သွားမှာ ဖေဖေ၊ ရှေ့လျှောက်စားဝတ်နေ ရေးအတွက် လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ဘယ်မှာလဲ အရင်းအနှီး”

သမီးကလည်း မအေလေသံအတိုင်းပါပဲလားလို့ ရင်မောသွား မိရင်း ဦးထင်ကျော် ဦးနှောက်တွေရှုပ်ထွေးနှောက်ကျိလာသည်။ သားအမိ နှစ်ယောက်လုံး ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းစေချင်သည့်အခွင့်အလမ်းကြပါလား။

တကယ်ဆို သမီးအသက်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်လေးနှင့် မအေးစကားကိုနားယောင်ပြီး ဒီလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မပြောသင့်ပါ။

“သမီးကို ဘယ်လိုဆုံးမထားတာလဲ မျိုး၊ ဖအေကို ဝေဖန်နေ တာ ကြည့်ပါဦး ပမာမခန့်ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ကိုကြီးသား၊ ခံပြောတာတော့ နားထောင်ကောင်းနေသလား သမီးလည်း သူ့ခံစားချက် သူ့ပြောနေတာလေး တက္ကသိုလ်တက်ရတော့ မှာ မျက်နှာငယ်မှာကို စိုးရိမ်နေမှာပေါ့”

“ကိုယ်လည်း တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားချင်ပါတယ်၊ အလုပ် အကိုင်”

“အဆင်မပြေတာကို ပြောမနေနဲ့၊ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းရှိရဲ့နဲ့ ကိုကြီးက သားကိုမလွန်ဆန်ရတာ ဘာဖြစ်လဲ မပြေလည် တာကို သူ့မထောက်ပံ့လို့ အရင်းအနှီးလုပ်မှာ”

“သူ့အမေအိမ်မို့ သူမလုပ်စေချင်တာ ကိုကြီးက ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ”

“သူ့အမေအိမ်ဆိုတော့ ကိုကြီးနဲ့မသက်ဆိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါဆို ဒီအိမ်က လင်ငယ်ရဲ့ထောက်ပံ့မှုနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့အိမ်ပေါ့”

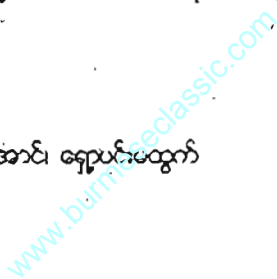
“မျိုး”
စကားလုံးတွေက ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းလာပြီမို့ ဦးထင်ကျော် ဆော်လိုက်တော့ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မျက်နှာတင်း သွားသည်။

“မျိုးကို အဲဒီလေသံမျိုးနဲ့ မအော်နဲ့ ကိုကြီး၊ အခုမှ မယားကြီး နဲ့ သားဆန္ဒကိုတန်ဖိုးထားပြီး မလွန်ဆန်ရတာ သိရတော့တယ်၊ မျိုးတို့ သားအမိကတော့ ဒီအတိုင်း မနေနိုင်ဘူးနော် ပြောပြီးသား”

“သမီးလည်း မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ကျောင်းမတက်ဘူးနော်၊ အလုပ်ထွက်လုပ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ငွေရအောင် ရှာမယ်”

“သမီးရယ် ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ကျောင်းမတက်ဘဲ ဘာအလုပ် ဆုပ်မှာလဲ၊ ဖေဖေ တစ်ခုခု လုပ်ပါမယ်၊ အခု ဒီငွေနဲ့ ကျောင်းတက်ဖို့ အဖေ အဆင်ပြေအောင် စီမံထားလိုက်ပါ၊ သမီးတို့သားအမိ မဝတ်စေရ ခဲ့ဘူး”

“ဖေဖေ ကတိနော်”
“အေးပါ”
“မေမေ လာ သမီးတို့ ကုန်တိုက်သွားရအောင်၊ ရှေ့ပန်းမထွက်

ရတာ ကြာဇီ”

“ဧကလေး မေမေ အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်း”

ဦးထင်ကျော် သက်ပြင်းချမိရင်း ဆိုဟာနဲ့မှာနောက်လန်ကျသွားသည်။ ငယ်ရွယ်သောမိန်းမကို ရခဲ့လို့ ဂုဏ်ယူစိတ်ကြားခဲ့တာတွေက ဒီအချိန်မှ ဒီလိုရင်မောရမည်လို့ တစ်ခါမှတောင် မတွေးမိပေ။ ဒီငွေက ခဏလေးနှင့်ကုန်ဦးမှာသိနေသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့တာမို့...

အခန်း (၉)

“အဲဒါတော့ မင်းအဖေ လွန်တယ်၊ အိမ်ရောင်းပြီးရင် ဘယ်သွားနေမှာလဲ၊ ရောင်းလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံကုန်သွားရင်ရော ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဟိုသားအမိက အသုံးအဖြုန်းပဲတတ်တာ”

“အဲဒါ နောက်ထားဦး၊ မေမေ ဝယ်ထားတဲ့အိမ်က ငါနဲ့ရော ဆွဲဆက်ဆိုင်ဘူးလား၊ အမွေဆိုတာကို မက်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်က မေမေ ရွှေတာစုဆောင်းပြီး ဝယ်ထားတာ၊ မေမေ သူ့မိဘတွေဆီက ရခဲ့တဲ့အမွေပစ္စည်းတွေလည်း ရောင်းချပြီး ထည့်ထားတာ၊ မေမေအပေါ်မှာ ရက်စက်ရက်ရင်တောင် ငါက သားတစ်ယောက်လဲ”

“အသိအမှတ်ပြုခံချင်ရင် သူတို့တောင်းသလောက် မင်းပေးနေ ခဲ့ရဲ့ ရှိတော့တယ်”

ရွှေပြောတာလား အတည်သိစေချင်လို့ သက်တင် အသိပေးတာ သားမသိပေမယ့် လင်းရောင်နီ ခံရခက်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အသိအမှတ်ပြုမခံရတာကို ငါ ဝမ်းနည်းစရာတော့ သက်တင်
ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးနဲ့လက်ထပ်ပြီးတည်းက နာကျင်လာခဲ့ရတဲ့ ငါ့အတွင်း
ဒဏ်ရာက အသားမာတာကနေပါပြီ။ ဖေဖေဥပေက္ခာတွေက ငါ့အတွက်
နေသားတကျရှိခဲ့ပြီ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းအောင်နေဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်
ထားတယ်”

“မိဘဆိုတာ အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်လိုက်လို့ မရဘူးဆိုတာလည်း
သိထားဦး။ သူတို့ကသာ သားသမီးကို စွန့်လွှတ်လို့ရတာ”

“ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့မပြေလည်တာ ငါ့တာဝန်မဟုတ်တာ”

“မင်းအဖေကိုတော့ မင်းရှောင်လို့မရဘူးလေ။ သူ့ကိုရည်စူး
ပြီး ပေးသင့်တာကိုပေးပေါ့။ သူကတစ်ဆင့် ဘယ်သူ့ကိုပေးပေးလည်း
မငြိုငြင်နဲ့။ မင်းငြိုငြင်လိုက်တာနဲ့ မင်းအမေအိမ်ကို သူတို့ရောင်းမှာပဲ”

“တောက်”

ရင်ထဲက ခံပြင်းမှုများကြောင့် တက်ခေါက်သံက ခင်ကျယ်ကျယ်
ထွက်သွား၏။ သက်တင်က စာနာစွာငဲ့ကြည့်ပြီး

“စိတ်ပြေလက်ပျောက် ငါ့အိမ်ကို ထမင်းလိုက်စားပါလား။
အမေ့လက်ရာက ဆိုင်ကဟာထက် ကောင်းတယ်”

“ငါ တစ်ခါနှစ်ခါ စားဖူးလို့ သိနေပါတယ်။ သားသမီးတွေကို
ချက်ကျွေးနေတာ၊ တစ်ခါမှ အပြုံးမပျက်ဘူးနော်။ ငါ့အမေရှိရင်လည်း
ငါ အဲဒီခံစားမှုမျိုးရမှာ”

“မဖြစ်နိုင်တာကိုတော့တော့ စိတ်ပင်ပန်းမနေပါနဲ့ကွာ။ ငါ့အမေကို
မင်းအမေလို သဘောထားပြီး နေ့တိုင်းလာစားလည်း ငါ့အမေက ရိုက်
မလွှတ်ပါဘူး”

“မင်းအမေ ဝေတနာကောင်းတာ ငါ သိပါတယ်”

“အမေက တစ်ခါတလေ မေးတယ်။ မင်း အလည်အပတ်
ရောက်မလာတာ တစ်နှစ်ကျော်တောင် ရှိပြီထင်တယ်တဲ့”

“လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကြောင့် မအားလို့ပါလို့ မင်းမပြောလိုက်ဘူး
လား။ အခုတလော ဦးနှောက်တွေက မလန်းဘူး။ ဖေဖေတို့အကြောင်း
ကိစ္စ ခေါင်းထဲဝင်လာရင် အလိုလို ဒေါသဖြစ်နေရတယ်”

“သားသမီးနဲ့မိဘတွေရဲ့ပတ်သက်မှုက အဲလိုခံစားမှုတွေရှိမှ
အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့ကွာ။ သူစိမ်းလို့သဘောထားလိုက်ရင် မင်းမှာ ဘာ
ခံစားမှုရှိတော့မှာလဲ”

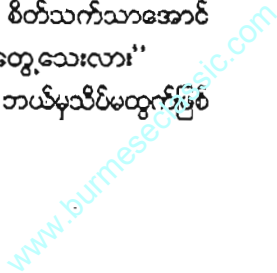
သက်တင် စကားကြောင့် လင်းရောင်နီ တစ်ချက်တော့တွေ
သွားသည်။ မိသားစုဆိုသည့် ပတ်သက်မှုကြီးကြောင့် သူ့ရင်မှာ နာကျင်
ထားတွေ ခံစားတာတွေ ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် သွေးသားဆိုတာ ဖြတ်
စောက်မရသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းဆိုတာ အမှန်ပဲပေါ့။ သက်တင်က
သူ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး

“အများကြီးတွေ့မနေပါနဲ့ကွာ။ ဦးထင်ကျော်က မင်းအဖေဆို
တာ ဒီဘဝမှာတော့ ဘယ်လိုမှပြောင်းလဲလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မိဘတွေက
သားသမီးရဲ့အဆိုးအကောင်းကိုတစ်သက်လုံး ခံစားရသလို၊ မိဘတွေရဲ့
အဆိုးအကောင်းကိုလည်း သားသမီးတွေ တစ်သက်လုံးခံစားရမှာပဲ။
ထွန်တာက ကံကြမ္မာအကျိုးပေးပေါ့”

“ကျွတ် ဘယ်အချိန်ထိလဲ”

“သေတဲ့အထိပဲ ငါ့ကောင်၊ အဲဒီတော့ စိတ်သက်သာအောင်
ချော်သလိုသာနေ။ ဟိုချာတိတ်လေးနဲ့ရော ထပ်တွေ့သေးလား”

“ဒီရက်ထဲ မင်းကိစ္စလိုက်လုပ်နေတာနဲ့ ဘယ်မှသိပ်မထွက်ဖြစ်
တော့ ဘယ်တွေ့မှာလဲ”

“အေးကွာ ငါလည်း အဲဒီကိစ္စလေး အဆင်ပြေသွားရင် တော်တော် အသက်ရှူချောင်သွားမှာ၊ ညီမလေးကလည်း ငွေကို ဇွတ်တောင်းနေတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေက လိုအပ်တဲ့ငွေထုတ်နေပြီ၊ သူက မထုတ်နိုင်သေးတော့ မျက်နှာငယ်ရတယ်တဲ့”

“သူက ဘာလုပ်မှာမို့လဲ၊ အဆင်မပြေရင်လည်း မလုပ်ခိုင်းနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ငွေက ရှာရတာ လွယ်တာမှတ်လို့”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး သီချင်းခွေလုပ်ချင်တာ ထင်ပါတယ်၊ အခုခေတ်မှာက အဲဒီလို အင်တာတိုင်းမန့်တွေ ဟော့တယ်လေ၊ ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးလိုက်ချင်တယ်၊ ငါ ငွေရှာတယ်ဆိုတာ ညီမလေးနဲ့အမေ့အတွက်ပဲ၊ သူတို့ကို ထောက်ပံ့နေရလို့ ပြည့်စုံပိုလှုံအောင် မထားနိုင်တာဘဲ စိတ်မကောင်းဘူး”

သူညီမလေးအပေါ် သက်တင် တော်တော်ချစ်ပါလားလို့ တွေးမိ၏။ သူ့မှာတော့ အလေးအနက် ပေးဆပ်ရမည့်သူတစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ ယမင်းပျို ဆိုသည့် ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးရဲ့သမီးကရော။ ဖေဖေအသွေးအသားနှင့် ပတ်သက်ခဲ့တာဆိုသော်လည်း ဒီကောင်မလေးက သူမအမေလိုပင် သူ့အပေါ်မှာ သွေးစိမ်းလေသည်။ တစ်ခါတလေ အိမ်ရောက်သွားလျှင်တောင် ကိုကိုဆိုပြီး တစ်ခွန်းခေါ်ချင်မှ ခေါ်တာပါ။ တစ်ခါတစ်ခံ မုန့်ဖိုးတောင်းချင်လျှင် မအေဖြစ်သူ မသိအောင် ကိုနီမုန့်ဖိုးဟု လက်ထိလာဖြန့်တတ်သည်။

သူကလည်း စိတ်ပါသည့်အခါမှသာ ပေးတတ်တာမို့ ...

အခန်း (၁၈)

“လာ လင်းရောင် အမေနဲ့ညီမလေးက နောက်ဖေးမှာ ချက်ပြုတ်နေတယ် ထင်တယ်၊ ငါ အခန်းထဲအဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ညှော်ခန်းထဲမှာ ခဏထိုင်စောင့်ကွာ နော်”

“ရတယ် အေးဆေးလုပ်၊ ဒီနေ့သတင်းစာ မဖတ်ရသေးလို့ ခတ်ပြီးစောင့်နေမယ်”

“ညီမလေးရေ လင်းရောင်အတွက် အအေးတစ်ခွက် အရင်ယူထားပါဟေ့”

“ဟုတ် ကိုကြီး”

သက်တင်က နောက်ဖေးခန်းဘက်လှမ်းအော်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ နောက်ဖေးခန်းဘက်ကနေ အသံစာစာလေး ကြားလိုက်ချဦး သတင်းစာနှစ်မျက်နှာလောက်လှန်ပြီးချိန်မှာ အအေးခွက် လာချသည့်အခါ

“ဟင် ညည်း”

“ကို ကိုကို”

ဟာ သွားပြီ။ စိတ်ထဲက အသံတိတ်တိတ်ရေရွတ်မိရင်း ကောင်မလေး မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်သွား၏။

“ညည်းက သက် သက်တင်ညီမလေးလား”

“ဟုတ် ကိုကိုက ကိုကြီးသူငယ်ချင်းလား၊ အမလေး ဖော်လိုက်တာ”

ကောင်မလေး ခုန်ဆွဲဆွဲလေး ဖြစ်နေတော့ လင်းရောင်နီ ရင်တွေတောင် ပူသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြတ်တင်ပြီး

“ရှား ဗိုးတိုး ညည်းနဲ့ငါနဲ့သိတာ သက်တင် မသိစေနဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းညီမနဲ့ အပြင်မှာသိတာ ဘယ်ကောင်းမလဲကွ အစတည်းက မိတ်ဆက်ပေးထားလို့ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကိုသွားရင်းလာရင်းနဲ့သိတာဆို တော်သေးတာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ဟိတ် ညည်း စောဒကတက်နေရင် ငါက ပြန်သွားမှာနော် ညည်းအပြင်မှာ ဗရတ်သုတ်ခ နေတာလည်း သက်တင်ကို ငါပြောလိုက်မှာ”

“အံမယ် ဘယ်မှာ ဗရတ်သုတ်ခနေလို့လဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်တိစ္ဆာန်ကိုပြီး သီချင်းခွေထုတ်ဖို့ လေ့လာနေတာ၊ ကြိုးစားနေတာ ရှိတယ်”

“ယောက်ျားလေး ဘော်ဒါတွေလည်းပါတယ်လေ၊ သက်တင် သီရင် လက်ခံပါမလား”

“အို သူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ၊ ကိုကြီးနဲ့လည်း အားလုံးသိတယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးထားပြီးသား၊ ဘာမှရှောင်မရှိဘူး”

ကောင်မလေးက ကက်ကက်လန် တကယ့်ကို မလွယ်ကြော။ ဒါကြောင့်မို့ မချေမငံ ဒီလိုအရွယ်လေးတွေနှင့် မပတ်သက်ချင်တာ။ ပြောလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း သဘောပေါက်ပြီး နာခံလိုက်တာမျိုးမှ မရှိဘဲ။

“ဟော ညီမလေးက ကိုကြီးအကြောင်း ဘာတွေကပ်မေးနေတာလဲ၊ အခုမှ တွေ့ဖူးတဲ့ လင်းရောင်ဆီက သတင်းတွေ နှိုက်ထုတ်နေတယ်”

သက်တင် ထွက်လာပြီးပြောတော့ လင်းရောင်နီ ထူပူပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ကောင်မလေးကတော့ နည်းနည်းလေး ဆောင် ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ

“ဒါပေါ့ ကိုကြီးရဲ့ ကိုကြီးသူငယ်ချင်းက အမြဲတမ်း အိမ်လာလည်မယ့်သူမှမဟုတ်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ခဏလေးတွေတုန်း ကိုကြီးအပြင်မှာ ဘယ်လိုတွေ ရှုပ်ပွေနေလဲ၊ သတင်းလေး ဘာလေး မေးကြည့်ချတာပေါ့”

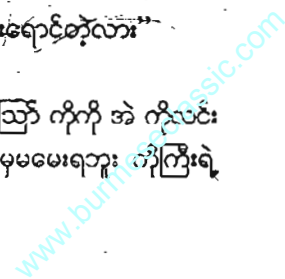
ခုနကတော့ ပြန်ပြောတော့မလိုလိုနှင့် တကယ့်ကို တတ်နိုင်သည့် ကောင်မလေး။ သူ့ထက်တောင် သွေးအေးပြီး တည်ငြိမ်နေလိုက်တာ။ ဆက်တင်က သူ့ညီမခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးလေး ဖွဖွပုတ်ပြီး

“ဘာပြောလဲ လင်းရောင်က”

“ကိုကြီးသူငယ်ချင်း နာမည်က လင်းရောင်တဲ့လား”

“အပြည့်အစုံက လင်းရောင်နီ”

“နာမည်က ဝှက်သားပဲ မိုက်တယ်၊ ဧပြီ ကိုကို အဲ ကိုလင်း ဆောင်က ကိုကြီးကို ချစ်လို့လွှားမသိဘူး၊ ဘာမှမမေးရဘူး ကိုကြီးရဲ့

သူပြောလည်း ကိုကြီးလိမ္မာတဲ့အကြောင်းပဲပြောမှာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုလင်းရောင်”

“အင်း အင်းဟုတ်တယ်”

ကိုယ်က လူကြီးဖြစ်ပြီး သူ့ခိုးလူမိမှာစိုးရိမ်သလို စကားတွေ ထစ်ပြီး အသံတွေတုန်နေတော့ ကောင်မလေး ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။ တဲကယ်ဆို ကိုယ့်စိတ်က ရိုးသားနေတာမို့ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီကောင်မလေး ရောနှောပတ်သက်ချင်တာ သက်တင်ကို ပြောပြထားဖူးတာမို့ သက်တင်ကို မျက်နှာပူအားနာနေမိတာပါ။

“ညီမလေး ဟင်းတွေအကုန်ကျက်ပြီလား။ လင်းရောင်ကို ထမင်းကျွေးရအောင်”

“ဟင်းတွေကတော့ ကျက်နေပါပြီ။ မေမေက ကိုကြီးသူငယ် ချင်းက အရင်က အိမ်လည်လာရင် ငါးချဉ်သုပ်ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ အဲဒါ သုပ်နေလေရဲ့။ ဟင်းတွေက ညီမလေးလည်း ကူချက်ထားတာ နော်၊ ဆွေမျိုးမေ့ပြီး အိမ်တောင်မပြန်တတ်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

“ကြက်သွန်ဖြူ အခွံနွားပေးတာမဟုတ်လား”

“ကိုကြီးနော် ရေတ်သီးလည်း ထောင်းပါသေးတယ်”

“ဟား ဟား လုပ်ကွက်တွေ လုပ်ကွက်တွေ”

သက်တင်က ညီမလေးကို တော်တော်ကို ချစ်မြတ်နိုးဟန်တူ သည်။ ရယ်မောစနောက် တွန်းထိုးနေတာ တကယ်ကိုကြည့်နူးစရာ ကောင်းတယ်။

ထမင်းစားခန်းထဲကို သက်တင်က ဦးဆောင်ဝင်သွားတော့ အလယ်က လိုက်သည့်သူ့ကို လက်တိုက်ခေါ်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ကာ လက်မလေးထောင်ပြု၍ သူမ အိုင်ဒီယာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လားဟု

ပြောချင်ဟန်ရှိသည်။ လင်းရောင် ခပ်တည်တည် မင်သေသေဖြင့် မသိချင် နှောင်ဆောင်နေလိုက်၏။ သက်တင်အမေက သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်နှာ လေး ပြုံးနေပြီး

“မလာတာကြာလို့ အောက်မေ့နေတာ မောင်လင်းရောင်ရယ်၊ အလုပ်တွေ ကြိုးစားနေတယ်ဆို၊ မိန်းမယူဖို့ စုနေတာလား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အနိတီ၊ အလုပ်က အချိန်မရွေး ဘောင်းပြီး ဝင်ငွေရှာလို့ရတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အခွင့်အရေးပေးတုန်းလေး ဒီရိယထားရတာ”

“အမလေး မတွေ့တဲ့အချိန်အတွင်းမှာ တော်တော်ရင့်ကျက် လာပါလား၊ သားအဖေဆီ ရောက်သေးလား၊ မောင်လင်းရောင်”

“ဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံပါ၊ အလုပ်မအားရင် အချိန်မပေးဖြစ်တာ နားတယ်”

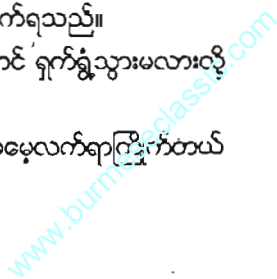
“မိဘက မိဘပဲကွယ်၊ အရမ်းကြီးတော့ ဥပေက္ခာပြုမထားပါနဲ့၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကံအကြောင်းက ပါလာခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မချစ် ဆက်လည်း အောင့်ကာနမ်းရမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ဆက်နွယ်လာ တဲ့သူ့ကို ပြောတာ”

“ကဲပါ မေမေရယ်၊ လင်းရောင်က ထမင်းဆာနေပြီ၊ ထမင်း ခွဲပြင်ပါတော့၊ ညီမလေး ကူပြင်လိုက်ဦး”

လင်းရောင်နီရဲအိမ်တွင်းရေး အကြောင်းတွေ ညီမလေး မကြား ဆေချင်၍ သက်တင် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်ရသည်။

သူ့စိမ်းမိန်းမငယ်လေးရှေ့မှာ လင်းရောင် ရှက်ရွံ့သွားမလားလို့

“လင်းရောင် အားရပါးရ စားကွာ၊ မေမေ့လက်ရာကြိုက်တယ်

ဆို၊ မကြာခင် လာစား သိလား၊ ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်းချည်းဆိုတော့ မင်း ဘယ်စားဝင်ပါတော့မလဲ”

အစ်ကိုနှင့်အမေဖြစ်သူရဲ့စကားတွေ နားထောင်ပြီး ရောင်နီ ဘဝကို မြဲခြူးယံ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကြောင့် မေမေနှင့်ကိုကြီးက ကရုဏာသက်နေကြတာလဲ။ ဒီလိုစကားတွေကြားပြီး လင်းရောင်နီကရော ဘာလို့ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာလဲ။

ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ထပ်နေသော်လည်း လင်းရောင်နီက သိက္ခာမဲ့မှုကို ကိုကြီးကို ဘာကြောင့်မသိစေချင်မှန်းမသိ၍ ပြောင်ချော် ချော်မျက်နှာပေးလေးဖြင့်

“ကိုလင်းရောင် စားလေ၊ ငါးချဉ်သုပ်ကြိုက်တယ်ဆို”

“ရပါတယ် ဟို”

“ငါ့ညီမလေးနာမည်က မြဲခြူးယံ တဲ့ကွ၊ တို့ကတော့ အိမ်မှာ မိဆိုးလေးလို့ ခေါ်တယ်”

“ကိုကြီးနော် ညီမလေးက ဘယ်မှာဆိုးလို့လဲ၊ လျှောက်မပြော

နဲ့”

“လျှောက်မပြောပါဘူးဗျာ၊ ထမင်းစားရင်း ထိုင်ပြောနေတာပါ။ လုပ်ချင်တာမလုပ်ရရင် စိတ်ကောက်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုခု ခိုင်းရင် ဘွားဘွားရှိတုန်းက ဘာမှခိုင်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမယ်”

“ကိုကြီးနော်”

“ကဲ ဒီမောင်နှမ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားဘဲ ဧည့်သည် ရှေ့မှာ စကားများနေကြပါလား၊ သားကြီးက အစသန်း၊ သမီးက စိတ် ဆိုးမြန်နဲ့ အဲဒါသာကြည့် မောင်လင်းရောင်ရေ ဘွားအတွေ့ရှိတုန်းက ဆိုရင်တော့ သမီးက ဆိုးကောင်းတုန်းပေါ့၊ မြေးမလေးကို သူ့အဘွားက

အရမ်းချစ်ပြီး သူ့အနားမှာခေါ်ထားတာ၊ မသေခင်တစ်လလောက်ကမှ သွားပြုစုပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာလေ၊ သူ့အဖေအဖျိုးတွေကတော့ အမွေ ပစ္စည်းများများမရပါဘူး။ ရလာတဲ့ဟာလေးကိုလည်း သိချင်းဆိုပြိုင်ပွဲ တုန်းက ဘာဆုရတယ်ဆိုလား၊ အဲဒါကို သိချင်းခွေထုတ်ချင်လို့တဲ့၊ လိုတာ ကို သူ့ကိုကြီးက တောင်းနေလေရဲ့”

အမေဖြစ်သူပြောပြနေတာကို မြဲခြူးယံ မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး

“အံ့မယ် သမီးအောင်မြင်ရင် မေမေတို့ပဲ စံစားရမှာလေ၊ သမီးက ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာ၊ သမီးရပ်ကြည့်လို့က် တီဗွီဖန်သားပြင်မှာခပ်ဟော့ဟော့လေး ပါလာတာနဲ့ မင်းသမီးလုပ်ပါ၊ ခုဝင်ရင်ရိုက်ပါနဲ့ လာကမ်းလှမ်းကြလိမ့်မယ်”

“အရံမင်းသမီး သူငယ်ချင်းအခန်းက ပါရမှာလား”

“ကိုကြီးနော်”

အရင်နေ့တွေက ဒီလောက်စနောက်နေလျှင် ထမင်းမစားဘဲ ထသွားပြီး အခန်းထဲဝင်အောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ တစ်ခုခု လက်ဆောင်ပေး ၍ မချော့မချင်း အခန်းထဲက ထွက်မည်မဟုတ်ပေ။

အခုတော့ လင်းရောင်နီဆိုသော လူကြီးကိုမြင်နေရ၍ သူမစိတ် ထဲ အလိုလို ကြည့်နူးနေသည်။ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းမှုများဖြင့် သူ့ရှေ့မှာ ဆိုတာအိုင်တင်များပြီး ဒီလူကြီး စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်ချင်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးက လက်ထပ်ဖို့ချစ်သူရှိနေပြီဆိုသော အတွေး ကြောင့် အနည်းငယ် ကသိကအောက်တော့ ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာ ကိုကြီးကို သေချာမေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကာ ...။

တစ်နှစ်တောင်မကြာဘူး။ နောက်မိန်းမကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတယ်။ သူ ရှစ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ပဲ ရှိပြီးမလားမသိဘူး။”

“ဪ”

ငယ်ငယ်လေးနဲ့ စိတ်ဝင်စားရာရဲ့တော့ပါလားဟု ရင်ထဲမကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကိုကြီးဘက် ထိုးကပ်လိုက်တော့ ကိုကြီးက သူမခေါင်းကိုပုတ်၍

“ညီမလေးက စပ်စုနေတာလား”

“စိတ်ဝင်စားလို့ပါ ကိုကြီးရဲ့၊ ထမင်းစားတုန်းက ကိုကြီးနဲ့မေမေ ပြောတာ နားထောင်ပြီး သူ့အကြောင်း သိချင်နေတာ”

“အင်း လင်းရောင်ဘဝက သနားစရာကောင်းပါတယ် မိတ္တူကလေးတော့ ဖအေက သူ့ကိုဂရုစိုက်ချိန်မရဘူး၊ ဥပေက္ခာပြုထားသလို ဖြစ်တာပေါ့။ နောက်ပိုင်း သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးလိုက်တော့ သူက အလိုလို ဘေးရောက်ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။ မအေသေရတဲ့ စိတ်ခံစား ချက်ရှိနေတော့ မိသွေးအပေါ် အမြင်မကြည်နိုင်တာက မိတ္တူကလည်း သူ့အပေါ်အမြင်မကောင်းဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်း ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစောင်းဆေးနဲ့ချက်ချေ၊ ဘယ်လိုမှ သဟဇာတ မဖြစ်ကြဘူး။”

“မိသွေးက သူ့စိမ်းတွေးတွေးရင် ပိုပြီးနာကျင်နိုင်တာပဲလေ၊ သူ့ညီမလေးဆိုတာကရော သူ့ကိုမချစ်ဘူးလား”

သက်တင် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချရင်း ခေါင်းယမ်းကာ

“မအေက သွေးထိုးထားတော့ အစ်ကိုကို လေးစားရမှန်းမလို သဲ မချေမင်ပေါ့။ လင်းရောင်ကလည်း အနေဝေးတော့ သွေးစိမ်းကလေး ဒီပေမဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား နေချင်လို့ လင်းရောင် သူ့ခြေထောက်ပေါ်

အခန်း (၁၁)

“ကိုကြီးသူငယ်ချင်းက အေးစက်စက်နဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိဘူးနော်၊ ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

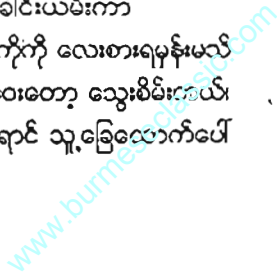
“အရင်က ဒီကောင် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေချက်တဲ့ထမင်းဟင်းကို အားရပါးရစားပြီး မေမေ့ကို ဖက်တွယ်ပြီး အရမ်းချစ်တာ”

“မရောက်တာ ကြာလို့ စိမ်းသွားတာလား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ အခုတလော သူ့အဖေကြောင့်တော့ တော်တော် စိတ်ညစ်နေတာ”

“သူ့အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားလို့လား၊ သူ့အဖေက ရော”

“သူ့အမေရှိနေရင်တော့ ဒီလို စိတ်ခံစားမှုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေအိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်လို့ သူ့အဖေ ဆုံးသွားရတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားတော့ အဲဒါကို စိတ်နာတာ၊ နောက် သူ့အဖေဆုံးပြီး

သူ ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးမယ့်လည်း သူ့အဖေ ဒုက္ခပေးလို့ စိတ်ညစ်နေတာ”

“ငွေရေးကြေးရေးလား”

“အင်း လင်းရောင် မထောက်ပံ့ရင် သူ့အမေအိမ်ကို ရောင်းပစ်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာ၊ လင်းရောင် မပေးလည်း တကယ်လုပ်မယ့်ပုံပါပဲ။ လင်းရောင် ပြည့်စုံတာကို အကုန်လိုချင်နေတာလေ”

“ဟယ် တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ မအေအရင်းသာဆို ဘယ်အဲလို လုပ်မလဲနော်၊ ဒါနဲ့ ကိုလင်းရောင်က လက်ထပ်တော့မှာဆို”

“ဘာ ဘယ်သူပြောလဲ”

“အဲ ဟို အဲဒါ”

မြခြူးယံ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ လင်းရောင်နီပါးစပ်က ဝန်ခံတာကို ကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့တာဆိုသော စကားကို ပြောလို့ မှမဖြစ်ဘဲ။ သက်တင်က ပြီး၍ ချစ်စနိုးနှင့် မြခြူးယံပါးလေးကို လိမ်ဆွဲပြီး

“ဒီအရွယ်အငြီးမပေါက် ဘာမျောက်လဲလို့ ညီမလေး ပြောချင်တာမဟုတ်လား၊ ဒီကောင်က ရည်းစားပဲထားတာ၊ ဘယ်တော့မှ မိန်းမယူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ဟိုသူက လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ”

“သူတို့နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေတော့ရှိတယ်၊ အခုတော့မိန်းကလေးက စိမ်းသဇင်တဲ့ သူနဲ့က အကြာဆုံးလို့ပြောရမယ်၊ လက်ထပ်ရမှာလို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမတူဘူးလေ”

“လက်ထပ်ချင်လို့ ဘာလို့ လက်ထပ်ချင်တာလဲ၊ မိန်းကလေးတွေကို မချစ်လို့လား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ရမှာမို့လို့ မချစ်မိအောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းတာဖြစ်မယ်၊ တကယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေး မတွေ့သေးလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ချစ်ရမယ့်သူ တွေ့ရင်တောင် ဒီကောင် လက်ထပ်မယ်မထင်ဘူး”

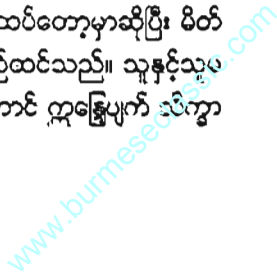
ကိုကြီးပြောမှ မြခြူးယံ ပို၍စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ စိမ်းသဇင်နှင့် လက်ထပ်မှာလည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီးလည်း တက်ကြွမိကာ

“အခုတော့နေတဲ့ စိမ်းသဇင်ကို လက်ထပ်ဖြစ်မှာ သေချာလား၊ တိုကြီး ဟို ကြာကြာတွဲလာတာက”

“စိမ်းသဇင်က စိတ်ဆိုးတာ စိတ်ကောက်တာ မရှိဘူး၊ ဘယ်ခသွားလို့ ဘယ်မလာရလို့ ဘာလုပ်မပေးလို့ဆိုပြီး ငြိုငြင်တာ မရှိဘူး၊ ပြောရရင် အပြစ်ပြော ပြဿနာလုပ်ပြီး ဖြတ်တောက်လို့မရဘူးပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ကြာကြာတွဲဖြစ်တာလို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကတော့ လင်းရောင် ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အိမ်ထောင်ရေးကို သူ့ကြောက်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ တွယ်ကပ်မှုနဲ့ သွမ်းမိခံရမှာ ချုပ်ကိုင်ခံရမှာမျိုး သူ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား။ မြခြူးယံ ရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်မောမောကြီး ဖြစ်လို့နေသည်။

စိမ်းသဇင်ကို လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဝမ်းသာစရာမီး သူမတွယ်ကပ်မှာမို့လို့ စိမ်းသဇင်နှင့်လက်ထပ်တော့မှာဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာက နည်းနည်းအိုဗာဖြစ်လွန်းသည်ထင်သည်။ သူနှင့်သူပဲ ဘယ်နှစ်ခါဆိုပြီး သူမဘက်က ဘယ်လောက်တောင် ဣန္ဒြေပျက် ဒိပ်ကွာဖျက် တွယ်ကပ်နေခဲ့လို့လဲ။

တကယ်လို့ တွယ်ကပ်ခဲ့သည်ဆိုရင်တောင် ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တာ
လို့ တွေးမပေးနိုင်ဘူးလား။

ဒါပေမဲ့ သူမ ရင်ထဲတွေးပြီး ကြည့်နူးနေတာ တစ်ခုတော့ရှိ
သည်။ လင်းရောင်နီ ဆိုသောလူဟာ ကိုကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းမို့ သူမကို
မရင်းနှီးချင်လို့ မရတော့ဘူးမဟုတ်လား။ ဒီလူကြီးရင်ထဲက နာကျင်မှု
တွေကို ကုစားပေးခွင့်ရချင်ပါသည်။

ကိုကြီးပြောလိုက်သော စကားတွေဟာ အိပ်ရာပေါ်ရောက်သည်
အထိ နားထဲမှာ ပဲ့တင်ရိုက်လျက် ...။

အခန်း (၁၂)

“နင်ကွ အဲဒါကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး
ဆိုပါတော့”

“မလွန်ဘူးလား မြဲချိုးရယ်၊ နင် တကယ် လင်းရောင်နီဆိုတဲ့
သူကြီးကို ရင်ဘတ်ထဲထိ ငြိနေပြီလား”

မြဲချိုးယံ မဆိုင်းမတွပင် ခေါင်းညိတ်၏။ လွယ်လာသည့်အိတ်
ကို ရင်ဘတ်ရှေ့မှာပိုက်ပြီး အုတ်ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“အရင်က စတွေ့တွေ့ချင်း အရမ်းချောပြီး ရုပ်တည်ကြီးနဲ့မို့
ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တာ၊ မျက်ခုံးမျက်လုံး အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုး
အဆစ်အားလုံး ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်လေ၊ သူ့ရည်း
စား စိမ်းသင်္ဃန်းနဲ့ လက်ထပ်မှာဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးတော့ ဆွေးသွားသေး
သယ်”

“အခုရော နင့်ကို ချိုးထုပ် အရှုပ်ထုပ်ဆိုပြီး တွယ်ကပ်နေမှာ
မို့လို့ သိသိသာသာ ပုတ်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲလေ၊ နင်မကြံကွ

ဘူးလား”

“ကြေကွဲတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့အကြောင်းအရာတွေ သူ့မှာရှိနေတယ်။ သူ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုဘူးတဲ့၊ ရည်းစားများ တဲ့အကြောင်းအရင်းကတော့ ချစ်မိသွားရင် လက်ထပ်ရမှာမို့လို့ ကြာကြာ မတွဲဘဲ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်တာလို့ ပြောတယ်။ ငါကတော့ သူ့ရဲ့အိမ် အိုင်ဒီယာတွေကို ရင်ခုန်တယ်”

“မိန်းမ အသက်အရွယ် အရမ်းကွာလွန်းတယ်။ ဇွတ်မလုံးနဲ့”

“ကြီးရင်နို့ ငယ်ရင်ချိုတဲ့၊ ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်။ ဆိုးချင်တယ် အချစ်ခံချင်တယ်။ အလိုလိုက်မှုတွေမှာ ပျော်မွေ့ချင်တယ်”

“ဟဲ့ ဟိုက နင့်ကိုကြည့်မရတဲ့ပုံနော်။ ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ် နေစမ်းပါ။ မလွမ်းလောက်ပါဘူး”

မြခြူးယံ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းယမ်းသည်။ တက်ကြွနေသော ကိုယ်က အမြင်ကတ်လောက်အောင် မြောက်ကြူနေပြီး

“သူ့အခု ငါ့ကိုရှောင်ချင်ရင်တောင် ရှောင်လို့မရတော့ပါဘူး သူက ငါ့ကိုကြီးရဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတယ် ဟင်း ဟင်း”

“မြခြူးယံ ကတော့ မိန်းမနောက်ပိုးဖြစ်နေပြီ မလွယ်ဘူးဟေ့ ဟဲ့ ဟိုမှာနင့်ကိုနို့နဲ့ အောင်ထွဋ်ပိုင် စပ်ဖြူနဲ့ လျှောက်လာနေတယ်”

“ဟုတ်လား လာ ကင်နီတင်းဘက်ပြေးရအောင်၊ သူ အိမ် အထိလိုက်လာရင် ငါတို့စားတာတွေ ရှင်းခိုင်းမယ်”

“အေး မှတ်လောက်သားလောက် ပညာပြမှ”

အတိုင်အဖောက်ညီညီဖြင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ကန်တင်း ဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကန်တင်းကိုရောက်တော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အစားအသောက်တွေ မှာကြ၏။

မှာထားတာတွေ ရောက်မလာခင်မှာ အောင်ထွဋ်ပိုင် အမော တကောနှင့် သူမတို့အနား ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါ့ကိုမြင်မှ ဘယ်ထွက်ပြေးကြတာလဲ၊ ငါက ပြောစရာရှိလို့ နင်တို့ဆီလာတာ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ငါတို့က နင့်ကိုမမြင်ဘူး၊ ဝိုက်ဆာလို့ အလှအယက်ပြေးလာကြတာဟာ၊ အခု နင်ရောက်လာတော့ ငါတို့ ဒကာ ခေါ်သွားတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ ငါတို့စားတာ နှင့် ရှင်းမှာလား”

“ရှင်းဆိုလည်း ရှင်းပါမယ်၊ ငါက နင်စားမယ်ဆို ကျွဲချင် နေတာပါ”

“ဟဲ့ ပေါက်တတ်ကရတွေ ဆက်ပြောမှာဆို ဒီနေရာက ခပ် ခြန်မြန်ထ၊ ငါက သိပ်အာရုံနောက်ခံတာမဟုတ်ဘူး”

“အေး အေးပါ နင်မကြိုက်တာ ငါ မပြောတော့ဘူးနော်၊ နင် ကြိုက်တာပဲပြောမယ်”

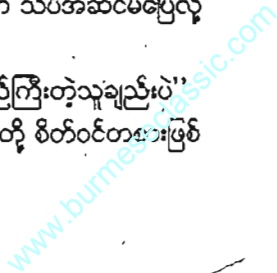
“ဘာလဲ”

“ဪ နင်တို့ သီချင်းခွေထုတ်မလို့ဆို၊ ငါ့မှာအဆက်အသွယ် နဲ့တယ်၊ တီးဝိုင်းရော ဖြန့်ချိရေးရော ပြီးတော့ အစ်တီဗွီရိုက်မယ်ဆို၊ အနိုက်တာနဲ့ အကအဖွဲ့ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“တကယ်လား နင့်မှာ အဲလိုအဆက်အသွယ်တွေ တကယ်ရှိ တယ်ပေါ့၊ ငါတို့က အဆက်အသွယ်ရတာနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဦးစားနေတာ၊ အခု သီချင်းရေးဆရာနဲ့ တီးဝိုင်းက သိပ်အဆင်မပြေလို့ အသံသွင်းဖို့ကိစ္စ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး”

“စိတ်ချပါ ငါ မိတ်ဆက်ပေးမှာ နာမည်ကြီးတဲ့သူချည်းပဲ”

အောင်ထွဋ်ပိုင် စကားကြောင့် မြခြူးယံတို့ စိတ်ဝင်တမ်းဖြစ်

သွားကြသည်။ သူမတို့အခု ဆရာတင်ထားသည့်လူတွေက ငွေကို အမျိုး
မျိုးလှည့်တောင်းပြီး အလုပ်သိပ်မလုပ်ကြသည့်လူတွေမို့ သူမတို့အခက်
အခဲဖြစ်နေကြတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဒီလောက်မှာ တချို့လူတွေက ဝါသနာရှင်လေးတွေကို ဘာဖြစ်
အောင်လုပ်ပေးမည် ညာဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမည်ဟု မက်လုံးတွေပေး၍
သိုက်ဘူးချင်သူတွေက ခပ်များများ။ တကယ်ဖြစ်သွားစေချင်သည့် ပညာ
ရှင်တွေကတော့ ဒီလိုမျိုး မလုပ်ဘူးဆိုတာ သူမတို့ သိထားသည်။

“ဟဲ့ နင် အာပလာတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ တကယ်မဟုတ်လို့က
တော့ နင့်ကိုအရင် အရေခွံဆုတ်မှာ”

“နင်တို့အဖွဲ့ကို ကြောက်လွန်းလို့ ဧါ မလုပ်ရဲပါဘူးဟာ”

“အေး ပြီးရော အလုပ်စကား နောက်မှဆက်ပြောမယ်၊ အခု
ငါတို့ခိုက်ဆာလို့ ဆွဲလိုက်ဦးမယ်၊ နင်ရော စားဦးမလား”

“တော်ပါပြီ နင်တို့စားနေရင် ငါ ငတ်သလိုပါပဲ၊ ငါက ရေပဲ
သောက်တော့မယ်”

ပိုက်ဆံလုံလောက်အောင် ပါမလာလို့ ဒီစကားပြောသည်ဆိုတာ
သဘောပေါက်ပေမယ့် သူမတို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ လာချသမှု
အစားအသောက်တွေကို အားရပါးရ ဆွဲလိုက်ကြသည်။ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံ
မရှိလို့ မဟုတ်ပေမယ့် အောင်ထွဋ်ပိုင်ကို မှတ်လောက်သားလောက်
ဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်သော်လည်း အခြေအနေက နောက်ထပ်ပတ်သက်
တွေဖြစ်လာသည်။

စိတ်က တရင်းတနီး မနေလိုသော်လည်း ကိုယ့်အလုပ်အတွက်
လိုအပ်နေသည်မို့

အခန်း (၁၃)

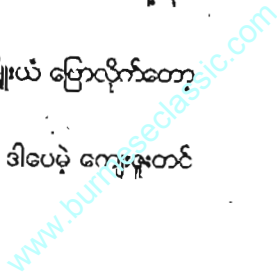
ဒီအပတ် ကျောင်းပိတ်သည့် ဆန်းဒေးမှာ အောင်ထွဋ်ပိုင်နှင့်
အိတ်ဒီဒီ သွားလာစရာတွေက များလှသည်။ အောင်ထွဋ်ပိုင် မိတ်ဆက်
အသမ္မုတွေကတော့ တကယ် နာမည်ကြီး တေးရေးဆရာနှင့် တီးဝိုင်း
အဖွဲ့ပါ။

ပညာရှင်အစစ်အမှန်တွေမို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းရတာ
အော်တော်အဆင်ပြေလှသည်။ သီချင်းတိုက်ဖို့လည်း သူမတို့ကျောင်းပိတ်
အိတ်မှာပင် ရက်ချိန်းပေး၏။ တစ်ခါတလေ သူတို့အားလပ်သည့်ရက်မှာ
အိတ်ရလျှင် ကျောင်းကအပြန်ဝင်ပြီး အသံသွင်းဖို့လည်း ညှိနှိုင်းပေး၏။

“အောင်ထွဋ်ပိုင် ကျေးဇူးတင်တယ်ဟယ်၊ တကယ် ဒီနေ့ နင်
အောင်တာကျွေးမယ် သိလား”

တေးရေးဆရာဆီက ထွက်အလာမှာ မြဲမြံယုံ ပြောလိုက်တော့
အောင်ထွဋ်ပိုင် မျက်နှာပြုံးသွားသည်။

“ဟင်း ဟင်း အဲလိုပြောလို့ ပျော်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်

စရာမလိုပါဘူးဟာ၊ နင့်အတွက်ဆို ငါက ဘာမဆိုလုပ်ပေးချင်နေတာပါ။
“ကောင်စုတ် နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားလိုက်တော့၊ ဒီနေရာမှာ ကျန်နေခဲ့ချင်လား။”

အောင်ထွဋ်ပိုင် ကျောပြင်ကို ဗန်းခနဲထု၍ မျက်စောင်းရွယ်ကာ ပြောတော့ အောင်ထွဋ်ပိုင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ

“ဟာ ဆောရီး ဆောရီး မြဲခြူးရယ် နင်ကလည်း ဆတ်ဆတ် ထိကို မခံဘူး။ ငါက နင့်ကိုချစ်ဖို့ အရည်အချင်းမရှိဘူးလားဟာ။”

“ဟုတ်တယ် ငါချစ်သူတော်မယ့်လူမှာ ငါ စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ စံချိန်စံညွှန်းတွေရှိတယ်။”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ ငါ ကြိုးစားပါ့မယ်။”

“ဟင့်အင်း နင့်အသက်အရွယ် နင့်အရပ်အမောင်း၊ နင့်စတိုင် အားလုံးက ဘယ်လိုမှ ငါ့အိပ်မက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက်ဘဝအတွက် နင် ကြံဆတောင်း၊ ဒီဘဝအတွက်တော့ ဘယ်လိုကြိုးစားကြိုးစား မဖြစ် နိုင်ဘူး။”

“မြဲခြူးရယ် နင် အဲလို ယတိပြတ်တော့။”

“အောင်ထွဋ်ပိုင်”

“အေးပါ လာ ဟိုဆိုင်မှာ ဝင်စားမှာမဟုတ်လား။”

အောင်ထွဋ်ပိုင် ပါးစပ်ပိတ်သွားပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဆီ ကုတ်ကုတ် ဝင်သွားချိန်မှာ မြဲခြူးယံတို့သူငယ်ချင်းဆုံးယောက် လက်ဆွဲ ရိုက်ကာ ရယ်ရင်း ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့လုံး လျှောက်သွားနေရသည့်အတွက် ဗိုက်ဆာနေကြ သည့်မို့ ကန်တော်ကြီးထဲက ဆိုင်မှာပဲ စားသောက်စရာတွေမှာလိုက်ကြ သည်။

“ဟဲ့ မြဲခြူး ငါတို့လက်ထရိန်ဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ အောင်ထွဋ်ပိုင် နဲ့နှစ်ယောက်တည်း နေရလား။”

“အမလေး၊ ငါ့ကို ရုတ်ရုတ်သဲသဲလုပ်ကြည့်ပါလား။ ဂုတ်ချိုး သတ်ပစ်လိုက်မှာ။”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ဒါဆို စိတ်ချပြီးထားခဲ့မယ်နော်။”

“သွားစမ်းပါ ငါ့ဆီက ပါဆယ်ယူသွားဦးမလား။”

“မြဲခြူး အစုတ်ပလုတ် ညစ်ပတ်တယ် ရွံစရာကြီး။”

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာပင် ရယ်ဖြစ်ကြ၏။ နဝါနှင့်ရွှေ နောက်ဖေး ခန်းဝင်တော့ စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှာ အောင်ထွဋ်ပိုင်နှင့်သူမသာ နှစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူမက ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ စား သောက်နေတာ၊ အောင်ထွဋ်ပိုင် ငေးကြည့်နေတာကို ဂရုမပြုမိ။

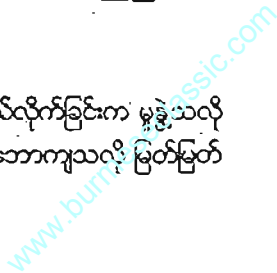
ခဏနေမှ ရေသောက်ဖို့ ဖန်ခွက်ယူလိုက်စဉ်မှာ အောင်ထွဋ်ပိုင် ခဲ့ ချစ်ရည်ရွန်းလက်နေသော မျက်ဝန်းတွေကို သတိထားမိသွားသည်။ သူမ ရက်ရွံ့သွားသလိုဖြင့် မျက်နှာလေးနီကာ အောင်ထွဋ်ပိုင် မျက်နှာ ကို တစ်ဖက်လည်သွားအောင် တွန်းလျက်

“တဏှာရှု နင့်မျက်လုံးတွေ ပြန်ပြင်လိုက်စမ်း၊ ငါ့ကိုယောက်ျား တစ်ယောက် အဲလို မျက်လုံးမျိုးနဲ့ကြည့်ရင် အရမ်းမုန်းတာ၊ နင်သေသွား ချင်လို့လား အောင်ထွဋ်ပိုင်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါ နင့်ကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ကြည့်တာပါ။ နင် အရမ်းချစ်စရာကောင်းလို့။”

“ကောင်စုတ် နင်နော်”

သူမ မျက်စောင်းတိုးကာ လက်သီးရွယ်လိုက်ခြင်းက မှုန့်သလို ဖြစ်သွားသလားမသိပေ။ အောင်ထွဋ်ပိုင်က သဘောကျသလို မြတ်မြတ်

နိုးနိုးကြည့်ပြီး ရယ်နေ၏။
“ဟင်”

သူမ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ လူတစ်ယောက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားမိတာကြောင့် မျက်ဝန်းလေးလှည့်၍ စူးစမ်းမိစဉ်မှာ ရိပ်ခနဲ လှည့် ထွက်သွားသော ကျောပြင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုကို”

နောက်ကနေ ဘေးတိုက်မြင်လိုက်ရတာတောင် လင်းရောင်နီ မှန်း ချက်ချင်း ခံစားသိရှိလိုက်သည်။

“နုဝါတို့လာရင် ငါ ပြန်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်”

“ဟာ မြခြူး ဘယ်လဲ”

အောင်ထွဋ်ပိုင် အသံကို မြခြူး ဂရုမစိုက်။ လင်းရောင်နီကို မိအောင်အပြေးလိုက်ကာ ကားစက်နိုးနေပြီဖြစ်သော လင်းရောင်နီ ကား ပေါ် ဧကားတံခါးဖွင့်၍ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင် ညည်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ကားပေါ်က ဆင်းစမ်းမြခြူး”

“ဘာလို့ဆင်းရမှာလဲ၊ မြခြူး ကိုကိုနဲ့လိုက်မလို့”

“ဘာ ညည်းကောင်လေးကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ငါနဲ့ဘာလို့ လိုက်မှာလဲ”

“သူများကောင်လေး မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကလည်း သူငယ်ချင်း ပါ”

“ဒီလောက် တရင်းတနီး ပုတ်လိုက်ခတ်လိုက်နေတာ သူငယ် ချင်းတဲ့လား၊ ယောက်ျားလေးတွေကို ညည်း အဲလိုပဲ နေတတ်တာလား”

“ကိုကို စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ၊ သူများက ယောက်ျား လေးတိုင်းကို လက်ပွန်းတတီး နေတတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အဲဒီကောင်လေးက ညည်းအတွက် အထူးပေါ့”

“ကဲပါ ကိုကိုရယ်၊ မဟုတ်တာတွေ မေးခွန်းထုတ်နေတယ်၊ ဇောင်းပါ”

“ကျွတ် ငါ တခြားအလုပ်ကိစ္စရှိသေးတယ်၊ ညည်းဘာသာ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့သူနဲ့ ပြန်ချင်ပြန်”

“အဲလို မျက်နှာလွှဲခဲပစ်ထားခဲ့မှာဆို ကိုကြီးကို အခုဖုန်းဆက် ငြီး တိုင်လိုက်မယ်”

“ဘာ”

သူ့ကိုအကြပ်ကိုင်နေသည့်စကားမို့ သူ ဒေါသနှင့်အော်လိုက် တော့ မြခြူးယံ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်ရယ်သည်။

“ကိုကြီးသူငယ်ချင်းက အဲလိုစိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်ရှိမှန်း မသိဘူး၊ တားပေါ်ခေါ်တင်သွားရတာ ဘာအပမ်းကြီးလို့လဲ”

“ဘာ ငါ့ကို စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်ရှိတယ်လို့ ပြောတာလား”

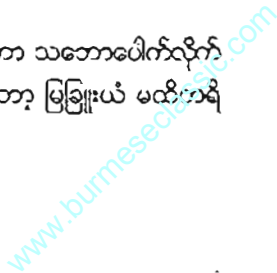
“မဟုတ်ဘူးလား တချို့ဆို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းညီမတွေ ဘာတွေ ဆို စောင့်ရှောက်ပေးနေကြတာ”

“ငါ အဲလောက်အားနေတဲ့သူမဟုတ်ဘူး မြခြူး၊ အလုပ်ကိစ္စ ဘာစု ချိန်းထားတာ ပြီးရင် ငါ့ချစ်သူနဲ့သွားတွေ့ရမယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ ဝိစ္စတိုင်ပင်ရမှာတွေရှိတာ”

“ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့မှ တစ်သက်လုံး လက်မထပ်ဘူးဆို”

“ဘာ အဲဒါ”

သက်တင်ဆီက သတင်းယူလိုက်ပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက် သည်။ ယောင်ယမ်းရာ ကားစက်ကိုရပ်လိုက်တော့ မြခြူးယံ မထိဘဲရ ငြိမ်း

“မိန်းမတွေကို မုန်းနေတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ လက်မထပ်ချင်တာလဲ”

“အဲဒါ ညည်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကိစ္စ ငါ့အကြောင်းပါ”

“ကိုကို ဘာလို့ သူများကို အဲလောက် သူစိမ်းဆန်တာလဲ”

“ညည်းနဲ့ငါက ဘယ်နေရာမှာ ဆွေမျိုးတော်နေလို့လဲ၊ အေးဆွေမျိုးတွေတောင် ငါ့အပေါ်မကောင်းလို့ ငါကလည်း ဘယ်သူ့မှ ကရမစိုက်ကူး။ ငါ့ဘဝ ငါ့ရပ်တည်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တယ်”

“အဲဒီ မောက်မာမှုက အထီးကျန်စေတတ်တယ် ကိုကို”

“ကျွတ်”

ဒီကောင်မလေး လူလေးက လက်တောက်လောက်ဖြင့် သူ့ကို စကားကြီးစကားကျယ်တွေပြောပြီး ဆုံးမနေပါလား။ ရယ်မလို ပြုံးမလို မျက်နှာနှင့် ဒီကောင်မလေးကို ကားပေါ်ကသာ တွန်းချလိုက်ချင်သည်။

ဒီလိုပြောရ ကတ်သတ်ပြီး အနာအကျင့်မရှိသော ကလေးတွေ နှင့် လုံးဝမပတ်သက်ချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းဆို ကားပေါ်က ဆင်းတော့မည်မဟုတ်တာကြောင့်

“ကဲ မြဲခြူးယံ ညည်းဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်လိုက်ပို့ရမလဲ ဖြော”

“ကိုကို သွားတဲ့နောက်လိုက်မှာ”

“ဘာ ဟာ ညည်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ မြဲခြူး သက်တင်ကို ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်လိုက်ရမလား”

“တိုင်လေ မြဲခြူးတို့က အရင်တည်းက ရင်းနှီးတာလို့ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“အာ မြဲခြူးရာ ညည်း”

လင်းရောင်နီ တကယ်ကို ကျွတ်ကျနေသည်။ သက်တင်မှာ ဒီလိုမျိုး ဇွတ်တရွတ် ဉာဉ်ဆိုးသည့် ညီမရှိနေရတာလဲ။ ညီမကို ရှုတ်ချထားသည့်ကိစ္စ သက်တင် မသိစေချင်တာကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ငါက ငါ့ချစ်သူ စိမ်းနဲ့သွားတွေ့မှာ၊ ညည်း ဘာကန်လန်လိုက်လုပ်မလို့လဲ”

“ကန်လန်မလုပ်ပါဘူး။ ကိုကိုတို့နားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲထိုင်နေမှာ”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရင်ရော”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တစ်ယောက်ထိုင်ခုံ ထိုင်မယ်ဥစ္စာ”

“အေး ပြီးရော”

တစ်ခါတည်းနဲ့ မှတ်သွားအောင် ပညာပေးမှဖြစ်မည်။ ဒီလောက် တွယ်ကပ်ချင်သည့် ကောင်မလေးမှာ ရိုးသားမှုဆိုတာ ရှိပါ့မလား။ မရိုးသားမှန်သလို အစတည်းက ရှောင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် သက်တင်ကြောင့် ရှောင်တိမ်းလို့မကောင်းသည့် ဖတ်သက်မှုက လာငြိနေသည်။

ဟူး ဒီတစ်ခါပါပဲ မြဲခြူးယံ။

လင်းရောင်နီ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ စိမ်းသဇင် မျက်နှာရှုံ့
မဲ့ကာ စိတ်လေသွားသည်။ သူများချစ်သူနဲ့တွဲကြားမှာ အရွယ်ရောက်နေ
သည့် သူ့စိမ်းမိန်းကလေးက ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ။

သူငယ်ချင်း ညီမဆိုတာ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တာမှ မဟုတ်တာ။

“ကဲ စိမ်း ကိုယ့် ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပြီးသား၊ တစ်ခုခုစားပြီး
သွားရအောင်”

“အင်း သွားလေ၊ ရှေ့ကဆိုင်မှာ ဖက်ထုပ်ဆီချက် ကောင်း
တယ်”

“ကိုကို သူများက ဒင်းဆမ်းစားမှာနော်”

“ကျွတ်”

လင်းရောင်နီ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ဆိုင်ရောက်တော့ မြဲခြူး
သံ စားချင်တာ မှာပေးလိုက်ရသည်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း လက်ကိုတွဲ
ချိတ်ထားတာ မဖြုတ်။ ကားစီးတော့လည်း ရှေ့ခန်းမှာ သုံးယောက်ထိုင်
သို့ရလျှင် ထိုင်လိုက်မည့်ပုံစံမျိုး။

“ကိုကို ဒါစားကြည့်”

“မစားချင်ပါဘူး၊ မကြိုက်ဘူး”

တူနဲ့ညှပ်ကာ အချစ်ရည်နှင့်တို့ပြီး ပါးစပ်ထဲ ဇွတ်အတင်းခွဲ
ဆွားမည့်ဖို့ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ငြင်းဆန်သော်လည်း မရပေ။ စိမ်းရေ
နာ ဒီလိုမျိုး လုပ်နေတာက မကောင်း။

“ကိုကို စားပါဆို၊ ငှက်ခြားဆိုင်နဲ့မတူဘူး၊ အရမ်းအရသာရှိတယ်
အဲဒါကြည့် တကယ်”

“မကြိုက်ပါဘူးဆိုတာ”

“စားကြည့်ပါဆို”

အခန်း (၁၄)

“မြဲခြူးယံ တဲ့၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း သက်တင်ရဲ့ညီမလေ”

“ဪ သက်တင်မှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်
နော်၊ ရုပ်ကအချောလေးပဲ၊ ကလေးဆန်ဆန်လေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ်
ဒါနဲ့ သူ့ကို စိမ်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာတာလား”

“အထူးတလည် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တကူးတက ခေါ်လာတာ
တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကားပေါ် လမ်းကြိုလို့ လိုက်လာတာလေး
ဪ သက်တင် စိမ်း တစ်ခုခုစားပြီး ကိုယ့်ကိုရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်”

“ဟင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်၊ မောင်က ဘာမှလည်း ကြိုမပြော
ဘဲ အင်းပါ၊ လ မောင်ကြည့်မယ်ဆိုလည်း ကြည့်မှာပေါ့ ဟို သူကရော”

“ကိုကို မေးပေးပြီးမေးတော့ မြဲခြူးယံက ပြုံးပြီးလေးနှင့်
မြဲခြူးယံကို မောင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ
လင်းရောင်နီ လက်မစိမ်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် သူများလည်း လိုက်မှာပေါ့”

“ကိုကိုနဲ့မ... နော် ကိုကို”
ဘယ်သွားသွား လိုက်

“ကဲပါ မောင်ရယ် သူများတွေကြည့်နေတာ အမြင်မတော်ပါဘူး။ စားလိုက်စမ်းပါ”

စိမ်း စကားကြောင့် ပါးစပ်ဟပေးလိုက်ရသော်လည်း အမြင်မတော်ဘူးဆိုသည့်စကားက မြဲချိုးယံ လက်တွေ့ကို တုံ့ဆိုင်းသွားစေသည်။

“မမစိမ်းကလည်း ဘာကိုအမြင်မတော်တာလဲ။ ကိုကိုက ကိုကြီး သူငယ်ချင်းဆိုတော့ မြဲချိုး အစ်ကိုပဲလေ။ ညီမတစ်ယောက်က ခွံကျွေး တာ ဘာအမြင်မတော်စရာရှိလဲ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ စိမ်းကလည်း။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်လို ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ချိန်းတွေ့တာကို သူ လိုက်တာပေါ့”

“အဟင်း စိမ်းစကားပြော မှားသွားတယ်။ အဲဒါဆိုလည်း သူ ခွံတာစားလိုက်လေ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ အချိန်မမီဘဲနေဦးမယ်”

စိမ်းဆင်က ချက်ချင်းပင် နားလည်သဘောပေါက်သွားသလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ်သွား၏။ မြဲချိုးယံ ခေါင်းလေးကိုလည်း ချစ်စနိုး ပုတ်လိုက်ကာ

“မြဲချိုးက ကိုလင်းရောင်ကို အရမ်းချစ်တာပဲလား”

“အင်း အရမ်းချစ်တယ်”

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြောလိုက်မှန်းမသိပေမယ့် အရမ်းချစ်တယ်ဆိုသော စကားကို လင်းရောင်နီ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပုံက လိုက်လံနှင့်သီးလွန်းလှသည်။ လင်းရောင်နီက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ စိမ်းပခုံးလေးကိုလှမ်းဖက်လိုက်ပြီး

“သက်တင်က ဒီကောင်မလေးကို စောင့်ရှောက်ပါဆိုပြီး ကိုယ့်ကို အပ်ထားတယ်လေ။ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲကွ။ သူ့အစ်ကိုနဲ့အဖေအပေါ်လည်း အရမ်းဆိုတယ်။ သူတို့က ချစ်လွန်းတော့ အရမ်းအလို

လိုက်ထားကြတာကို”

“အံ့မယ် သူများက အပုပ်ချခံလောက်အောင် မဆိုပါဘူးနော်။ တိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကန်လန်ကန်လန် ဖြစ်နေတယ်ထင်လို့လား။ အဲဒါဆိုလည်း ကိုကြီးကို လာခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကန်လန်ဖြစ်တယ်လို့ မပြောပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက်ခဲ့ပါဗျာ။ ပြန်ရင်လည်း လိုက်ပို့ပါမယ်”

“ပြီးရော”

မြဲချိုးယံက စိတ်ကောက်သလို နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲလေးကိုရှုလျက် အင်းဆမ်းတွေကို အချဉ်ချဉ်နှင့်တို့လျက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပလုပ်ပလောင်းသွပ်ကာ စားနေသည်။ သူမ စားပြီးချိန်လောက်မှာပဲ နာရီကိုကြည့်လျက် ဆောင်တာမှာ ငွေသွားရှင်းလိုက်သည်။

“သွားမယ် ရုပ်ရှင်ချိန် နီးနေပြီ”

“ဟုတ် ကိုကို၊ လာ မမစိမ်း”

သူမက အလယ်ကနေလျက် စိမ်းနှင့်သူ့ကို လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆွဲဖက်တွဲထွက်လာတော့ စိမ်းမျက်နှာကိုကြည့်ကာ မျက်နှာပူသွားရသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့လည်း သူမက အလယ်က ဝင်ထိုင်တော့ သူ တော်တော်လေး စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားသည်။

“ဖက်စမ်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ် မာန်မလျက် သူမကို တစ်ဖက်ကို တိုးရွှေ့လျက် စိမ်းဘက်က ခုံမှာပြောင်းထိုင်ရသည်။ စိမ်းက သတိထားမိပုံမပေါ်သလို ခပ်ပြုံးပြုံးသာနေ၏။ ရိပ်မိပုံပေါ်ပေမယ့် သဘောထားသေးသိမ်သည်လို့ အထင်ခံချင်ပုံမရပေ။

“ကိုကို ရော”

စိတ်တွေမွန်းကျပ်လှ၍ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ် အာရုံရောက်လိုက် မရောက်လိုက်ဖြစ်နေဆဲမှာ ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ခေါ်တာ ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်ကိုင်ဆွဲယူ၍ လက်ဝါးဖြန့်ခိုင်းကာ နေကြာစေ့ အခွံနွှာပြီးသွားတွေ ထည့်ပေး၏။

စိမ်း မသိစေချင်သလို အသံတိတ် မျက်နှုံးပင့်လျက် စားလိုက် ဟု အထာပြလိုက်သေး၏။ သူ့မှာအနေကျုံ့လျက် ရုပ်ရှင်မှာ အာရုံရောက် နေသော စိမ်းမသိအောင် စားရအခက် လွှင့်ပစ်ရအခက် ဖြစ်နေသည်။ လွှင့်ပစ်တာသိလျှင်လည်း ပြဿနာရှာနိုင်သည် မဟုတ်လား။

“အင့် ဒါလည်းကောင်းတယ်”

နားနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ထည့်ပေးလာသည်က ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်လှော်တွေ၊ ဒီကောင်မလေး တကယ့်ကို ဗရုတ်သုတ် ခ နိုင်လွန်းပါသည်။

လူကြီးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားမသိအောင် ဖောက်ပြန်ခိုင်း သလိုဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဒီချီးထုပ်လေးကို စိတ်ရှိတိုင်းသာ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ကိုယ့်အပေါ် စိမ်းကို အပြိုင်မခံရဲလောက်အောင် မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီကောင်မလေးရဲ့ရဲတင်းမှု ကြောင့် အထင်သေးသွားမှာတော့ မခံနိုင်။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ရုပ်ရှင်က ကောင်းလား”

ကြည့် စိမ်းဘက် မလှည့်အောင် စကားမရှိ စကားရှာမေးနေ တာ။ ဒီလောက် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတာတော့ အမြင်ကတ် အချဉ်

ပေါက်မိပါသည်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအရွယ် မိန်းကလေးတွေကို ပတ်သက် နှမခံချင်တာဟု သက်တင်ကို ပြောခဲ့မိတာ မှားမည်မထင်။

“ကိုကို မင်းသားက ချောတယ်နော်”

“မြခြူး ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်စမ်းအေး၊ ညည်းအရမ်းစကားများတာပဲ၊ ဒီမှာ ရုပ်ရှင်ကို ခံစားလို့မရဘူး”

စိတ်ရှုပ်မခံချင်သလို စိမ်းကြားအောင် အော်ပေးလိုက်တော့ မြခြူးယံ လျှာတစ်လစ်ထုတ်၍ ပခုံးလေးတွန့်ကာ ငြိမ်သက်သွား၏။ ကြောက်တတ်သွားသလားဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း ခဏနေတော့ သက်ထဲကို နေကြာစေ့ လာထည့် ပေါက်ပေါက်လှော်လာထည့်နှင့် အနာ အကျင့်မရှိ မျက်နှာပြောင်လျက်။

ဟူး ဒီကောင်မလေး တကယ့်မလွယ်ကြော ...။

အခန်း (၁၅)

“မမစိမ်းကို အရင်ပြန်ပို့လိုက်ပါလား ကိုကို့ရဲ့ မမစိမ်းတို့အိမ်က ဝေးတယ်ဆို”

“ရတယ် ညည်းလည်း အိမ်ပြန်ရမှာ အရမ်းနောက်ကျနေပြီ ညည်းကိုအရင်ပြန်လိုက်ဖို့မယ်”

“ကိုကိုကလည်း မမစိမ်းအိမ်ကို သိထားချင်လို့ပါ။ နောက်ကျတော့ ကိုကိုက မမစိမ်းကို ဟိုဟာဒီဟာ အထိမ်းအမှတ်လက်ခံဆောင်ဘာညာပေးခိုင်းရင် သွားပေးပေးမယ်လေး မြားနတ်မောင်လုပ်ပေးမယ်ဟာကို နော် မမစိမ်း ကူပြောပါဦး”

အယုံသွင်းကာ တပ်ကူခေါ်လိုက်တော့ စိမ်းသမီး မငြင်းနိုင်ပေ။ “ကဲပါ မောင်ရယ်၊ မြဲခြူးက သိထားချင်တယ်ဆိုလည်း စိမ်းအိမ်ကို ရောက်ဖူးအောင် သူ့ကိုခေါ်ခဲ့ပါ။ ပြီးမှ ပြန်လိုက်ပို့လိုက်ပေါ့”

“မြဲခြူးကို အိမ်အထိလိုက်ဖို့မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်က သက်တင်နဲ့ ချိန်းထားတာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ။ စိမ်း အိမ်ကိုသိထားရုံဆိုတော်ပြီပေါ့၊ မောင်သယ်တော့မှ စိမ်းတို့အိမ်ကို မလာဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ အိမ်ကလူတွေနဲ့ ဆည်း မောင့်ကို မိတ်ဆက်မပေးပါဘူး”

“ဟင် ကိုကိုနဲ့မမစိမ်း ချစ်နေတာ မမစိမ်းတို့အိမ်က မသိဘူးဘူး”

“လက်ထပ်ဖို့ မသေချာသေးလို့ အသိမပေးရသေးတာပါ။ မြဲခြူးကိုကိုက မမစိမ်းကို လက်ထပ်ဖို့မှ ရည်ရွယ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“စိမ်း”

မြဲခြူးယံ့ရှေ့မှာ ဒီလိုစကားတွေပြောလျှင် ပိုပြီးအတင့်ရဲလာမှာ နဲ့ ဟန်တားလိုက်သော်လည်း မြဲခြူးယံ့က အကင်းပေးစွာ သဘောပေါက်ပြီး သူလို ပြုံးသည်။

“ကိုကိုက နည်းနည်းအကျင့်ပုပ်တယ် မမစိမ်းရဲ့၊ ရည်းစားပဲဘူးချင်တာ၊ သူများသာသမီးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးရမှာစိုးလို့ လက်ထပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေကို ချစ်မိရင် လက်ထပ်ရမှာမို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမတွဲဘူး။ မမစိမ်းလည်း ဘယ်နေဖြတ်တောက် ချန်ခဲ့မလဲမသိဘူး။ စောင့်သာနေ”

“မြဲခြူးနယ် ညည်း”

“အား”

စိတ်တိုစွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျအောင် ဇက်ပိုးကိုအုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါလည်း အနာအကျင့်မရှိပါ။ စိမ်းကို တမင်သိအောင်ပြောခွင့်ရတတ်၍ ပျော်နေဟန်ရှိပြီး စပ်ဖြဖြ မျက်နှာပြောင်နေသည်။

သူ စိတ်လျှော့ကာ စိမ်းကိုအရင်လိုက်ပို့ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရသည်။ စိမ်းတို့ရပ်ကွက်ထိပ်ရောက်လို့ စိမ်း ကားပေါ်ကဆင်း

သွားတော့လည်း မမစိမ်းတို့အိမ် ဘယ်နားမှာလဲဟု စိတ်ဝင်တစား မေးခြင်းမရှိပါဘဲ ကိုကို ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားမယ်လေဟု ခပ်ကြိတ်ကြိတ်မာန်မဲခံရသေး၏။

စိမ်းကို အားနာစွာ လက်လေးပြုပြီး ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ လမ်းဘေးတစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ကားကိုတံခနဲ ဘရိတ်အိုင်ဆောင်ရပ်လိုက်ပြီး

“ညည်း ဒီကနေ တက္ကစီဌာနပြီး ညည်းသွားချင်ရာသွားတော့ ခု ကားပေါ်ကဆင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကိုကလဲ၊ သူတောင်းစားလို နင်ထုတ်တာ တော်တော်ပါသနာပါတယ်”

“အပိုစကားတွေ မပြောနဲ့၊ ညည်းတော်တော် ပြုတ်မေ့ပြန်ပြီ၊ ပြဿနာရှာတယ်၊ ညည်းမှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေ ရှိနေလဲ မြခြင်း”

“သူများက ဘာအကြံအစည်ရှိမှာလဲ၊ ကိုကိုနော် သူများသားသမီးကို မဟုတ်တမ်းတရားတွေ စွပ်စွဲနေတယ်”

“ငါက စွပ်စွဲစရာလား၊ ညည်းမှာ အကြံအစည်မရှိဘဲ ငါ့စိမ်းကြားမှာ အထင်အမြင်လွဲအောင် လျှောက်လုပ်ပြီး”

“ကိုကို မမစိမ်းကို ချစ်လို့လား”

“ဘာ”

“လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မမစိမ်း အထင်လွဲမှာ ဘာလို့ကြောက်နေတာလဲ ကိုကို၊ လက်မထပ်ဘဲ ဘာအခွင့်အရေးတွေ လိုချင်လို့ မမစိမ်းအထင်လွဲမှာ ကြောက်နေတာလဲ”

“မြခြူးယံ ညည်း”

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုထိပါးစေသည့်စကားမို့ သူမ မျက်နှာ

လက်ညှိုးနှင့်ထိုး၍ အံကြိတ်သံနှင့်အော်မိကာ

“ညည်းသွားတော့ ငါ့ကားပေါ်က ဆင်းတော့ သွား”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားပေါ်ကဆင်း၍ သူမလက်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ဆွဲချလိုက်သည်။ သူမက ကားအောက်ရောက်မှ ဆတ်ခနဲရုန်း၍

“ကိုကိုနော် လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ဆွဲတာ အရမ်းနာတာပဲ၊ သူများသားသမီးကို မညှာမတာ”

“အေး မင်းလိုအလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊ အနာအကျင်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို မညှာတာတတ်ဘူး၊ မကြင်နာတတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မပတ်သက်နဲ့ ကင်းအောင်နေ”

“မနေဘူး”

“ဘာ”

“အဲလို အပြောခံရရင် ပိုပြီးအရွံ့တိုက်တတ်တယ်၊ နောက်ထပ် အပြောခံစရာ တစ်လုံးထပ်တိုးအောင်နေမှာ၊ ဟွန်း မုန်းစရာကြီး”

“တောက်”

မဲ့ကာရွံ့ကာပြောပြီး သူနှင့်ဆန့်ကျင်ရာအရပ်ဘက်ကို လျှောက်သွားသော မြခြူးယံရဲ့ မထီမဲ့မြင် ပုံစံကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ အူတွေအသည်းတွေ ယားလှသည်။ မင်းညီမကို မင်းထိန်းပါဦးလို့ သက်တင်ကိုသာ အော်ဟစ်တိုင်လိုက်ချင်၏။

သက်တင်မှာ ညီမဆိုးရှိတာ သူလည်း ကံဆိုးတာပင်...။

တော်တော်ဆိုးသည့် မြခြူးယံ။

ဆိုနေလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ နုဝါကို အနားဝင်ထိုင်ကာ

“ငါ ဘယ်သူ့နောက်လိုက်တယ်ထင်လဲ”

“ဪ မသိလို့ မေးနေပါတယ်ဆိုမှ”

“ကိုကိုနောက်”

“ဘာ လင်းရောင်နီကိုပြောတာလား”

“အင်း”

“ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

“သူ့ရည်းစားနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်

တာ”

“ဟယ် အဲဒါ နင်က ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ နင် မရှက်ဘူးလား

ခြူး”

“သူတို့ချင်း ဝမ်းကစ်တွေ တူးကစ်တွေ ပေးလည်း နင်ကြည့်နေ

တာလဲလား”

“ဟား ဟား ကိုကို လက်တောင်မကိုင်ရဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်

ကြားမှာ လက်တစ်ဖက်စီဆွဲသွားတာ။ ကိုကို လှုပ်တောင် လှုပ်လို့မရဘူး။

နှစ်ရှင်ကြည့်တော့လည်း ကိုကိုကို နေကြာစေ ကျွေးလိုက် ပေါက်ပေါက်

ဆုတ်ကျွေးလိုက် စကားတွေပြောလိုက်နဲ့ မမစိမ်းဘက် ကိုကိုမျက်နှာ

ဆူညံမသွားအောင် သိမ်းသွင်းထားလိုက်တယ် မမိုက်ဘူးလား”

“အံ့ဩပါရဲ့ မြခြူးရယ်၊ တကယ် လက်လန့်တယ်”

“သူများသမီးရည်းစားကြားမှာ နင် အဲလိုလွှားလုပ်တော့ ဟိုက

နဲ့မုန်းဘူးလား။ စိမ်းသင်္ဃင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက မိန်းမချင်းချင်း နှင့်အကွက်

ဆွာကို ကြိုမြင်မှာပဲ။ ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ်တဲ့ နှင့်ကိုမျက်မှန်းကျိုး

နေမှာ။ နှင့် အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ဟာ။ နှင့် ဝဋ်လိုက်မှာမကြောက်ဘူးလား”

မြခြူးယံ ခေါင်းယမ်းသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း မှုကာ

အခန်း (၁၆)

“မြခြူးယံ နှင့် တော်တော်ဆိုးပါလား။ ငါတို့ လက်ထပ်ရန်ခန်းက ထွက်လာတော့ နှင့် မရှိတော့ဘူး။ အောင်ထွေပိုင်ဆို နှင့်နောက်ပြေးလိုက် ရမှာလား။ ထိုင်နေရမှာလားမသိ။ မျောက်မီးခဲကိုင်သလိုပဲ။ နေပိုင်း နှင့်က ဘယ်ကိုသွားတာလဲ။ ဘယ်သူ့နောက်လိုက်တာလဲ”

“မနေ့က အချိန်နဲ့ရော အိမ်ပြန်ရောက်လား။ နှင့် ငါတို့မခံ အောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ မြခြူး”

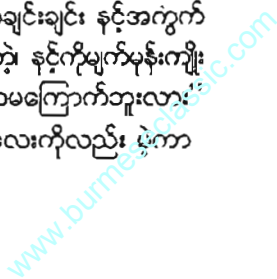
နုဝါနှင့်ရွှေဥ မေးခွန်းတွေနှင့် သူမကိုဝိုင်းကျပ်နေကြသည်။ သူမ မျက်နှာက မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ပုံစံနှင့် စပ်ဖြဖြ။

“ဟဲ့ပြောလေ သူ့ကိုယ်သူ ကိုနိုးယားလှောင်တော်မ မှတ်နေလား မသိဘူး”

“အခုတလော မြခြူး ဂေါက်နေတာ။ ရွာသာကြီးပို့မှပြန်တော့ မယ်”

“ကိုယ်ဟာ အချစ်ရူးလေးပါ။ အချစ်ရူးလေး”

မြခြူးယံက လက်သီးဆုပ်ကို မိုက်ခံလုပ်၍ သိချင်းတောင်

“ငါက ဘာလို့ဝင်လိုက်ရမှာလဲ၊ သူတို့ချစ်ခြင်းကိုခွဲနေတာ မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုက စိမ်းသစ်ကို ချစ်လို့တွဲနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး လက်ထပ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ငါ့မှာကြိုးစားခွင့်ရှိပါတယ်”

“နင့်ကိုယ်နင် ယောက်ျားလေးမှတ်နေလား မြခြူး။ ကိုလင်း ရောင်နီနဲ့က အဆင်ပြေပြေ သဟဇာတဖြစ်တဲ့ ဆက်ဆံရေးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အခုနောက်ပိုင်း နင့်အစ်ကိုမျက်နှာနဲ့ အားနာလို့ လိုက်လျော့တဲ့ ပတ်သက်မှုမျိုးနော်၊ ဒါတောင် နင့်ကိုမျက်နှာသာပေးလို့လား”

“အဲဒီစတိုက်က ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာ ရွှေဥရဲ့၊ ငါ့ဘဝမှာလေ အခုချိန်ထိ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မချစ်ဖူးဘူး။ ရည်းစားစကားပြော ခံရလည်း ရင်မခုန်ဘူး။ အင်တာနက်ပေါ်ကနေ ရှာဖွေရလောက်အောင် လည်း ငါ မရှားနမ်းဘူး။ ကိုကိုကိုတော့ ငါ မြင်မြင်ချင်းသဘောကျသွားတာ၊ အတိတ်က အကြောင်းရေစက်တွေကြောင့် အဲလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ နင်တို့ယုံကြည်လား”

ရွှေဥနှင့်နုဝါ ချက်ချင်းပင် နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ခေါင်းယမ်း၏။

“ကံကြမ္မာတို့ ရှေးရေစက်တို့ဆိုတာ လူတွေက ဆင်ခြေပေးပြီး ဖန်တီးယူနေကြတာပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကြောင့် ဆုံဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ လက်ခံတယ်”

“ဖူးစာပါရင် မလွဲဘူးဆိုတာကိုလည်း ငါတို့ထောက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှက်မရှိ တွယ်ကပ်တာမျိုးတော့ ငါတို့အားမပေးချင်ဘူးဟာ သူ့ဘက်က ညီမျှတဲ့ငြိတွယ်မှုမျိုးရှိရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့”

“အဲဒါကိုက ငါ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေတာ၊ သမားရိုးကျဆန်တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်က ပျင်းစရာကောင်းပါတယ်ဟာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေသိက္ခာဆိုတဲ့ စည်းတွေဘောင်တွေနဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေထိ

မျိုးသိပ်ထိန်းချုပ်ထားရတဲ့ခေတ်က ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကို မတရား တဲ့နည်းနဲ့တိုက်ယူဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ကိုကို ငါ့ကိုချစ်လာအောင် စိတ်ဝင်စားလာအောင်ပဲ ကြိုးစားမှာ”

ဘာထူးလို့လဲဟု ငေါ့လိုက်လျှင်တော့ မြခြူးယံမှာ ဆင်ခြေပေး စရာတွေ ထပ်ရှိနေဦးမည်ထင်သည်။ ရွှေဥတို့မှာ အားပေးဖို့စိတ်ကူးမရှိ ကြသော်လည်း ကန့်ကွက်မိလို့ မြခြူးယံ စိတ်ဆိုးမှာလည်း စိုးရိမ်နေကြ သည်။ မြခြူးယံတာသာ စိတ်ကူးပြောင်းသွားလျှင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်၏။

“နင် အောင်ထွဋ်ပိုင်ကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲ၊ နင့်အပေါ် လိုက်လျော့မှုရှိတဲ့ အောင်ထွဋ်ပိုင်ကို တစ်နေ့နေမှာ လက်ခံပေးလာနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုး”

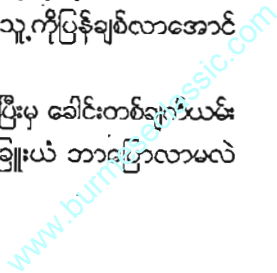
“နင်တို့ကို ငါ ပြောပြီးပြီလေ၊ အောင်ထွဋ်ပိုင်က ငါ စိတ်ကူး ယဉ်ထားတဲ့ မင်းသားလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူ့လိုပုံစံ ငါတစ်ခါမှတောင် စိတ်ကူးမယဉ်ဖူးဘူး”

“သူကတော့ နင့်ကိုတမ်းတမ်းစွဲနော်၊ နင့်အတွက် အသက်ပေး ခို့တောင် အဆင်သင့်ပဲ”

“အချစ်က ပေးဆပ်ခြင်းလား ရယူခြင်းလား၊ အနှစ်နာခံ ဖြည့်ဆည်းခြင်းလားဆိုတာ ငါ သေချာမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ က ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်လာအောင် ကြိုးစားရမှာတော့ ငါ နားလည်ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုကို ငါ့ကိုပြန်ချစ်လာဖို့ ဘာမဆိုလုပ်မှာ”

“အောင်ထွဋ်ပိုင်က နင့်လိုမျိုးပဲ၊ သူ့ကိုပြန်ချစ်လာအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်ရော”

မြခြူးယံ ခပ်တွေတွေလေးဖြစ်သွားခဲ့ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်း ကာ ထရပ်၏။ ရွှေဥတို့က အတူထရပ်ပြီး မြခြူးယံ ဘာပြောလာမလဲ

ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

မြခြူးယံ နှုတ်ခမ်းလေးက မဲ့ပြုံးလေးဖြစ်နေကာ

“ငါက ငါ့ကို ကိုကိုချစ်လာအောင်လုပ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်ရှိတယ်။ အောင်ထွက်ပိုင် ဘယ်လိုလုပ်လုပ် သူ့ကိုငါ ဘယ် တော့မှ ချစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်တယ်”

“အဲဒါတော့ နင် မတရားဘူး မြခြူး။ အောင်ထွက်ပိုင်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တော့ပေးဦးမှပေါ့”

“ငါ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်မယ်လို့ သစ္စာဆိုထား တယ်။ ကိုကို ပြန်ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီယောက်ျားတစ် ယောက်ကိုပဲ ငါချစ်မယ်။ ငါချစ်တတ်သရွေ့ ချစ်နိုင်သရွေ့ သူတစ်ယောက် ကိုပဲ ပုံအောချစ်မယ်။ သူ့ဘက်က အမုန်းတွေနဲ့ တစ်သက်လုံးအမြင် ကတ်နေမယ်ဆိုလည်း ငါ့ဘက်က ချစ်ခွင့်ရနေရုံနဲ့ ကျေနပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“မြခြူးတို့ကတော့ တကယ်မနိုင်ဘူးဟေ့”

“ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်တောင် ပီတိဖြစ်နေဦးမယ့်ခိန့်မ ကြံကြံဖူးပေါင်”

ရွှေ့နှင့်နုဝါ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသည်။ အောင်ထွက်ပိုင်နှင့် သဘောတူလှသည်မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ဖက်သတ် အချစ်ကြောင့် မြခြူးယံ ခံစားရမှာကို မလိုလားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မြခြူးယံက ဒီလောက် ပြတ်သားစွာပြောနေမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ခုချိန်မှာ အောင် ထွက်ပိုင်ဆီက အကူအညီယူရဦးမှာလည်းဖြစ်တာကြောင့် အောင်ထွက်ပိုင် ကို စွန့်ခွာလိုလည်း မဖြစ်သေးပေ။

“မြခြူး”

“ဘာလဲ”

“အောင်ထွက်ပိုင်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးတော့ ပစ်မချလိုက် နဲ့ဦး။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ သီချင်းခွေကိစ္စ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းရမှာ တွေ ရှိသေးတယ်”

“မျှော်လင့်ချက်မရှိလို့ သူ မကူညီချင်လည်း နေပစေပေါ့ဟာ”

“ဟဲ့ နင့်အိပ်မက်ကလင်းရောင်နီအတွက် အချစ်တစ်ခုပဲ ရှိ သလား။ သီချင်းခွေထုတ်ဖို့ကလည်း နင့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်ပဲလေ။ ငါတို့သုံးယောက် တခြားသူတွေနဲ့ လုပ်ခဲ့တာ အဆင်ပြေလို့လား”

“အေးလေ ငွေပဲအလိမ်ခံနေရတယ်။ ငါတို့အိမ်ကလည်း ငွေ သပ်ထုတ်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ လိုတာကို နင့်အစ်ကိုဆီက တောင်းဦး မြခြူး”

“အေးပါ ကိုကြီးကို ငါ ပြောထားပါတယ်။ ကိုကြီးက အလုပ် အဆင်ပြေတာနဲ့ ငါလိုတာကို ထုတ်ပေးမှာပါ။ အဆင်ပြေသွားမှာပါဟာ။ ဖူးနေကြပါနဲ့”

“အေး အောင်ထွက်ပိုင်ကိုလည်း နည်းနည်းအဆင်ပြေအောင် လိုက်လျောပြီး ဆက်ဆံဦး။ သူ ငါတို့အတွက် လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အများ ကြီးရှိသေးတယ်”

“မသိဘူးဟာ နင်တို့ကလည်း ဒါပဲပြောနေကြတာပဲ”

မြခြူးယံ စိတ်ဆိုးသလိုလိုဖြင့် ရှေ့ကနေ ဘောက်ဆတ်ဘောက် ဆတ်ဖြင့် လျှောက်သွား၏။ ရွှေ့တို့အမိလိုက်လျှောက်ကာ ချောရဦးမည်။ အိပ်မက်တွေအပျက်ခံလို့မှမဖြစ်ဘဲ။ ဝါသနာရော ငွေရော အချိန်တွေရော ရင်းနှီးထားရတာ။ အရှုံးခံနိုင်သည့်အင်အားလည်း မရှိ တာကြောင့် . . .။

စိမ်းဘက်က တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်လွဲသွားအောင် အကွက် တွေရွှေနေတာလည်း သိသာ၏။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ တခြားမိန်းကလေးဆိုလျှင် ပစ်စလက်ခတ် မတန်မရာ ပို့ချိုးပျစ်ချိုး ပြောလျက် ဖယ်ထုတ်လို့ရနိုင်သော်လည်း သက် တင် ညီမဖြစ်နေတာက သူ့ကိုတကယ် ရင်မောစေတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“လင်းရောင်”

“ဟာ သက်တင် ရောက်လာပြီလား ထိုင်ကွာ၊ ဒီမှာ ဘီယာ ရော အမြည်းရော မှာထားတယ်”

“ဟိုနေ့ကကိစ္စ စိတ်ဆိုးပြေအောင် ကြိုတင်မှာထားတာပေါ့လေ၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ ဆက်သွယ်လို့မရအောင် ဖုန်းပါပိတ်ထားလို့ ကျေနပ် လိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

“ဆောရီးပါကွာ အဲဒီနေ့က အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လာလို့ပါ။ ဖုန်း လက်ခံဖို့ကို အချိန်မပေးနိုင်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့မင်းကို ထပ်ချိန်း လိုက်တာ၊ မင်းပြောတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေတယ်ကွ၊ ဒီကအပြန် အဲဒီကုမ္ပဏီ တလူနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ သူ့ကိုနည်းနည်းပေးကမ်းလိုက်ရင် သူ့ဦးနှောက်ရိုက် တွေ့လို့ရပြီ”

“ဟိုလူကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီလား”

“သူဌေးနားမှာနေတဲ့ အခုတွေ့ရမယ့် ဦးမြအောင်ကို အယုံ သွင်းလိုက်တော့ ဟိုလူ သူ့ဘာသာ အဝေးလွင့်သွားတာပေါ့။ လင်းရောင် နီပါကွာ၊ မပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဒီအကွက်တွေက ငါ ရွေးလာတာပါ”

“အေးပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ညီမလေးအတွက် ငွေက အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ။ သူ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရရင် အရမ်းပိတ် ဆက်တာကွ”

အခန်း (၁၇)

ဟိုနေ့က ကန်တော်ကြီးထဲက ဒီဆိုင်မှာ သက်တင်နှင့်ချိန်းဆို ထားတာပါ။ ကိုယ်က ထိုင်စောင့်ဖို့ ဆိုင်ထဲဝင်လာစဉ်မှာပဲ မြခြူးယံကို ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် စားပွဲပိုင်းတစ်ခုမှာ ရယ်မောစနောက်နေ ကြတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောင်လေးက မြခြူးယံကို တကယ်မြတ်မြတ် နီးနီး ချစ်နေသည့်ပုံပင်။

ဒီကောင်မလေးဘက်က ဘယ်လိုဆန္ဒမျိုးရှိနေသည်ဆိုတာ မသိ ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုမြင်လျှင် ရောရောထွေးထွေး နေတတ်တာ သိထား၍ သက်တင် မရောက်ခင် ထိုနေရာက ထွက်လာခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မြခြူးယံ က ကိုယ့်ကိုတယ်လိုမြင်သွားမှန်းမသိဘဲ ဇွတ်တရွတ်ကို တွယ်ကပ်လိုက် လာခဲ့သည်။ ဘာမှမတတ်နိုင်တာမို့ သက်တင် တွေ့မသွားအောင် စိမ်း ကိုခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံထဲ သွားအောင်တော့လည်း ဒီကောင်မလေး ဗရုတ် သုတ်ခနင့် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်လာသေး၏။

“သိပ်လည်း အလိုမလိုက်နဲ့၊ ဒီအရွယ်တွေက သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီး လွတ်ထွက်သွားရင် ဖမ်းလို့မိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

လင်းရောင်နီ စကားကြောင့် သက်တင် မျက်ခုံးပင့်သွားပြီး

“ဒီအရွယ်တွေဆိုတော့ မင်းချာတိတ်ရော နောက်ဆုတ်သွားပြီလား။ လိုက်ကပ်နေတုန်းပဲလား”

“ဟင် အဲ အဲဒါ”

“မင်း ဒီလောက် ပိုးစိုးပက်စက် ပြောတာတောင် မနာကျင်တတ်ရင်တော့ ဒီကောင်မလေး တော်တော် အရှက်နည်းတာပဲကွ၊ မိဘမောင်ဘွားတွေက ဆုံးမသွန်သင်မှုမရှိလို့ဖြစ်မယ်၊ အရမ်းကဲလွန်းလို့ မင်းအမြင်ကတ်နေတာလား”

“အဲ အင်း ဟုတ်တယ်”

သူ့အမုန်အတိုင်း ပြောရမှာလား။ မပြောရဘူးလား။ ချင့်ချိန်အချိန်မရဘဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တော့ သက်တင် ပြုံးသည်။ ဘီယာခွက်ကို ကိုင်မြှောက်သောက်ပြီးမှ ပြန်ချကာ

“မင်းက မိန်းမတွေကိုကြောက်တတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီဟာလေးနဲ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်း အာရုံမလာရင် ငါနဲ့မိတ်ဆက်ပြီး လွှဲပေးပါလား။ ငါက မင်းလိုပဲ လန်းပါတယ်လို့ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဟာ သက်တင် မဟုတ်ဘူး။ မင်းအဲလို မပြောရဘူး”

“ဘာလဲ အဲဒါကျတော့လည်း သဝန်တိုတတ်တာပဲလား။ မင်းက အတည်တကျ လက်ထပ်ချင်တဲ့ကောင်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ တွဲရုံပဲ တွဲမှာကို သိပ်ရွေးမနေပါနဲ့၊ အငယ်လေးတွေနဲ့ လန်းရတာ စိတ်ပျိုရင် ကိုယ်နတယ်ကွ၊ အခု ငါတွေ့နေတာ ငါ့အထက်အများကြီး ငယ်တယ်လူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ကြုံနေတာပဲ၊ စိမ်းသင်္ဃေက အနားဒိတ်ဖြစ်နေပြီ”

လဲလိုက်တော့လေ”

သက်တင် စကားတွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်း ခါနေသည်။ ဒီထက်ဆင်ခြင်မှုမဲ့ စကားတွေပြောလာလျှင် သူ ဘယ်လိုပိတ်ပင်တာမျိုး ခုမလဲ။ သူညီမ ကိုယ့်ညီမဆိုတာရှိပေမယ့် ယောက်ျားလေးဆိုတာက အချင်းချင်းတွေဆုံလျှင် စည်းဝါးလွတ်စကားတွေ အရသာခံပြောထွက် ချင်ကြသည်။

“သက်တင် သောက်လေကွာ၊ အမြည်းလည်းစား”

“ငါက သောက်လည်းသောက်တယ်၊ စားလည်းစားတယ်၊ မင်းသာ မသောက်မစားနိုင်ဘဲနဲ့ ဘာဂူပေါင်ပေါင် ဖြစ်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းငွေလိုတယ်ဆိုလို့ အလုပ်ကိစ္စအဆင်မပြေနဲ့ စဉ်းစားနေလို့ပါ”

“ဪ မင်းလည်း ငါ့ညီမအတွက် တွေးပူပေးနေတာ ကျေးဇူးပဲ၊ ငါလည်း ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတော့ အကုန်ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာကွ၊ မျက်နှာတစ်မျက်နှာအပြုမခံချင်ဘူး၊ ဒီအလုပ်နဲ့သူ့ဘဝသူ့ ရပ်တည်နိုင်သွားရင် ငါ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ နောက်ဆံမတင်းရတော့ဘူးပေါ့”

“မင်းက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားနေပြီလား”

“အင်း ဒီတစ်ယောက်က ငါ့ထက် ငယ်လည်းငယ်တယ်၊ ချောဆည်းချောတယ်၊ အသက်ငယ်ပေမယ့် နားလည်မှုရှိတယ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်ကွ၊ ညီမလေးအတွက် စိတ်အေးရရင် အဲဒီကိစ္စ စဉ်းစားဖို့ မဆင်ခြင်ထားတယ်”

“အင်း ကောင်းသားပဲ”

အားပေးတာလည်းမဟုတ် တိုက်တွန်းတာလည်းမဟုတ်ဘဲ သူ့အသံက လေးကန်နေတာမို့ ဘီယာကို ခွက်လိုက်တစ်ရှိန်ထိုး မှေးသောက်

ချလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံက သက်တင်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်မနေ။ ဒါကို သက်တင်က အားမလိုအားမရ ဖြစ်ဟန်နှင့်

“စိမ်းနဲ့ရော အဆင်ပြေလား”

“ပြေ ပြေပါတယ်၊ စိမ်းက ဘာဖြစ်ဖြစ် နားလည်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဘာမပြေစရာရှိလဲ”

“ဒါဆို မင်းအဘိုးကြီးကွိုင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုတလော မရောက်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ ဟိုတစ်ခါငွေပေးပြီးတည်းက ဖေဖေလည်း ငါ့ကို အားနာလို့လားမသိဘူး ဖုန်းတောင်မဆက်ဘူး”

“ဒါဆို ချာတိတ်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းရင်ထဲ တစ်ခုခုရောက် နေလို့လား”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းပုံစံက မလန်းလို့ကွ၊ တစ်ခုခုကို စိုးရွံ့နေသလိုလို၊ ဖုံးကွယ်ထားတာရှိသလိုလိုနဲ့၊ မင်းအာရုံတွေလွင့်နေတယ်”

သက်တင် လူကခတ်တော်သားပဲလို့ ချီးကျူးလိုက်ချင်သည်။ တကယ်ကို သူ့စိတ်တွေ ဖွန်းကျပ်နေရတာပါ။ ခုချိန်မှာ မြခြူးယံနှင့်ကီစွ ဖုံးကွယ်လို့ ရနေသေးသည်ဆိုပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန် သိသွားခဲ့လျှင် သက်တင် ပေါက်ကွဲသွားနိုင်သလား။ ကိုယ့်ကို အမြစ်တင်မှာကတော့ သေချာသည်။ ဒါဆို သက်တင် မသိခင် မြခြူးယံကို မဖြစ်မနေ ခွာထုတ်နိုင်ဖို့ ဖြစ်မှာပါ။

ဟူး ခက်လိုက်တာ။

“ဟာ လင်းရောင် မင်း သက်ပြင်းချလိုက်တာလား၊ မင်းမှာ ဘာအဆင်မပြေစရာကိစ္စတွေရှိလဲ ငါ့ကိုရင်ဖွင့်လေကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဒီလောက် အလေးအနက်ထားစရာကိစ္စ ခေါ်ပါဘူး၊ အခုတလော စဉ်းစားစရာတွေနဲ့ ခေါင်းသိပ်မကောင်းလို့ကွ”

“အေး အဲဒါပြောတာ၊ မင်းက မိသားစုနဲ့နီးနီးကပ်ကပ် နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆေးပေးမီးယူဖြစ်အောင် အိမ်ထောင်ပြုသင့်တယ်၊ စိမ်းက နားလည်မှုပေးတတ်တယ်ဆို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မဆိုပါဘူးကွာ ဘာဖြစ်လဲ သက်ထပ်ပြီးမှ ဖိအားပေးတတ်တဲ့မိန်းမဆိုလည်း ကွာပစ်လိုက်ပေါ့”

သူ့ညီမ မြခြူးယံသာဆိုလျှင် သက်တင် ဒီလိုပြောမှာမဟုတ်ပေ။ အခုတော့ အရင်တည်းက ပွင့်လင်းခဲ့ကြသူတွေမို့ အားမနာတမ်း ပြောတတ်နေတာ ဘယ်လိုတားဆီးမလဲ။

“ငါတို့ ဟိုလူနဲ့သွားတွေ့ရမှာ နောက်ကျနေဦးမယ်၊ အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေမှ ထပ်သောက်ကြတာပေါ့”

“အဆင်ပြေလို့ကတော့ကွာ၊ မင်းကြိုက်တဲ့နေရာသွား ငါရှင်းမယ်၊ အိမ်မပြန်ဘဲ တစ်ညလုံးသာကဲ”

အကြောင်းသိ ဓာတ်သိတွေမို့ သက်တင် အားပေးနေပေမယ့် ကိုယ့်မှာ မလုံမလဲ အနေခက်နေရသည်။

သက်တင်ရေ ငါပြောထွက်ချင်လှတယ်ကွာ . . . ။

အခန်း (၁၈)

မနေ့က သက်တင်ကိစ္စ အဆင်ပြေသွား၍ သက်တင် မြူးမြူး မြက်မြက် သိန်းနှစ်ရာလောက် ရလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကို ပွဲခဆိုပြီး သိန်း ငါးဆယ်ယူပါဆိုပြီး ပေးပေမယ့်

“ငါ မယူပါဘူးကွာ၊ မင်းညီမ သီချင်းခွေလုပ်မယ့်ကိစ္စ အဆင် ပြေအောင်ပဲ ငွေအလုံအလောက် ပေးလိုက်ပါ။ ဒီလိုဖြစ်သွားလို့ ကားပို ရမှ အဆင်ပြေမယ်ဆိုလည်း ငွေလိုရင် ငါ့ဆီကယူပြီး ဝယ်ပေးလိုက် ငါ့ကို အားမနာနဲ့၊ လိုသလောက်သာယူ”

ကိုယ့်ကို တွယ်ကပ်မနေအောင် သီချင်းခွေလုပ်ဖို့ အာရုံရောက် နေမှဖြစ်မှာဆိုပြီး သူ ဒီလိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်တင်က သူ့ညီ အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ တွေးပေးလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုကောင်း တွေ့တင်လို့ပါ။ ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာ သိသည်။ ကောင်းမလေးကိုယ့်ဆီ အာရုံမရောက်မှဖြစ်မှာ။

“ကလင် ကလင်”

“ဟင်”

ညက သက်တင်နှင့်သောက်တာ လစ်မစ်ကျော်ပြီး အမူးလွန် သွား၍ နေ့လယ်စာစားချိန်နီးမှ အိပ်ရာက နိုးလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နန်းပိတ်ပြီး အိပ်တတ်တာမို့ ဟိုတစ်ခါလို ဖေဖေ အိမ်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်မည်ထင်၏။ ရေချိုးဖို့ အဝတ်အစားချွတ်ပြီးပြီမို့ သဘက်စောင်ကို မီးမှပတ်ပြီး တံခါးလာဖွင့်ရသည်။

“အမလေး”

“ဟင် မြူမြူးယံ ညည်း”

သူမ အမလေးတမူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်မိရင်း ဘာ နှစ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ အခန်းပြင်ဆွဲထုတ်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ သူမက မျက်နှာကိုလက်ငါးဖြင့်အုပ်၍ ဆိုဟာနဲ့မှာ မျက်နှာလွှဲပြီး သွားထိုင် နေ၏။

“ကိုကိုက ဘာမှန်းမသိဘူး။ အရမ်းအနေအထိုင် ပက်စက် သေး”

“အောင်မာ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့ဘာသာ ဘယ်လိုနေနေပေါ့၊ ညည်းက ဘာကိစ္စ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း နေတဲ့အိမ်ထဲ ရဲရဲတင်းတင်း နေတာရတာလဲ”

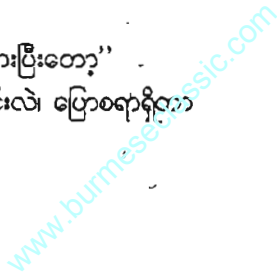
“ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ့်အစီကိုသူငယ်ချင်းရဲ့အိမ်ပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုကို များက မသိကြတဲ့သူတွေလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အကြောင်းမကြား လာစရာလား”

“ဖုန်းဆက်တာပဲ၊ ကိုကိုက ဖုန်းပိတ်ထားပြီးတော့”

“ကဲ ထားပါ၊ ဘာကိစ္စလဲ ဘာအကြောင်းလဲ၊ ပြောစရာရှိလား”

“ပြန်ပြောပြီး ပြန်”

“ပြောပါမယ် ကိုကို ရေချိုးမလို့မဟုတ်လား၊ သွားချိုးချည် သွား၊ တကယ်ပဲ လူမြင်ကိုမတော်ဘူး”

“ကျွတ် ညည်းအေ”

“သွားပါဆိုမှ ရေမြန်မြန်ချိုးလာခဲ့၊ မနက်စာ စားလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးမယ်၊ မြန်မြန်ပြန်ထွက်လာနော် အဲဒါပဲ”

“မြခြူး ဟိတ် အာ ဒီကောင်မလေး”

မီးဖိုခန်းဘက် ပြေးဝင်သွားတာကြောင့် ဒီပုံစံနှင့် လိုက်သွားသလို လည်းမဖြစ်နှင့် တော်တော်စိတ်ဒုက္ခပေးသည့် ကောင်မလေးပင်။ စိတ်နှလုံး ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကနေ ရေတွေလောင်းချိုးပြီး အပြင်ကို ပြန်ထွက်ရမှာမို့ ဤ ခပ်ကြာကြာ ရေစိမ်းနေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ တံခါးထုသံနှင့်အတူ

“ကိုကို ရေချိုးလို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ အရင်းကြာနေပြီ အအေ ပတ်လိမ့်မယ်နော်၊ ထွက်မလာသေးဘူးလား”

ခပ်စူးစူးနှင့် အော်သံကိုကြားပေမယ့် ရေသံပေး၍ မကြားခင် ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ဒုန်း ဒုန်း”

“ကိုကို ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ အဲလိုအမြဲတမ်းလုပ်တာပဲ ရင်တော့ လူမသိသူမသိ ပျားနာနေတော့မှာ၊ ကိုကိုနဲ့တော့ ခက်ပါတယ် ဒီမှာလေ ဖေါင်မုန့်တွေလို့ ကြက်ဥနဲ့ကြော်ထားတယ်၊ ကော်ဖီလည်း ဖျော်ထားလိုက်မယ် ကိုကို မြန်မြန်လုပ်နော်၊ မြန်မြန်ထွက်လာခဲ့ အအေ ပတ်မယ် ကြားလား”

ကျွတ် တကယ့် အပေအတောကွာ။ တကယ့်ကို အရှက်အကြောက်နည်းပြီး အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသည့် ကောင်မလေးပါလား။ ရင်ထဲက အသံတိတ် ညည်းညူရေရွတ်မိရင်း သူ ထွက်မလာမချင်း အော်

နာသိနေတာမို့ စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ တွေ့ရာအင်္ကျီ ကောက်စွပ်၍ ခေါင်းကရေတွေကိုပင် စင်အောင်မသုတ်နိုင်။

“ဟယ် ကိုကို၊ ခေါင်းမှာလည်း ရေတွေစိုရွှဲလို့ပါလား၊ လာ သူများသုတ်ပေးမယ် ကိုကိုနဲ့တော့ ခက်တာပဲ”

“ဖယ်စမ်းပါ”

သဘက်စောင်ဟူ၍ သူ့ခေါင်းကိုကိုင်မည့်ပြင်တော့ သူ ဆတ်ခနဲ ခန်းထွက်လိုက်သည်။ မြခြူးယံ လက်တွန့်သွားပြီး မျက်စောင်းရွယ်၏။

“ကိုကိုက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခေါင်းကိုကိုင်ရင် ဘုန်းနိမ့်မှာခိုးလို့ ဘာ”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ညည်းနဲ့ငါက အဲလိုထိတွေ့ဆက်ဆံရ သည့် ပတ်သက်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူး မြခြူး၊ အဲလို ယောက်ျားတစ်ယောက် ထိတွေ့ဆက်ဆံဖို့ ရဲတင်းတဲ့မိန်းကလေးကိုလည်း ငါ အထင်မကြီးဘူး”

“ကိုကို သူများကို ဘယ်လိုမိန်းမစား အောက်မေ့နေလဲ”

“အဲဒါ ညည်းကိုယ်ညည်း သိလိမ့်မယ် မြခြူးယံ၊ ဒီ ဒီလောက် ခြားဆိုနေတာတောင် ညည်း နာတာတ်လို့လား၊ ရှက်ပြီးတော့ရော ငါနဲ့ ဘယ်အောင်နေလို့လား”

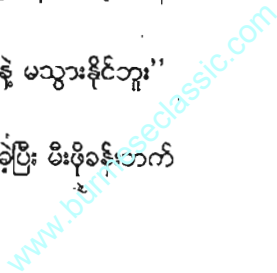
“သူများလည်း မာနရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို နဲ့ သူများ”

“မပြောနဲ့ ညည်း၊ ဘာမှမပြောနဲ့၊ သွားတော့ နောက် ငါ့အခန်း ထဲ ဘယ်တော့မှမလာနဲ့”

“ပြောစရာရှိတာတောင် မပြောရသေးဘဲနဲ့ မသွားနိုင်ဘူး”

“ဟေ့ အာ”

သဘက်စောင်နှင့် သူ့မျက်နှာကိုပစ်ပေါက်ခဲ့ပြီး မီးဖိုခန်းဘက်

ပြန်ဝင်သွားတာမို့ လိုက်ဆွဲရခက်ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ့ဟန်းဖုန်းက ထမြင့်လာသည်။

“ဟာ သက်တင် ဟယ်လို အေး”

သက်တင် ဖုန်းဖြစ်နေ၍ သူ ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားရသည်။ သက်တင်က ညကအဆင်ပြေသွားတာကြောင့် ရွှင်မြူးနေဟန်ဖြင့်

“မနက်တည်းက ဖုန်းခေါ်နေတာ၊ ညက အရှိန်များသွားသလို ဖုန်းပိတ်ပြီး နှပ်နေတာမဟုတ်လား ဟိတ်ကောင်”

“အေးကွ အခုမှ ခေါင်းထူနိုင်တယ်”

“အေးပါ အဲဒါသီလို့ ကျေးဇူးရှင်လေးအတွက် ဘရိတ်ဖတ်ဝယ်ပြီး လာပို့တာပါ”

“ဘာ ဟိတ်ကောင် သက်တင် ဘာပြောတယ်”

“ငါ မင်းတို့ကွန်ဒိုအောက်မှာ ကားပါကင်ထိုးဖို့ လုပ်နေတာမင်းအတွက် စားစရာတွေ လာပို့တာ၊ ငါလည်းမင်းနဲ့အတူတူ စားပိုဝယ်လာတယ်၊ မနေ့ညက အောင်ပွဲခံတာ မဝလို့ ဆက်ရန်ပေါ့ပေါ့မင်းကို တကယ်ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ”

“ဟာ မလာနဲ့၊ မလာနဲ့ ဟိတ်ကောင်၊ ငါဒီမှာမနက်စာစားပြီးနေပြီ၊ ငါ့ သွားစရာရှိလို့ မင်းဘာသာ တစ်နေရာမှာ သွားစားလို့ပါ”

“အာ ငါက ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ မင်းကွန်ဒိုအောက် ရောက်ပါပြီဆို မင်းသွားစရာရှိတယ်ဆိုလည်း ပြီးမှ ငါနဲ့အတူတူ သွားတာအဲဒါပဲ ဟိတ်ကောင်”

“အား ဒုက္ခပါပဲကွာ”

သက်တင် ဖုန်းချသွား၍ သူ အရှူးစီးဝိုင်းသလို တစ်ကိုယ်တည်း

ပူဟပ်သွားရသည်။ ရေချိုးပြီးစမှာတောင် ချွေးပြန်လျက် မြခြူးယံရှိနေသော မီးဖိုခန်းဘက် ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“မြခြူးယံ မြခြူးယံ ညည်းအစ်ကို ငါ့အခန်းပေါ် တက်လာနေပြီ၊ ညည်း မြန်မြန် မြန်မြန်ပြန်”

“ဟင် ဒီက ပြန်ရင် ကိုကိုနဲ့တန်းတိုးမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ ပုန်း ပုန်းနေစမ်း၊ ညည်း ငါ့အခန်းထဲသွားပုန်းနေ”

“ရှင်”

“ဒီကောင်က ငါ့အခန်းထဲလည်း တစ်ခါတလေ ဝင်တတ်တယ်၊ ခိုအကွယ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေနေနော်၊ လုံးဝ ထွက်မလာနဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

အသံတုန်တုန်ဖြင့် အမိန့်ပေးပြီး အခန်းထဲ တွန်းထိုးထည့်လျက် တံခါးကို လော့ခ်ချ၍ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ သူမ ဖိနပ်ကိုမြင်လိုက်တာမို့ ရင်မောသွားရပြန်သည်။ ပျာပျာသလဲပင် ဖိနပ်ကိုကောက်ယူပြီး အခန်းထဲက သူမဆီ သွားပြန်ပေးရပြန်၏။ ဘာအမှာမှ မကျူးလွန်ဘဲ ဘာကြောင့် သူ ဒီလောက်တောင် ကြောက်ရွံ့နေမိရတာလဲ။

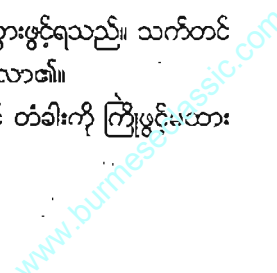
မြခြူးယံကို သူ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနှင့်မှ မပြစ်မှားဘူးပေ။

“ကလင် ကလင်”

“လာပြီ”

အမောတောင် မဖြေအားဘဲ တံခါးသွားဖွင့်ရသည်။ သက်တင်က ပါဆယ်ဘူးတွေ ဆွဲလျက် ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်လာ၏။

“မင်းက ငါလာပါမယ်ဆိုတာတောင် တံခါးကို ကြိုဖွင့်မထားဘူး”

“ဂျက်ထိုးမထားပါဘူးကွ၊ မင်းဘာသာ တွန်းဖွင့်ဝင်လာလို့ ရပါတယ်”

“နေပါဦး မင်း ချွေးတွေ ထွက်နေသလားလို့”

“ဟင် ဪ အဲဒါ အဲဒါက သိပ်မအေးလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်လား ငါတော့ ဒီထဲဝင်လာတာ အရမ်းအေးသလိုပါပဲ အပြင်မှာအရမ်းပူတာကွ၊ ဒါနဲ့ အပြင်ကို အခုပဲ သွားတော့မလိုလိုနဲ့ အဝတ်အစားလည်း မလဲရသေးဘူး၊ ခေါင်းလည်းမဖြိုးရသေးဘူး”

“အေး အဲဒါ လုပ်မလိုရှိသေးတယ် မင်းရောက်လာတာ”

“လာပါကွာ အေးဆေးစားပြီးမှ သွားတာပေါ့၊ မင်းအခုချိန် လောက်နီးမယ်ထင်လို့ ကြေးအိုးဆီချက်နဲ့ ဖက်ထုပ်ကြော် ဝယ်လာတယ်၊ မင်း ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ နေ့လယ်စာလည်း အပြင်မှာပဲ စားရအောင် ငါကျွေးပါမယ်”

“ဟာ ဒါစားပြီးရင် ဘယ်လိုနေ့လယ်စာ စားနိုင်တော့မှာလဲ”

“စားနိုင်တဲ့အချိန်ပေါ့ကွာ၊ ငါ ဒီနေ့ အလုပ်နားထားလို့ မင်း နောက်လိုက်ဖို့ အချိန်ရတယ်”

“ဟို ငါက စိမ်းနဲ့သွားတွေ့မှာ မင်းလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ခုနက ဖုန်းထဲမှာပြောတော့ အလုပ်ကိစ္စဆို”

“အေး ဒီ ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်တာ”

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ငါတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ ဆွဲမယ်”

သက်တင် မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်သွားတော့ နောက်က လိုက်သွားရသည်။ စားပွဲပေါ်က ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်နှင့် ကော်ဖီခွက်ကိုမြင်တော့ သက်တင် မျက်ခုံးပင့်သွားကာ

“ဟ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်စားပြီး ကော်ဖီသောက်ပြီးပြီဆို၊ ဘာမှလည်း အရာမယွင်းသေးပါလား”

“မင်းဝယ်ပြီးမှ လာပို့မယ်ဆို အားနာလို့ပါ၊ အဲဒါကြောင့် စားပြီးပြီလို့ အလွယ်ပြောလိုက်တာ”

“ဪ အားနာတယ်ဆိုတဲ့စကား မင်းဆီက အခုတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတယ်၊ ဟင် ပေါင်မုန့်ကြော်တွေက မည်းတူးလို့ပါလား၊ ငါ့ညီမလေး ငါတို့ကို ကြော်ကျွေးတဲ့ဟာကျနေတာပဲ၊ မြဲခြူးကလေး ပေါင်မုန့် ကိုတောင် ဖြစ်မြောက်အောင် ကြော်တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကတော့ အချက်အပြုတ် အကြော်အလှော် ကျွမ်းပါတယ်၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်”

သက်တင် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ပေါင်မုန့်ကြော် တို့မြည်းရင်းနှင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

“တကယ်ပါကွာ ငါ့ညီမကြော်တာနဲ့ လက်ရာက တစ်ထပ်တည်းပဲ”

“စားချင်ရင်စားကွာ၊ မစားချင်လည်း သွန်ပစ်လိုက်၊ စကားကလည်း များလိုက်တာ”

“အဲဒီလက်ရာက အိမ်မှာ ရိုးနေလို့ ငါ ဝယ်လာတာပဲ ငါစားတော့မယ်၊ မင်းလည်းစားလေ၊ စိမ်းနဲ့ချိန်းထားတယ်ဆို၊ အတူတူထွက်တာပေါ့”

“ဟို မင်းဘာသာစားပြီး မြန်မြန်ပြန်လိုက်ပါ၊ ငါက နောက်မှ စိမ်းနဲ့ နာရီချိန်းပြီး သွားလိုက်မယ်”

“အာ ဒီကောင် ဒီနေ့ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ စကားတွေက လှေ့နောက်မညီဘူး၊ အခုသွားမယ် အခုမသွားဘူးနဲ့ မင်းမနေ့က များပြီးဂေါက်သွားတာလား လင်းရောင်”

www.burmeseclassic.com

သက်တင် သံသယဝင်လောက်အောင် သူ့ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်လို့နေသည်။ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်မထိုင်နိုင်ဘဲ အခန်းထဲက မြဲခြူးယံထွက်လာမလာ၊ စိုးရိမ်စိတ်တွေသာ များနေ၏။

“သက်တင် မင်းစားနှင့်နော်၊ ငါ အိမ်သာခဏဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“အာ ဒီကောင် ဒီမှာ စားသောက်နေတာကို ညစ်ပတ်နေတယ် သွား သွား သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလည်း လုပ်ခဲ့ဦး”

အခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဝင်လာခဲ့တော့ မြဲခြူးယံထွက် မကြောက်မရွံ့ သူ့ခုတင်ပေါ် ခပ်ဆန့်ဆန့်လှဲ၍ စာအုပ်ဖတ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ မြဲခြူးယံ၊ ဟိုကောင် အမှတ်တမဲ့ ဝင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အသံနားစွင့်နေတာပါ၊ ဒီဘက်ရောက်လာတဲ့အသံကြားတာပဲ ပြေးပုန်းဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးသား”

ပေါ့ပေါ့လေး ပြောနေသော မြဲခြူးယံကို ဆွဲသာထိုးပစ်လိုက် ချင်သည်။ ကိုယ့်မှာတော့ ချွေးသံထွက်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှား ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတာ။

“ဆင်းစမ်း ခု ငါ့ခုတင်ပေါ်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ခုတင်ပေါ် ညည်း အဲလိုနေစရာလား။ တော်တော် အသိတရားမဲ့တာပဲ သွား ဟိုဗီရိုနောက်မှာ ပုန်းနေ လုံးဝ ထွက်မလာနဲ့”

ခုတင်ပေါ်က ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲချပြီး ဗီရိုနောက်ကို တွန်းထိုး လိုက်ပြီး လက်ညှိုးနှင့်ထိုး အံကြိတ်သတိပေးခဲ့ကာ သက်တင်ရှိရာ ပြေး လာရပြန်သည်။

“တော်တော်မှ ပေါ့သွားရဲ့လား”

“ဪ အင်း”

“ငါလည်း စားပြီးရင် ထုတ်ရဦးမယ်”

“ဟာ မင်းဘာသာ အပြင်ရောက်မှ ရှင်းလိုက်၊ အိမ်သာက ရေဆင်းပိုက်ပျက်နေလို့ လူခေါ်ပြီးပြင်ရဦးမှာ”

အိမ်သာက ကိုယ့်အခန်းရဲ့နောက်မှာ တစ်လုံးတည်းရှိတာမို့ ပါးစပ်ထဲရှိသလို ဟန့်တားလိုက်ရသည်။ သက်တင်က အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလျက်

“ဘာဖြစ်လဲ မင်းတောင် တက်လို့ရသေးတာ”

“တို့နိုင်ငံကြီးက ဖွံ့ဖြိုးနေပါပြီ၊ လမ်းဘေးမှာ အဆင့်မြင့်အိမ် သာတွေ ဘယ်နေရာဝင်ဝင် အဆင်ပြေနေပြီ၊ ကံပါ စားစရာရှိတာစား ပြီး မြန်မြန်ပြန်ပါကွာ၊ ငါ့မှာအလုပ်ကိစ္စတစ်ခုလည်းရှိတယ်၊ စိမ်းနဲ့လည်း ချိန်းထားသေးတယ်”

“အေးပါ သွားဆိုလည်း သွားပါမယ်၊ မင်းလည်း ငါဝယ်လာ တာလေး လာစားပါဦး။ မနေ့ကများပြီး ခံတွင်းပါ ပျက်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ စားပါမယ်”

သက်တင် ကျေနပ်အောင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် လည်နှင်နေလျက်က ဟန့်ဆောင်ပန်ဆောင် စားပြုရသည်။

“အေး အဲလိုလုပ်ပါ၊ ငါက တကယ်ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ အိမ် တိုင်ရာရောက် လာဝယ်ကျွေးတာ၊ မင်းကူညီပေးတာကို အမေ့နည်းလေး ကိုပြောပြတော့ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်နေကြတာကွာ၊ အဲဒါ ညီမလေးက တောင် မင်းကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့တဲ့။

သူ အရမ်းမျှော်လင့်ထားတဲ့အိပ်မက်ကို အဆင်ပြေပြေ လုပ်နိုင်ပြီလေ”

“ဟုတ်လား”

ဒါကြောင့် အိမ်အထိ မြဲခြူးယံ ရောက်လာတာပါလားလို့ အတွေးဝင်၏။ သက်တင်က မျက်နှာချိုသွေးသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့်

“ဟဲ ဟဲ နောက်ထပ်လည်း အကူအညီတောင်းကြည့်ချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“ညီမလေးက သွားလာရ အဆင်ပြေအောင် ကားဝယ်ပေးပါပြောနေတယ်။ ငါ့ကားယူသုံးဆိုတော့လည်း အနီးဒိတ်ကြီးမို့လို့တဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ရာလောက် ချေးကွာ၊ နောက်အလုပ်တစ်ခု အဆင်ပြေတာနဲ့ တန်းပေးပါမယ်”

“ရတယ် ယူလေ၊ မင်းညီမ ကိစ္စအဆင်ပြေအောင်သာ လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ဒါမှ မင်းလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်လား”

“အေး အေးပါကွာ ဒီလောက်ငွေကို မင်းလွယ်လွယ်ချေးမယ်ထင်မထားဘူး။ ညီမလေးကတော့ မင်းကို ထပ်ပြီးကျေးဇူးတွေတင်နေတော့မှာပဲ။ ငါလည်း မင်းကို တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းပြောသလိုပဲ ညီမလေးဖြစ်ချင်တာကို လုပ်ပေးခွင့်ရလို့ ငါ တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

“အေးပါ မင်းနဲ့ငါက ပြောနေစရာလူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ အလုပ်အကိုင်အဆင်မပြေလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်တွေက မင်းလည်း ငါ့အပေါ် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသပြီး အားပေးခဲ့တာပဲ။ မင်းအမေရဲ့ နွေးထွေးမှုတွေကိုလည်း ငါ မမေ့ပါဘူး။ ကဲ မနက်ဖြန်ကွာ ဘာဏ်ကနေ ငွေထုတ်ပေးမယ်၊ အခုစားပြီးရင် မင်းဒိုးတော့”

“ဟ ငါ့ကို ဇွတ်အတင်း နှင်နေတော့တာပဲ၊ မင်းဘာမဟုတ်တာတွေလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေလဲ ဟိတ်ကောင်”

“အောင်မာ ငါက ဘာမဟုတ်တာလုပ်ရမှာလဲ၊ အကြောင်းကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ ကဲ ပြီးပြီမဟုတ်လား ဒိုးတော့”

“နေဦး ငါ အိမ်သာ”

“အာ သွားစမ်းပါကွာ”

“ဟာ ဟိတ်ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်”

ဇွတ်အတင်း ဆွဲထုတ်၍ အခန်းတံခါးပိတ်လိုက်ပြီးမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ သက်တင် ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ တွေးမိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ နောက်မှ တောင်းပန်စကားပြောချင်လည်း ပြောလိုက်တော့မည်။ ဒီလို သွေးပျက်တုန်လှုပ်မှုမျိုးဟာ သူ့ဘဝမှာ တကယ်မရှိခဲ့။ မြဲခြူးယံက သူ့အတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ကောင်များလား...။

ကိုကြီးကို အဆင့်ပြေအောင် ကူညီလိုက်လို့ ကျေးဇူးတင်စကားလာပြော
ဘယ်လို့ မြောလိုက်ရင် ပြီးပြီ”

“ညည်း မသိပါဘူး မြခြူးယံရယ်၊ ညည်း နောက်တစ်ခါ
ဒါကို မပတ်သက်မိအောင်နေပါ၊ ညည်းသီချင်းခွေကိစ္စ အောင်မြင်အောင်
ထုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီဘက်ပဲ အာရုံစိုက်ပြီး ကြီး
ကြီးစားစားလုပ် ဟုတ်ပြီလား”

“ကိုကိုက သူများအတွက် စိတ်ပူနေတာလား၊ စိတ်ချ သူများ
က လုပ်မယ်ဆိုတာ ဖြစ်အောင် ဇွဲရှိရှိလုပ်တတ်တဲ့သူပါ၊ ကိုကို စိတ်မပူ
နဲ့ သိလား”

“မြခြူးယံ ငါက စေတနာကောင်းပြီး ညည်းအတွက်စိတ်ပူ
ပြီး သတိပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘက်ကို စိတ်ရောက်နေမှာစိုးလို့
အဲဒီဘက်ကို အာရုံရောက်အောင် ပြောနေတာ၊ ဒီမယ် ငါကလေ ညည်း
ဘို့လို့ ချာတိတ်မျိုးနဲ့ ဘာလို့ မပတ်သက်ချင်လဲ သိလား၊ အခုလို
အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ သူ့အတွက် ကိုယ့်အတွက်မှန်းမသိ၊ အရှက်အ
ကြောက်နည်းပြီး နားလည်သိတတ်မှု မရှိကြလို့ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် မြခြူးယံ နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့သွားကာ ထိုင်ခုံ
ဆွဲထိုင်၍ လက်ကျန်မှန်တွေကို ပလုပ်ပလောင်း သွပ်ပြီး ရေနှင့်မျောချ
သည်။ ပြီးမှ သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“သူများလည်း ကိုကိုကို ပြောထားဖူးပါတယ်၊ အရှက်အ
ကြောက်နဲ့မာနတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီးအရွံ့တိုက်ချင်တယ်လို့”

“ဒါဆို ညည်း ဒီလိုတွေလုပ်နေတာက ငါ့ကိုအရွံ့တိုက်နေ
တာလား”

မြခြူးယံ ခပ်တည်တည်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြက

အခန်း (၁၉)

“ကိုကြီး ပြန်သွားပြီလား”

“အေး ညည်းလည်းပြန်တော့”

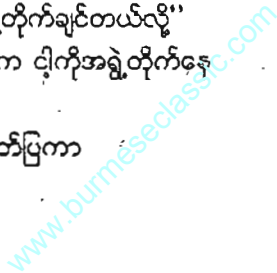
“ကိုကို”

တံခါးပေါက်ဖွင့်ပြီး တွန်းလွှတ်တော့ သူ့လက်ကို ပုပ်ချ၍ မြခြူး
ယံ နှုတ်ခမ်းစုသည်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မီးဖိုခန်းဘက် ခြေဆောင်ဝင်သွား
တော့ သူ့မှာ နောက်ကလိုက်ရပြန်၏။

“ကိုကြီး ကုန်အောင်တောင် စားမသွားဘူး၊ ကိုကို ဇွတ်ပြန်
လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

“ပြန်မလွှတ်လို့ ရမလား၊ ညည်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးမှာစိုး
လို့ ငါ့မှာ ရင်ဘယ်လောက် ထိတ်နေရလဲ”

“ကိုကိုက ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်ထားလို့ ရင်ထိတ်နေရတာ
လဲ၊ သူများကိုကိုဆီလာတာ ကိုကြီးသိသွားတော့လည်း ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“ဒီလို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေက ကိုယ့်ကို ဥပေက္ခာပြု ဂရုစိုက်မခံရရင် အရွဲ့တိုက်တတ်တယ် ကိုကို၊ အဲလို မဖြစ်ချင်ရင် သူများကို ကိုကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေပါနဲ့”

“ဘာ”

“သူများရဲ့ခင်တွယ်မှုက ကိုကိုကို ဘာတွေများ ထိခိုက်နစ်နာ စေလို့လဲ၊ ကိုကိုက သက်သက်မဲ့ ရန်လိုနေတာ”

“ဘာ”

စကားကြွယ်သော မြခြူးယံ ရန်တွေ့နေတာကို သူ ဘယ်လို ပြန်ချေပရမှန်းမသိပေ။ သူကပဲ မှားယွင်းနေလို့လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုယ်က မပတ်သက်ချင်ရင် သူမ မပတ်သက်ဘဲနေလိုက်ရင် ရှင်းနေပြီ ဟာကို၊ မရိုးသားတာ သိသိကြီးနှင့် သူမကပဲ ဆရာလုပ်နေရလား။

“မြခြူးယံ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို ပြောပါ”

“မင်းကို”

“အင်း နားထောင်နေပါတယ်”

“မင်းကို ငါ ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ ခင်ပါတယ်၊ ပြောရရင်တော့ ငါ့ညီမကိုတောင် ငါ ချစ်ရမှန်းမသိဘူး။ မင်းကိုခင်တယ်ဆိုတာလည်း သက်တင်ညီမ ဖြစ်နေလို့ အားနာပြီး ပြောတာ၊ တကယ် ဝန်ခံရရင် မင်းရဲ့မရိုးသားမှုတွေကို ငါ မကြိုက်ဘူး”

“မရိုးသားမှု”

“ဟုတ်တယ် မင်း ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ ပတ်သက်ဖို့ကြိုးစား နေတာ မဟုတ်လား။ ငါက ငါ့ကို အရင်စိတ်ဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးဆိုရင် လုံးဝကို အထင်မကြီးဘူး၊ တန်ဖိုးကြီးပြီး ကိုယ်က ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစား

ခုတာကို ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ လက်ထပ်ချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးလည်း မရှိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းဘာတွေလုပ်နေနေ အပိုပဲ၊ အရွဲ့တိုက်တာရော နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆွဲဆောင်နေတာရောပေါ့”

“ကိုကို”

“ငါ့အတွက်က မိန်းကလေးပေါတယ်၊ ငွေနဲ့ဆက်ဆံလို့ရတဲ့ အပျော်တွေလည်းရှိတယ်၊ မင်းလုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်တော့၊ ငါပြောတာ မင်း သဘောပေါက်လား”

မျက်ရည်ကျလောက်သည့် နာကျင်စေသော ဒဏ်ရာတွေ ပေး နေတာဆိုပေမယ့် သူမ အသည်းက ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်လျှင် မာကျော ဆွန်းလှသည်။ သွေးအေးစွာ တစ်လုံးချင်းပြောနေသော ကိုကိုကို သူမ ထည့်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ထပ်ဖြောဦးမလား ကိုကို၊ သူများ နားထဲမှာတော့ ကိုကို

ဘာပြောပြော နားဝင်ချိုနေတာပဲ၊ သူများဘက်က မရိုးသားတာ ကိုကို သိနေတယ်ပေါ့၊ ဒါဆို တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ဖို့ ကိုကို စဉ်းစားသင့်တာပေါ့”

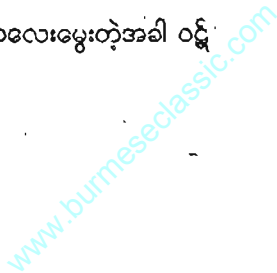
“ငါ့ဘက်က ဒီထက်ပြတ်သားမှုတွေကို မင်းမျှော်လင့်နေသေး

သား မြခြူးယံ၊ သက်တင်ကို အားနာစရာမလိုရင် ဒီထက်မက ငါ ဆက်ကွပ်မလိုက်ပြီ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ တစ်ပြား သားမှ မရှိတဲ့ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ငါ့တစ်သက် ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးမိန်းကလေးမွေးတဲ့အခါ ဝမ်း

လှုပ်ပါစေနဲ့ ကိုကို”

“ဘာ”

“မြခြူးလို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ပိုချိုးပျစ်ချိုး အပြောခံရတဲ့ သမီးမိန်းကလေးမျိုး မပေးမိပါစေနဲ့လို့ ကိုကိုဆုတောင်းပါ။ ရာသီစက်ဝန်းဆိုတာ နောက်ကို ပြန်လှည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေ့ကိုသွားနေလို့ အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးနေတာ။ သက်တမ်းတိုတိုလေးမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကား ရင်ထဲရှိသလို ပြောခွင့်ရသွားချင်ပဲ သေးတယ် ကိုကိုဆီကတော့ မတောင့်တပါဘူး။ ကိုကို မချစ်တတ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ချစ်နေခွင့်ရဖို့တစ်ခုပဲ မျှော်လင့်တာပါ”

“ဟဲ့”

ပြောစရာစကား ကုန်သွားသလို သူ့ကိုဆွေးမြေ့စွာကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့ သူ့ရင်မှာ လစ်ဟာကျန်ခဲ့သလို ရှိ၏။ ဒီကောင်မလေး အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ချစ်တတ်လွန်းလိုက်တာလို့ ချိုးကျူးမှာလား။

ရှုပ်လိုက်တာကွာ။ နောက်တယ်တော့မှ ပြန်မဆိုရရင် ကောင်းမယ်။

အခန်း (၂၀)

ဆုတောင်းမပြည့်နိုင်သည့် အကြောင်းတရားက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ သက်တင် ချေးသောငွေကို ဘဏ်ကထုတ်ပေးပြီးချိန်မှာ သူ့ကားမတင်ခင် သက်တင်က သူ့လက်ကို ဆွဲထား၏။

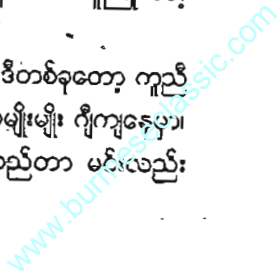
“နေပါဦး ငွေထုတ်ပေးပြီးတာနဲ့ မျက်နှာလွှဲတော့မလို့လား”

“တာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ”

“ညီမလေးအတွက် ကားဝယ်မှာ၊ မင်းလိုက်ကြည့်ပေးဦးလေဘူး။ မင်းက အဲဒီဘက်မှာ နားလည် တတ်ကျွမ်းတယ်”

“မင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး နားလည်နေတာမို့ သူကြိုက်တဲ့ကားကို အင်ဂျင်စမ်း ဈေးဆစ်ပြီး ဝယ်လိုက်ပေါ့”

“အဲလို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် မလုပ်ခဲ့ပါနဲ့ကွာ။ ဒီတစ်ခုတော့ ကူညီပါဦး။ ငါ့တစ်ယောက်တည်းဆို ညီမလေးက အမျိုးမျိုး ဂျီကျုနေမှာ။ အင်ဂျင်အပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်နားမလည်တာ မင်းလည်း”

သိသားနဲ့ တစ်ခုခုဆို ညီမလေးက အပြစ်ပြောလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ငါသွားစရာရှိနေသေးလို့ပါကွာ”

“ကဲ မင်းကိစ္စတွေက ငါ့ထက်များ အရေးကြီးနေသေးလား ငါတောင်းဆိုတာပါ။ အားလည်းကိုးလို့ခေါ်တာ၊ ငွေချေးပေးထားတာပဲ ဆိုပြီး ငါ့လိုသူငယ်ချင်းကို အရေးမလုပ်ချင်တော့တာလား”

“သက်တင် မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ၊ ငါ အဲလိုသဘော မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ လိုက်ခဲ့မယ်ကွာ ကဲပြီးရော”

ဘယ်လိုသဘောပါလို့ မြေရှင်းလို့လည်း မဖြစ်တာကြောင့် သက်တင်ဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ သက်တင်က ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာ သွားဟန်ရှိပြီး

“အဲလိုလုပ်စမ်းပါကွာ သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေးက ကားဝယ်တဲ့ နေရာ မင်းကိုခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်ခဲ့ပါဆိုပြီး သေချာပြောထားတာ၊ ကားပေါ်က စောင့်ပြီး လည်ပင်းတောင် ရှည်နေလောက်ပြီ သွားရအောင်”

မြခြူးယံကြောင့် မလိုက်ချင်တာပါလို့ ဘယ်လိုမှပြောမဖြစ်ဘဲ ကားဝယ်သည့်နေရာကို စိတ်ကသိကအောက်နှင့်မင် လိုက်ခဲ့ရသည်။ မြခြူးယံက သက်တင်ကားပေါ်က လိုက်လာ၍ အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာပါသေးသည်။ ကားဝယ်မည့်နေရာရောက်တော့ မြခြူးယံက သူ့လက်မောင်းကို လာဖက်တွယ်၍

“ကိုလင်းရောင် အသန့်ဆုံးအလှဆုံးကားရွေးပေးနော်”

“အေးပါ”

သက်တင် မရိပ်မိအောင် မြခြူးယံ လက်တွေ့ကို မသိမသာ ဖယ်ချလျက် ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးပြတ်ဖို့ လုပ်လိုက်ရသည်။ သူ ရွေးပေးသော ကားကိုမှ မြခြူးယံက စိတ်ကြိုက်တွေ့ သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ကိုလင်းရောင်က အရမ်းအနုပညာအမြင်ရှိတာပဲ၊ မြခြူးနဲ့ အကြိုက်တူတယ်။ ကျေးဇူးပဲ ကိုလင်းရောင်၊ မြခြူးက အဖြူရောင်ပဲ ကြိုက်တာ၊ မော်ဒယ်လည်း မြင့်တယ်။ ဒီဒိုင်းလည်း လှတယ်”

“သက်တင် မင်းညီမ ကြိုက်တယ်တဲ့၊ ဈေးဆစ်ပြီးပြီ ငွေချေ လိုက်တော့”

“သေချာပြီနော် မြခြူး။ ငွေချေပြီးရင် ညီမလေး ချေးများလို့ ချေတော့ဘူး”

“ကိုလင်းရောင် ရွေးပေးတာပဲ ညီမလေး ကြိုက်ပါတယ် ဆိုကေ”

“ညီမလေး အိုကေရင် ပြီးတာပဲ”

သက်တင်က သူ့ညီမအတွက် တက်ကြွပျော်ရွှင်နေရာသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်မှုကိုလည်း နည်းနည်းမှ သံသယရှိပုံမပေါ်ပါ။ အားလုံး ပြီးစီးသွားသည့်အချိန်မှာတော့

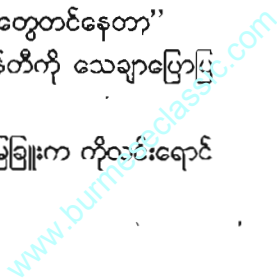
“ငါ သွားတော့မယ် သက်တင်၊ ချိန်းထားတာတွေ ရှိသေး တယ်”

“ဟင် ကိုလင်းရောင် မြခြူးတို့အိမ်မလိုက်တော့ဘူးလား။ မေမေ က ကားဝယ်ပြီးရင် ကိုလင်းရောင်ပါ အိမ်မလိုက်လာမယ်ထင်လို့ ထမင်း ဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ မေမေကမင်းကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်။ သမီး အတွက် အဆင်ပြေသွားတာကို မင်းကိုကျေးဇူးတွေတင်နေတာ”

“နောက်ကြိုမှပဲ စားပါမယ်ကွာ၊ အန်တီကို သေချာပြောပြ လိုက်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုကြီး အိမ်ပြန်လိုက်၊ မြခြူးက ကိုလင်းရောင်

နောက်ကနေ ကားတစ်ပတ်လိုက်မောင်းပြီးမှ ပြန်ခွဲမယ်”

“ဟာ မြခြူး ငါက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လျှောက်သွားမှာ၊ ညည်းကား မောင်းတာကို ဂရုစိုက်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုလင်းရောင်ကလည်း မြခြူးကို ဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုဘူး မြခြူးက ကားမောင်းကျွမ်းပြီးသား လမ်းကြောတစ်ခုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မချတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုလင်းရောင်နောက်က လိုက်မယ်ပြောတာ ပေါ့၊ ကိုကြီး ကူပြောပေးဦးလော့ မြခြူး၊ ကားမောင်းကျွမ်းတယ်ဆိုတာ”

မြခြူးယံ တပ်ကူခေါ်တော့ သက်တင် ဘုမသိတမသိဖြင့် ခေါ်ခံ ညီတံသည့်။

“ဟုတ်တယ်ကွ မန္တလေးအိမ်မှာနေတုန်းက ညီမလေးက ကား မောင်းချန်ပီယံပဲ၊ ရန်ကုန်လမ်းကြောနဲ့ပဲ မရင်းနှီးသေးတာ၊ ညီမလေး ဒီကောင့်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုဝယ်ကျွေးလိုက်ဦး၊ ကိုကြီးက မေမေ့ကို ဝမ်းသာအောင်ပြောပြရဦးမှာဆိုတော့ ပြန်နင့်မယ်”

“အိုကေ ကိုကြီး ဘိုင်”

မြခြူးယံတို့ လုပ်ချက်က ပြင်းလှသည်။ သက်တင်ဆီက ငို သားစွာ ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး သူ့နောက်က လိုက်ဖြစ်အောင်လိုက်လာ၏။ တကယ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာမို့ တစ်မြို့လုံးအနှံ့ ကား ပတ်မောင်းနေလိုက်သည်။ မြခြူးယံ ကားမောင်းကျွမ်းသည်ဆိုတာတော့ ယုံရမလို့ပင်။ သူ့နှေးရင်နှေး၊ သူ့မြန်ရင်မြန် သူ့ကွေ့ရင်ကွေ့ သူ့ကိုမိမိ ကြိုးစားနေတာ အံ့ဩဖို့ကောင်း၏။

နေ့လယ်စာ မစားရသေးတာမို့ ငိုက်ဆာတာတွေ နားမလည် သူ ညစ်ပြီး ကားလျှောက်မောင်းနေစဉ်မှာ ညနေစောင်းအချိန် ရောက် လာခဲ့ပြီး ပဲခူးလမ်းတစ်နေရာမှာ ကားက ဆီကုန်၍ ထိုးရပ်သွားသည်။

ထပ်ကြပ်မခွာပါလာသော မြခြူးယံ ကားလေးလည်း သူ့ကားနောက်မှာ ထိုးရပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကို”

သူမ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး မေးတော့ သူလည်း ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

“ငါကားဆီကုန်လို့ ထိုးရပ်သွားတာ၊ မင်းဘာသာ မောင်းပြီး နှိပ်ကုန်ပြန်တော့”

“ဟင် သူ့များတစ်ယောက်တည်း မပြန်ရပါဘူး၊ ဒါ ဘယ်နေရာ ဆောက်နေမှန်းတောင် မသိဘူး၊ လူရော ကားရော ပြတ်လိုက်တာ”

“တော်ကြာဆို အဝေးပြေးကားတွေ လာတော့မှာ၊ ညည်းအ ဘွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ကားရှင်းတော့ မောင်းလို့တောင် ပိုကောင်း သေးတယ်”

“ကိုကို အဲလို မျက်နှာလွှဲခဲပစ် မပြောပါနဲ့၊ လမ်းကြောမသိတဲ့ နို့ အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ရမှာလဲ၊ ရန်ကုန်ဘက်ပြန်ရင်တောင် အရမ်း ဆောင်နေလောက်ပြီ ပြီးတော့ ဒီနေရာမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းလည်း ဆထားရက်နိုင်ပါဘူး”

“ကျွတ် ညည်းအရမ်းကို စိတ်ဒုက္ခပေးတာပဲ မြခြူးယံရယ်၊ ငါ့ကို ဘာဝင်ကြွေးတွေ ပေးဆပ်ခိုင်းနေတာလဲ”

“ဒီနေရာကို မြခြူး ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုကို့နောက် ဆနေ မြခြူး လိုက်ရတာ၊ ကဲပါ မြခြူး ကားထဲက ဆီကလည်း ခွဲထည့် ဆေးဖို့ မလောက်တော့ဘူး၊ မောင်းရင်းနဲ့တောင် အဆင်ပြေပုံမလားဘဲ၊ ဘိုကို ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒီအတိုင်းနေလို့မှ မဖြစ်တာ”

“ဆီဆိုင်တွေရဲ့ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပါမလာဘူး၊ သက်တင်ကိုပဲ

ဆီဝယ်လာခိုင်းရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဟင် ဒီနေရာထိ လာရမှာဆို အဝေးကြီးပေါ့၊ ညမှူးချုပ်မှ ရောက်တော့မှာထင်တယ်၊ ဗိုက်တွေလည်း အရမ်းဆာတာပဲ”

မြခြူးယံရဲ့ ညည်းညူမှုတွေကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး သက်တင် ဆီကို ဖုန်းခေါ်နေလိုက်သည်။ ဒီနေရာထိရောက်လာခြင်းကို သက်တင် ဘယ်လိုများ ယူဆသွားမလဲ။ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ဒီလိုမျိုးဖြစ်ဖို့မဟုတ်။ မြခြူးယံကို ညစ်ပြီး လမ်းစဖျောက်ချန်ထားခဲ့ချင်လို့ ဒီနေရာထိ ရောက် မုန်းမသိ ရောက်လာခဲ့တာ။

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကို”

“နေရာပြောလိုက်တယ်၊ ဆီဝယ်ပြီး သူ လိုက်လာလိမ့်မယ် ညည်း ကားပေါ်ကနေ ထိုင်စောင့်နေ”

“ပျင်းစရာကြီး ကိုကိုနဲ့ အဖော်ရအောင် အတူတူစောင့်မလဲ”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရင်း လင် လျှောက်နေလိုက်သည်။ အဝေးပြေးဟိုင်းဝေးကားကြီးတွေနှင့် အိမ်နီး နီးခံကားတချို့တလေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာရှိတာမှလွဲ၍ ဒီလမ်းမကြီးက သွေ့ခြောက်လှသည်။ တဖြည်းဖြည်း ညအမှောင်လည်း သမ်းလာပြီ။ ကားမီးရောင်တွေ သွားဖွင့်လိုက်ရ၏။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ဟိုတက်ဒီတက် ဘယ်တက်ကိုကြည့်ကြည့် တောနက်နက်ဆူ ကြီးပဲနော်၊ ညမှောင်လာတော့ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဆင်ဆူ နဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ကားလမ်းပေါ်တွေအထိ တက်လာတတ်တာ

ဆိုတာ ဒီလိုနေရာတွေ ပြောတာဖြစ်မယ်နော်”

ဟုတ်တယ်ဟု ဖြေလိုက်လျှင် သူမပိုပြီး ကြောက်လန့်သွားပေ လိမ့်မည်။ မကြားချင်ဟန်ဆောင်လျက် လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးဖို့ပြင်လိုက် ၏။ သူမက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး

“ကိုကို ဘယ်လဲ၊ သူများလည်း လိုက်မယ်”

“အပေါ့သွားမလို့ ညည်းက-ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ”

သူ့အမြင်ကတိစ္ဆာ ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် သူ့ကို ဆုပ် ကိုင်ထားသော သူမရဲ့လက်ကလေး ကပျာကယာ ဖယ်ကျဉ်သွား၏။ သူ ညစ်ပြီး တစ်ဖက်ကားလမ်းမှာ အကြာကြီး နေနေလိုက်သည်။ အမှောင် ထဲနေရတာကြောက်လို့ ကားမီးရောင်ရှေ့ သွားရပ်တာ မြင်ရသော်လည်း သူမကို သနားကြင်နာဖို့ မတွေ့မိပေ။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူမအနားမှာ ကားမီးရောင် လက်ခနဲမြင်လိုက် ရတာ

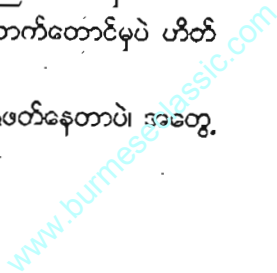
“ညီမလေး ကားကနစ်စင်း လူကတစ်ယောက်တည်း ဒီနားမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာအကူအညီလိုလဲ ပြောလေ”

ပြိုင်ကားပေါ်က လူသုံးယောက် ဆင်းလာပြီး သူမအနား တိုး တပ်ပြီး ရိသဲ့သဲ့မေးနေတာမို့ သူမ ကြောက်အားလန့်အားနင့်ပင်

“ဘာအကူအညီမှမလိုဘူး၊ ကျွန်မမှာအဖော်ပါတယ်”

“ခုမြင်နေရတာတော့ တစ်ယောက်တည်းပါလား၊ နှစ်ယောက် ဆိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့က သုံးယောက်တောင်မှပဲ ဟိတ် ကောင်တွေ အဆင်ပြေလား”

“ပြေတာပေါ့ အသားလေးက ဝင်းဝါနုဖတ်နေတာပဲ၊ အတွေ့ အကြုံရှိလား စမ်းသပ်ကြည့်ရမလားဟင်”

“ရှင်တို့ မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ ဖယ်ခမ်း လွှတ် ကိုကိုရေ ကိုကို”
“ဟိတ်ကောင်တွေ”

မြခြူးယံ ငယ်သံပါလောက်အောင် အော်သံကြားလိုက်၍ သူ
အပြေးရောက်လာပြီး ထိုလူတွေကို တွန်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ အားလုံး
မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကာ သူ့ကိုမျက်ထောက်နီဖြင့် ကြည့်ကြ၏။

“ဟာ လူစွမ်းကောင်းလား၊ လူစွာလား၊ မင်းတစ်ယောက်
တည်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့လည်း ခွဲတမ်းပေးဦးမှ မျှတမှာပေါ့”

“ဒီငယ်ငယ်လေးကို မင်းပဲ ခံတွင်းတွေ့နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ
ငါတို့လည်း ငယ်တာလေး ကြိုက်တယ်၊ နုနုထွတ်ထွတ်လေးဆိုတော့”

“ဟိတ်ကောင်တွေ မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

“ဖုန်း”

“ခွပ် ခွပ်”

စိတ်ကဒေါသတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေတာမို့ ထိုသို့ယောက်အပေါ်
ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်သည်။

မြခြူးယံအပေါ် လွှတ်ချလိုမရသည့် ပေါက်ကွဲမှုတွေကြောင့်
လူတွေ တော်တော်လေး ခံလိုက်ရ၏။ ဒီကောင်တွေက နောက်ဆုံးမှာ
ကားပေါ်က တုတ်တွေဆွဲ၍ သူ့ကိုရှိက်သည်။ ခေါင်းကိုထိမည့် ရိုက်မည့်
ရှိက်ချက်ကို လက်နှင့်ကာလိုက်၍ လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှာ အသည်း
ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကားဟွန်းသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့် ကား
မီးရောင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထိုးလာသည့်အတွက် ...။

အခန်း (၂၁)

“မင်းတို့ကွာ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း အဲဒီအချိန်
ငါ ရောက်မလာရင် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာ အသေအချာပဲ၊ အငြိုးနဲ့ မင်း
တို့လည်း အသေသတ်မယ်၊ ညီမလေးကိုလည်း သူတို့ယုတ်မာ”

“အခု ငါလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး မင်းညီမကိုလည်း ဘေးမသိ
နန်မခ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့လိုက်ပြီ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းပြန်တော့
အချိန်အရမ်းနောက်ကျနေပြီ”

“ငါက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီည မင်းကိုလုပ်ပေးစရာရှိတာ လုပ်ပေး
ဦး မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်လည်းရတယ်၊ မေမေ စိတ်မပူအောင်လည်း
ညီမလေးနဲ့ မှာလိုက်ပြီးသား၊ ညီမလေးက မင်းကိုစိတ်ပူလို့ သူ့ပါ လိုက်
အိပ်မယ်လုပ်နေတာ”

“ဘာပူစရာရှိလဲ၊ ဆေးပတ်တီးစည်းရုံးပဲဥစ္စာ၊ လက်ကောက်ဝတ်

www.burmeseclassic.com

က အရိုးကျိုးသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်နေ့တွေလည်း မင်းညီမကို မလာခိုင်းနဲ့၊ သေသေချာချာ ပြောထား၊ ငါ့အတွက် ဘာမှကို မပူနဲ့လို့”

ဒီလောက်ခါးသီးစွာ ပြောသင့်သလားမသိပေမယ့် သက်တင်ကို အားနာဖို့ သတ်မရဘဲ စိတ်ထဲရှိသလို ပြောပစ်လိုက်တော့ သက်တင် မျက်ခုံးပင့်သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းနဲ့ညီမလေးက အဲဒီနေရာထိ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်သွားတာလဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲက ကားလမ်းကြောတွေ နားလည် အောင် နည်းနည်းမောင်းပြပေးရုံပဲထင်တာ”

“နယ်ကွဲသွားတာ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ပြန် လှည့်မယ်လုပ်တော့ ဆီကုန်သွားပြီ”

သူ့ဆင်ခြေက ပိတ်ခိုရုံ လုံလောက်မှုမရှိသည့်အတွက် သက်တင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တစ်ခုခုကို တွေးတောစဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ ထို အချိန်က သူ ဒဏ်ရာရသွားတာကို ကြောက်အားလန့်အားနှင့် သူ့ကို ဖက်တွယ်ငိုယိုနေသော ညီမရဲ့ခံစားမှုကို သက်တင် တစ်မျိုးတစ်မည် နားလည်သွားနိုင်သည်။ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးကာ ခုတင်ပေါ်ဝင်ထဲ ချလိုက်သည်။

သက်တင်က ပျာပျာသလဲ ခုတင်ပေါ်ဝင်ထိုင်ကာ

“ဟာ လက်ထဲသွားဦးမယ် ဟိတ်ကောင်း၊ ထပ်ထိရင် အနီးတို့ မှာနော်၊ ဆရာဝန်က စလွယ်သိုင်းလေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေး လက်ကိုမသိ အောင် နေပါလို့ မှာလိုက်တာ၊ မင်းက ရှုပ်လို့ဆိုပြီး စလွယ်လည် သိုင်းချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“လူမမာလို မနေချင်လို့ပေါ့ကွာ၊ ဒီလောက်လေးကို ဒဏ်ကြီးလုပ်နေရမှာလား”

“အပေအတေလို စကားကို ဘုဂလန့်မပြောစမ်းနဲ့ကွာ၊ မင်းမှာ ပြုစုမယ့်မိသားစုရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အစားအသောက် အတွက် အောက်ကို မဆင်းနဲ့တော့၊ ညီမလေးနဲ့ မေမေ့ကို ပို့ခိုင်းလိုက် မယ်”

“ဟာ မလုပ်နဲ့ မပို့ခိုင်းနဲ့၊ ငါ စိမ်းနဲ့ချိန်းထားတယ်၊ အလုပ် ကိစ္စလည်းရှိလို့ မိုးလင်းတည်းက အိမ်ကထွက်မှာ”

“တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ အိမ်မှာပဲ နားလိုက်ပါလား”

“မနားဘူး နားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကို အဲလောက် စိုးရိမ်မနေနဲ့၊ ပြန်တော့”

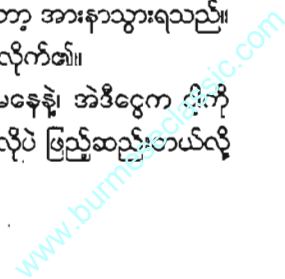
“ဘာလို့ ဇွတ်အတင်း နှင်နေတာလဲ၊ မင်းအခုတလော တစ် ချိုးပဲနော်၊ ငါလာရင် ပိုက်ဆံချေးမယ်၊ အကူအညီတောင်းမယ်ပဲထင်ပြီး သူငယ်ချင်းစာရင်းက ဖြတ်ချင်နေတာလား၊ ဟိုနေ့ကလည်း မနက်စာ ဝယ်လာတာတောင် ကောင်းကောင်းမစားလိုက်ရဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းအပူက ငါ့အပူပါပဲ၊ မင်းကသူငယ် ချင်းလည်းဟုတ်တယ်၊ ငါ့မိသားစုဝင် ညီအစ်ကိုလိုလည်း သဘောထားပါ တယ်”

“ငါလည်း အဲလိုသဘောထားလို့ ပြုစုချင်တာပေါ့ကွာ၊ မင်း အနားမှာ ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ ငါ ဒီလိုလုပ်ပေးတာ မင်းဆီက ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘူး၊ ချေးထားတဲ့ငွေလည်း ပြန်ဆပ်မှာပါ”

သက်တင် စိတ်မကောင်းသလိုပြောတော့ အားနာသွားရသည်။ ဇွတ်တုတ်ထထိုင်ကာ သက်တင် ပခုံးကို ဖက်လိုက်၏။

“အများကြီးတွေးပြီး လျှောက်ခံစားမနေနဲ့၊ အဲဒီငွေက ငါ့ကို ပြန်ပေးလည်းရတယ်၊ မင်းညီမအတွက် မင်းလိုပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးလို့

သဘောထားလိုက်၊ သူ ဟိုဘက်မှာ အောင်မြင်သွားတယ်ဆိုရင် မင်းရော ငါရော စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။”

“အေးပါ ငါ့ညီမကို အဲလိုသဘောထားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ မင်းက မင်းညီမအရင်းအပေါ်မှာတောင် အဲလိုစိတ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါနဲ့ အခုလိုဖြစ်တာ မင်းအိမ်ကို အသိပေးဦးမလား။”

လင်းရောင်နီ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါလိုက်ကာ

“ဒီထက်ဆိုးဝါးတဲ့ကိစ္စရှိရင်တောင် အသိပေးဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ငါ့အတွက် သူတို့က မိသားစုအတွေးနဲ့ ပုပန်မှုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ရှိတဲ့သူ တွေမှမဟုတ်တာ။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုဝေးလံတဲ့နေရာကိုတော့ မင်းတစ်ယောက် တည်းလည်း မသွားနဲ့။ ငါ့ညီမကိုလည်း ခေါ်မသွားပါနဲ့ကွာ။ လူတွေက ဒီမိုကရေစီဆိုတာကို ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ပိုင်ခွင့်လို့ ထင်နေကြတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မူးမယ် ရူးမယ်၊ နှမချင်းမစာမနာ သားသမီးချင်း မစာမနာ မိုက်ရိုင်းကြမယ်။ စည်းကမ်းရှိပြီး နိုင်ငံကြီးသားပီသအောင် အဆင့်အတန်း ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားအောင် မနေတတ်ကြဘူး။”

“နိုင်ငံရေးတရားတွေ လာဟောနေတာလား။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သ လို့နေချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုကိစ္စမျိုးလည်း ရှိ လာမှာ မဟုတ်လို့ မင်းလည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့။”

“အေးပါ ဒါဆို ငါပြန်မယ်။ လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ငါတို့ မိသားစုကို မင်းရဲ့တွေ့မျိုးရင်းချာ မိသားစုလို သဘောထားပါ။”

“ကျေးဇူးပဲ သက်တင်”

သူ့လည်း ဒီလိုပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မြခြူးယံ ရဲ့စိတ်တွေ မနိုးသားတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သက်တင်ကိုလည်း ပြော

လို့မဖြစ်နှင့် နေရတာ မှန်းကြပ်လှသည်။ အသက်ရှူပေါက်ချောင်အောင် ငါနဲ့ဝေးဝေးမှာ နေပေးပါ မြခြူးယံရယ်။

ငါ့ရဲ့စိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်ပြိုလဲမသွားအောင် ဟိုးခပ်ဝေးဝေး မှာ...။

၆

အခန်း (၂၂)

“အဝေးကိုငေးပြီး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ မောင်၊ လက်က ဒဏ်ရာ အရမ်းနာနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒီလက်က ဒဏ်ရာလောက်ကတော့ အေးဆေးပါ။ လူတွေကိုငေးနေတာက ဒီကန်တော်ကြီးထဲကိုလာတဲ့လူတွေအားလုံး အရမ်းစိတ်အေးချမ်းနေကြသလိုပဲ။ သူငယ်ချင်းအုပ်စု၊ မိသားစုလိုက်ပြီးတော့ အတွဲတွေ၊ အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေက ပြုံးရွှင်နေကြတာပဲ”

“အပျော်ခရီးထွက်တဲ့နေရာ၊ အပန်းဖြေတဲ့နေရာဆိုတော့ ဒီလိုမျက်နှာတွေပဲ မြင်ရမှာပေါ့။ ဆေးရုံဆေးခန်းတို့ ရဲစခန်းလိုနေရာမျိုးထဲ သွားကြည့်ပါလား။ အကုန်လုံး မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ရှုံ့မဲ့နေကြတာ လူတိုင်းက အချိန်တိုင်းတော့ ဘယ်ပြုံးနေနိုင်မလဲ၊ မောင်ပဲကြည့်စေအခုတလော မောင်ပုံစံကြည့်ရတာ မပျော်ရွှင်သလိုပဲ”

မြခြူးယံကြောင့်ပါလို့ တိုက်ရိုက်မပြောချင်။ မိန်းကလေးပေါင်း

သတ္တဇကျွန်

နားရွာနှင့် တွဲခဲ့ပြီး လွယ်လွယ်ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့သူက ဒီလို ကလေးတစ်ယောက်နှင့်ကျမှ စိတ်ပင်ပန်းနေရလားဟု ထေ့ငေါ့နိုင်သည်မဟုတ်လား။

သူ့ရဲ့ငေးဝိုင်းခြင်းကို စိမ်းက အားမလိုအားမရ ဖြစ်ဟန်ဖြင့်

“အဲဒီ ကန်ရေပြင်နဲ့လူတွေကိုပဲ ငေးမောနေတော့မှာလား။

ဘစ်ခုခုစားလေ မောင်ရဲ့၊ စိမ်းကတော့ ကိုယ်စားချင်တာ မှာစားပြီးပြီ”

“ကိုယ် Juice တစ်ခွက်လောက်ပဲ သောက်တော့မယ်”

စားပွဲထိုးလေးကို သူ့အတွက်မှာပေးပြီး စိမ်းက ကိုယ့်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကာ

“ဒီဒဏ်ရာက ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ မောင်၊ မြခြူးယံကိုခေါ်ပြီး

မြိုင်အထိ ကားမောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာကုရော”

စတွေစဉ်မှာ ရောထွေးရွာ ပြောမိသည့်ခကားတွေအတွက် စိမ်း သေချာအောင် ပြန်မေးနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အအေးတစ်ငုံက လည်ဆောင်းထဲမှာ ရှုတတ ဝင်သွားခဲ့ပြီး အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ပြောပြနိုင်တာပဲ။ ရင်ထဲပေါ့သွားမလားလို့ပါ။ သက်တင်ကိုတောင် ရင်ဖွင့်ပြောလို့မှ မရဘဲ။

စိမ်းက နားထောင်ပြီး တွေခနဲ စဉ်းစားမိသလိုနှင့်

“ကိုသက်တင် ညီမလေးက မောင်အပေါ် မရိုသားတာတော့ မသိနဲ့ပဲ။ ဒီခေတ်ကလေးတွေက ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့သူတွေကို မြင်ရင် အားကိုးချင်၊ ဆိုးနွဲ့ချင်တာတွေ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြတယ်။ သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားလေးတွေက သူတို့လိုပဲ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားစားကို အလေးအနက်မရှိသူဆိုတော့ သူတို့တစ်သက်စာ အားကိုးလို့မရဘူး”

“ဒါဆို အသုံးချဖို့အတွက် ဦးနှောက်နဲ့ရွေးချယ်ခံရမှာ အိမ်

www.burmeseclassic.com

ထောင်ရေးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကြီးတဲ့သူနဲ့ ငယ်တဲ့သူ တကယ်ချစ်လို့ ဇွတ်တရွတ် လက်ထပ် ချင်ကြတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“မြခြူးယံကို စိမ်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ့ရဲ့တွယ်ကပ်မှုက ကိုယ့်ကိုအသုံးချဖို့လား”

“တကယ်ချစ်လို့ဆိုရင်ရော မောင်က လက်ခံချင်လို့လား”

တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ သူ ချက်ချင်းလိုပင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အိမ်ထောင်ဘက်အထိ စဉ်းစားလောက်အောင် ကိုယ် ဘယ်

မိန်းကလေးအပေါ်မှ မရှူးသွပ်ဘူး။ အဲဒီထောင်ချောက်ထဲမှာ ပိတ်မိမခံ ချင်တာ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို အနှောင်အဖွဲ့မရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြတ်သန်း ချင်တယ်။ ပူပင်သောကတွေနဲ့ ဖိစီးမှုတွေ မလိုချင်ဘူး”

စိမ်းကို အားနာသင့်မှန်းသိပေမယ့် ရင်ထဲရှိသလို ပြတ်သားစွာ ပင် ဝန်ခံမိသည်။ စိမ်းက ယဲ့ယဲ့လေးပြုံး၍

“စိမ်းမှာလည်း အဲလို ခံစားမှုတွေရှိလို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဘယ် တော့မှ ရှေ့တန်းမတင်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ကိုင်စားနိုင်ခဲ့နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အားကိုးအားထားပြုဖို့ ကိုယ့်တစ်တံလုံးပုံစံ ပြီး လက်ထပ်စရာမလိုဘူးလေ။ မေမေကတော့ ပြောတယ်။ အပြင်စီးပွား နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဝန်ထမ်းဘဝနဲ့ငွေရှာနေတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အားကိုးကိုးနိုင်တဲ့ မိန်းမတွေက အိမ်ထောင်မှုခုကွဲကို မခံချင်ကြဘူးတဲ့”

“ကျေးဇူးတင်တယ် စိမ်း။ စိမ်းမှာ အဲလိုခံယူချက်တွေရှိနေလို့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတဲ့ နောင်ဖွဲ့ခြင်းတွေနဲ့ ဖိအားမပေးတာ တကယ် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း စိမ်းကို နားလည်ပေးနိုင်သူဆိုပြီး ကိုယ့်

“အချိန်ထိတွဲခဲ့တာ”

“ဝမ်းနည်းစရာတော့ ကောင်းသားပဲ။ သူများတွေကပြောကြ တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုတဲ့ ခံယူချက်တွေ ပြင်းထန် ပါစေ၊ တကယ်ချစ်လာရင် မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆုံးဖြတ်ရဲကြတယ်တဲ့။ စိမ်း နားလည်သွားတာက စိမ်းကို မောင် တကယ်မချစ်ဘူးဆိုတာ”

အမှန်ပါပဲလို့ ဝေဒနာတိုးအောင် ဝန်မခံချင်ပေ။ သူ့ကိုချစ်သော စိမ်းမှာ အတ္တတွေမှမရှိဘဲ။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် စိမ်းရယ်။ မြခြူးယံနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ် အကူအညီလိုအပ်တယ်ဆိုရင်တော့”

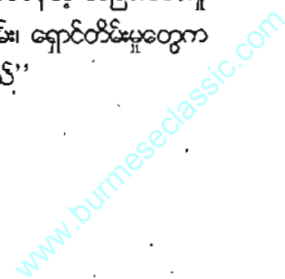
“အာလို့ လူလားမမြောက်သေးတဲ့ကလေးကို ကြောက်လန့်နေ ဘာလဲ မောင်”

“ထောင်ချောက်ဆန်တဲ့ နောင်ဖွဲ့မှုတွေကို မုန်းတယ်။ ကြောက် လန့်တယ်ဆိုတာထက် သက်တင်ကို ကိုယ်အားနာတယ်။ သူ့ညီမမှန်း သိတဲ့အချိန်တွေက အပြစ်တွေအများကြီးပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီသူက အဲဒီညီမပါလို့ ကိုယ် ပြောမထွက်ဘူး။ ပြီးတော့ သက်တင်ရော သူ့အမေ ကိုယ့်အပေါ် မိသားစုလို ကောင်းကြတယ်”

“မြခြူးယံကို မိသားစုဝင် ညီမတစ်ယောက်လို လက်ခံလိုက်ရင်

“ဒီလိုကလေးအရွယ်တွေရဲ့ ရင်ထဲစိုက်ဝင်နေတဲ့ တခြားခံစားမှု တွယ်နေတာကို ဘယ်လိုမျှောက်ဖျက်မလဲ စိမ်း။ ရှောင်တိမ်းမှုတွေက မဆူမဝင်ဘူး။ အရွဲ့တိုက်ပြီး ပိုတိုးကပ်လာတယ်”

“မောင့်အဖေလည်း အဲလိုဖြစ်ခဲ့မှာပဲ”
“ဘာ”

မဆီမဆိုင်လို့ ကိုယ်မတွေးဖြစ်။ အကြောင်းတရားခိုင်မာမှုရှိလို့ စိမ်း ပြောထွက်တာပဲဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဇနီးမယားရှိတယ်၊ သားရှိတယ်ဆိုပြီး သူ့ ရှောင်တိမ်းဖို့တော့ ကြိုးစားခဲ့မှာပါပဲ။ အပျော်ရှာပေမယ့် နောင်ဖွဲ့မှုတော့ လိုချင်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ရုန်းထွက်မရတာတွေကြောင့်”

“မုန်တယ် စိမ်းပြောသလိုပဲ အဲဒါကြောင့် ဇွတ်တရွတ် တဖွတ်ထိုးနိုင်တဲ့ ဒီလိုအရွယ်တွေကို ကိုယ်မပတ်သက်ချင်တာ။ ငယ်ရွယ်တဲ့ တန်ဖိုးတွေနဲ့ သူတို့လွမ်းမိုးတာ ခံရတဲ့အခါ ဘဝတစ်ခုလုံး အမှောင်ကွသွားလိမ့်မယ်”

“မောင့်ရဲ့ကြောက်လန့်ခြင်းတွေက တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေပြီမောင်”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့လေ မောင့်စိတ်က အဓိကပါပဲ။ မောင့်မှာရွေးချယ်ဖို့ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်။ အချစ်ဆိုတာကိုသာ ဆုံးခဲ့ရင် အခုပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို မောင် နောင်တရလိမ့်မယ်”

“စိမ်း ခဏလေး”

စိမ်း စကားကို ဆိုးအောင်နားမထောင်နိုင်ဘဲ လက်ထဲက အအေးခွက်ကိုချ၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသောအတွဲက

“မောင် ဘယ်လဲ”

“ဟိုဆိုင်ထဲ”

“ဘယ်သူလဲ သွေးမဆူနဲ့၊ ခဏလေး ထိုင်”

တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူ့လက်ကံဆွဲ၍

သခင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ စိမ်းသခင်က ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်ကို လွှတ်သေးဘဲ

“အခု ဝင်သွားတဲ့ အဝါရောင်ဝတ်ထားတဲ့ကောင်မလေးလား သူက”

“ကိုယ့်အဖေ နောက်မိန်းမရဲ့သမီး၊ ကိုယ့်ညီမ”

“ဟင် ကောင်မလေးက ငယ်သေးသလားလို့”

“ဟုတ်တယ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်တောင် ပြည့်ပြီလားမသိဘူး။ ဘာသဘောနဲ့အဲဒီကောင်က”

“နေဦး သူ့ဘေးကကောင်လေးကို စိမ်း သိတယ်”

“ဘာ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်က သိပ်အလှမ်းမဝေးတာမို့ စိမ်းက ဆူချာစိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယမင်းပျိုနှင့်ထိုကောင်မလေးက အပြုံးပန်းတွေ ဝေဆာလျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် မေ့လျော့နေဟန်ရှိသည်။ စိမ်းက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြစ်နေပြီး

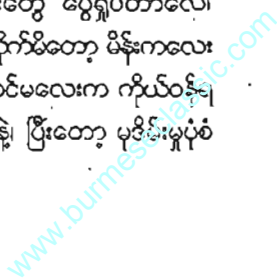
“အဲဒီကောင်လေးက စိမ်းတို့ထက်ငယ်ပေမယ့် မောင့်ညီမထက် ဆော့ လေးငါးနှစ်လောက်မက ကြီးလိမ့်မယ်။ စိမ်းတို့ရပ်ကွက်က”

“ဟင် စိမ်းတို့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းလား”

“အိမ်တော့ မနီးပါဘူး၊ နာမည်ကျော်ကြားလို့ လူပိုသိတာ”

“ဘယ်လိုကျော်ကြားတာလဲ”

“မိဘတွေ ချမ်းသာမှုနဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပွေ့ရှုပ်တာလေ။ ဆီတွေက သားတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး အလိုလိုက်မိတော့ မိန်းကလေးတွေကို ငွေနဲ့ပဲ လိုက်ဖြေရှင်းပေးနေရတာ။ ဒီကောင်မလေးက ကိုယ်ဝန်ချင်း ဟိုမိန်းကလေးနဲ့မှားယွင်းပြီး တာဝန်မယူလို့နဲ့ ပြီးတော့ မုဒိမ်းမှုပုံစံ

အမှုတွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ မိဘတွေတွေ့နေအလိုက်ကောင်းလို့ ထောင် တစ်နှစ်ပဲကျလိုက်တယ်”

“ဟား ဒီလိုကောင်နဲ့ကွာ”

ဒေါသက ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်ပြီး လက်သီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်မိ၏။ အစက ဒီအရွယ်လေးနှင့် ရည်းစားထားရမလားဆိုသည့် စိတ်တစ်ခုပဲ ရှိခဲ့တာ။ အခုတော့ ယမင်းပျို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုကောင် မျိုးနှင့် သွားပတ်သက်တာလဲ။

“မောင် ဘယ်လဲ၊ ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ၊ သွားမလုပ်နဲ့လေး၊ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ မကောင်းဘူး”

စိမ်းသဇင် အလန့်တကြား ဟန့်တားခြင်းကို ဂရုမစိုက်မိ ညီမဆိုသောအသိကြောင့် သွေးတွေထူကာ ထိုနေရာကို ချက်ချင်းရောက် သည်။

“ယမင်းပျို နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ လာစမ်း”

“ဟင် ကိုနီ၊ ဒီမှာ ယမင်းတို့”

“ဘာမှမပြောနဲ့ အခုလာခဲ့”

“အို ကိုနီ၊ ဘာလုပ်တာလဲ လွတ်ပါ”

“တော့ကံ လာစမ်း”

ယမင်းပျို လက်ကိုကားရှိရာ ဆောင့်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး ကားထဲ ပစ်သွင်း၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီအရွယ်လေးနှင့် ဘဝနစ်မွန်းသွား တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီကိစ္စ ဖေဖေတို့ရော မသိကြဘူးလား။

မဆုံးမ မသွန်သင်ကြဘူးလား။

ဒီကိစ္စ ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်တာမို့

အခန်း (၂၃)

“ဒါ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

“သမီးလေး”

ယမင်းပျို လက်ကို ဆိုဖာခုံပေါ် ဆောင့်တွန်းလိုက်၍ ဖေဖေ ကော ဒေါ်ကောသွယ်မျိုးပါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။ သူ့ဒေါသ ထို့က အရှိန်မကျသေးပါ။

“ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ရည်းစားထားနေတာ ဖေဖေတို့မသိကြဘူး ထား”

“ဘာ”

“ဟဲ့ ဒီအရွယ်နဲ့ရည်းစားထားတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ဖေဖေက အံ့ဩသွားပေမယ့် ဒေါ်ကောသွယ်မျိုးကတော့ သိထား ဟန်တူသည်။ သူ့ဒေါသဖြစ်ကာ ဒေါ်ကောသွယ်မျိုးကို မျက်ထောက်နိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား သမီး အသက်ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ”
“အိမ်ထောင်ပြုလို့မရသေးပေမယ့် ရည်းစားထားလို့ရပြီလေ နင်က ဘယ်ပုဒ်မနဲ့ထားမလို့လဲ”

“ထားပါ အဲဒီကောင်က ဘယ်လိုလူစားဆိုတာရော ခင်ဗျား သိလို့လား ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး”

“ငါတွေကြည့်ပြီးပြီ၊ လေ့လာပြီးပြီ၊ ငါ့သမီးကို ပေါက်လွတ်ပဲ စား ဒီအတိုင်း လွတ်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ လူချမ်းသာသူဌေးအလိုက်အ ဝန်းက တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မရခင်တည်းကလက်ဆောင်ပစ္စည်း ပေးထားတာ အိမ်မှာပုံနေတာပဲ”

“အဲဒါတွေမက်ပြီး ယုံစားနေရင် ခင်ဗျားသမီး ဝိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့အောင် ခြေတော်တင်ခံရလိမ့်မယ် နားလည်လား”

“ဟဲ့အကောင် နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ငါ့သမီးကို နင် ပို့ချိုးဖျစ်ချိုး နို့မိတ်ဖတ်စရာမလိုဘူး။ ငါ့သမီးရည်းစားက နင့်လိုမျိုး မိန်းကလေးတွေ ပေ့ရှုပ်ပြီး မိုက်ရိုင်းနေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မိတ်နဲ့နိုင်း မရိုင်းထင် မနေနဲ့”

“အာ ခင်ဗျား”

စေတနာကို ဖော်ကားခံလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်လိုက်မာန်မိ ခြေရွယ်လက်ရွယ် ဖြစ်သွားချိန်မှာ ဖေဖေက ကြားဝင်၍ သူ့လက်ကို ပုတ်ချ၏။

“ပြောစရာရှိရင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြော ကိုနီ၊ ဒါ မင်းမိသားစုတွေ ရန်သူမဟုတ်ဘူး”

“ဖေဖေမိန်းမကို ရန်သူလို မဆက်ဆံအောင် အရင်ပြောပေး ဖေဖေ၊ အခုယမင်းပျိုကိစ္စကြောင့် လာတာမဟုတ်ရင် လာတောင် မလာ

ဘူး”

“မင်းကိုရော ဘယ်သူက လာခိုင်းနေလို့လဲ”

“မျိုး၊ ခဏလေး၊ သူ ဘာပြောချင်တာလဲ ကိုကြီး နားထောင်ပါ ရုစေ၊ ပြော ကိုနီ၊ သား ပြောကြည့်”

“ယမင်းပျို အခုမှ ငယ်ငယ်လေးရှိပါသေးတယ် ဖေဖေ၊ ရည်း စားထားလို့ရတယ်ဆိုလည်း သူတို့ဘုံကောင်ရဲ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို သိဖို့လိုတယ်၊ ဒီကောင်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပြဿနာရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ကောင်၊ မုဒိမ်းမှုနဲ့လည်း ထောင်ကျဖူးတယ်”

“ကိုနီ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ သူများသားသမီးကို အဲလိုပဲ သိက္ခာချရလား၊ အဲဒီစွပ်စွဲမှုက ပျိုကိုပါ သိက္ခာချတာနဲ့ အတူတူပဲနော်”

“နင့်ကို ဘယ်လိုမက်လုံးတွေပေးလို့ အထင်ကြီးနေတာလဲ၊ အဲဒီကောင်က”

“ဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် ပျို ဆက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

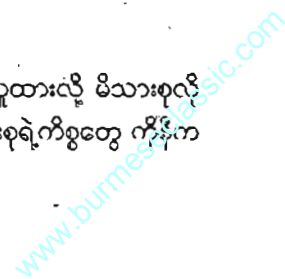
“ဘာ”

ယမင်းပျို မထီမဲ့မြင်ပြီးကာ

“အိမ်ရဲ့မပြေလည်မှုအတွက် သူ့ဆီက အထောက်အပံ့ရတယ် ကိုနီ ဖေဖေက အသက်ကြီးလို့ အိမ်စားစရိတ် မရှာပေးနိုင်ဘူး။ မေမေက သူ့အသုံးစရိတ် သူ့ရှာဖွေဖို့ ဘာစီးပွားရေးမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ပျို ကျောင်း ခရိုင်အတွက်လည်း လိုအပ်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ပြည့်တန်ဆာအလုပ်နဲ့ ဆောင် ငွေရှာသင့်ရင် ရှာရမှာပဲ ကိုနီ”

“ယမင်းပျို နင်”

“ကိုနီက ဒီအိမ်အတွက် ဘာတာဝန်ယူထားလို့ မိသားစုလို စိတ်ပူနပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေတာလဲ၊ ဒီအိမ် မိသားစုရဲ့ကိစ္စတွေ ကိုနီက

ဘာတွေများ ဖြေရှင်းပေးနေလို့လဲ”

မေးခွန်းများက သူ့ကို အပြစ်ပုံချနေသကဲ့သို့ရှိ၏။ ဒီလို မဖြစ်စေချင်လျှင် ဒီတာဝန်တွေ ယူဆိုသည့်သဘောပေါ့။

ဖေဖေ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ဝင်ရောက်ဆုံးမသွန်သင်ခြင်းမရှိပါလား။ အစ်ကိုကို ဒီလိုမပြောသင့်ဘူးလို့ ဝင်ပြီးမဟန်ပါလား။ ဒေါ်ကေသွယ်မို့ကဆို သမီးစကားကို ထောက်ခံသလို မြဲပြီးပြီးနေလိုက်သေး၏။ ဒီနေရာက ဒီမိသားစုက သူနဲ့ဘာမှမဆိုင်သလိုပါပဲလား။

ဖေဖေကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေက ခေါင်းတစ်ချက်ခါကာ ဆိုဖာခုံက ထရပ်၍

“အိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတော့လည်း ရောင်းမှာစိုးလို့ ပြဿနာရှာတယ်။ အထောက်အပံ့လေးရမလားလို့ အကူအညီတောင်းတော့လည်း သူတောင်းစားအပေါ်လောက်တောင် မသတိဘူး။ သားရယ် အစ်ကိုရယ်လို့မှ အားကိုးမခံချင်ရင် ဒီမိသားစုအပေါ်”

“မဆိုင်သလို မျက်နှာထွဲနေလို့ ပြောချင်တာလား ဖေဖေ ယမင်းပျို ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလား”

“သူ့ဘဝသူ ကျောင်းပါလိမ့်မယ်။ အနည်းဆုံး မိသားစုတော့ အငတ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေက စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့အခြေအနေမရှိတော့တာ။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ လုပ်ကျွေးကျွေး”

“ဟား”

အံ့ဩလွန်းလို့ သူ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိပေ။ သူ မထောက်ခံလိုအရွဲ့တိုက်ပြီး ပြောနေတာလား။ တကယ်ပဲ ယမင်းပျို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် လုပ်ကိုင်ကျွေးကျွေး ကျေနပ်နေမှာမျိုးလား။

ယမင်းပျို မျက်နှာမှာ မြဲခြူးယံလို မထိမဲ့မြင် အရွဲ့တိုက်တတ်

သည့်ညဉ့်ဆိုးတွေကို တွေ့နေရသည်။ ဒီအရွယ်လေးတွေရဲ့စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်မှုက အရမ်းကို ကြောက်စရာကောင်းပါလား။

မြဲခြူးယံ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုငါ အရမ်းကြောက်တာပါ။ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ချင်ခဲ့တာပါ။ ပူလောင်မှုတွေကို ခံစားရမှာစိုးလို့...။

ဖြစ်လို့ ဟိုတယ်နာမည်ပျက်မလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။ နေကောင်းလာသည်အထိ ဆေးရုံစရိတ်စကတွေပါ ခံလိုက်ရ၏။ ကိုယ်တာဝန်ယူရသည့် အပိုင်းမို့ အမှူးလွန်နေသည့်လူကို တောင်းပန်၍မတားဆီးရကောင်းလား ဆိုပြီး လစာထဲက ငွေကြေးလည်း အဖြတ်ခံရ၏။ အခုလည်း ဒီလူသောက်နေတာ ညနေတည်းကဖြစ်သည်။ ခေါင်းမထူနိုင်အောင်ဖြစ်နေသော်လည်း လုံးဝမရ။

သူ့သွေးစုထဲက တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာပြီး ခေါ်သွားတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တားဆီးတာပဲဖြစ်ဖြစ် လာလုပ်ရင်တော့ အကောင်းသား။ ဒါဆို မန်နေဂျာကလည်း အဆူမခံရ၊ ဘောက်ဆူးလည်းရမည်။ “ဟိတ်ကောင်”

“ဗျာ”
“ငါ့ကို ဒီဖုန်းနံပါတ် ခေါ်ပေးစမ်း၊ ငါ ဂဏန်းတွေနှိပ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒီနေ့ ဒီကောင်မလေးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောစရာ နဲ့တယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”
အာလေးရုံတင်မက လက်ပင်မမြှောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသော ညီလူလက်ထဲက ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်လေးကို ယူလိုက်ရသည်။

မြကြူးယံ တဲ့။ အသိမိတ်ဆွေလား၊ ချစ်သူကောင်မလေးလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကယ်တင်ရှင်ကိုတော့ ဆက်သွယ်လို့ရတော့မည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပေးမယ်နော်၊ အစ်ကို ဖုန်း နှုတ်ခိုက်မယ်”

“နေဦး ငါ့ကို အရက်ပုလင်းထပ်ပေးဦး”
“ဒီမှာ အရက်တွေ ကျန်သေးတယ်လေ အစ်ကို”

အခန်း (၂၄)

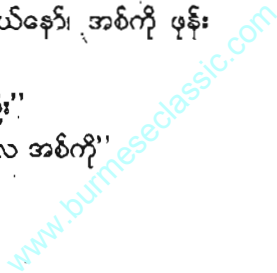
“အစ်ကို အရမ်းများနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်လည်း ပိတ်တော့မှာဆိုတော့ တော်ပါတော့နော်”

“ဘာ ဟိုတယ်ဆိုတာ ပိတ်တယ်လို့ရှိသလား။ ဧည့်သည်က တစ်ချိန်လုံး တည်းမို့နို့ ညလုံးပေါက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မပြတ်လာတော့”

“ဟိုတယ် တည်းခိုနားနေတာတော့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မပိတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရက်ဘားကတော့ အချိန်ကန့်သတ်ချက် ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟိတ်ကောင် ငါ ဒီညမပြန်ဘူး။ ဒီမှာအိပ်မှာ ရော့မှတ်ပုံတင်ယူထား။ တစ်ညလုံး သောက်လို့ရအောင် အခန်းစီစဉ်ပေး၊ ငွေကိုက သလောက်တောင်း မင်းအတွက်လည်း ဘောက်ဆူးပေးမယ် ကျေနပ်လား”

ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရပေမယ့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေး စိတ်ညစ်နေသည်။ အမှူးလွန်ပြီး ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဟိုတစ်ခါလည်း အမှူးလွန်သည့်လူတစ်ယောက် သေလုမြော့

“အဲဒါဆို ငွေပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ ဖုန်း”

စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို ကိုယ့်ဆီတွန်းပေးပြီး အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူ မော့သောက်ချိန်မှာ လုံးဝမဟန်နိုင်တော့သလို ထိုလူခေါင်း ငိုက်ဆိုက်ကျနေသည်။ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကြည့်တော့ ဘဏ္ဍာ လုံးဝမရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကို အစ်ကို ဖုန်းက ဘဏ္ဍရီမရှိဘူး။ ကျွန်တော် ကောင် တာက ဖုန်းနဲ့ဆက်ပေးရမလား”

“အင်း အင်း”

ထိုအင်းနှစ်လုံးက လုံးဝမပီမသ။ လူမှန်းသူမှန်းမသိဘူးဆို တော့ ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်အိမ်ပြန်မလဲ။ မှတ်ပုံတင်ရော ဖုန်းနံပါတ်ရော လက်ထဲရောက်နေပြီမို့ အသက်ရှူချောင့်ပါသေးသည်။

ကောင်တာဖုန်းနှင့်ပင် ဖုန်းနံပါတ်ပိုင်ရှင်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက် ရ၏။

“ဟယ်လို ရွှေသရဖီဟိုတယ်ကပါ။ ဒါ မြဲခြူးယံရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အခုပြောတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်တော် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းပါ။ ဒီမှာ ကိုလင်းရောင်နီဆိုတဲ့ လူ အရက်အရမ်းမူးပြီး အစ်မဖုန်းကို ဆက်ခိုင်းလို့ပါခင်ဗျာ။ အဲဒါ အခြေ ဆုံးလာပေးနိုင်မလားမသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ အခုလာခဲ့လို့က်ပါမယ်။ လိပ်စာနေရာလေး သာပြောပါ”

ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းကောင်လေး ရွတ်ပြသော လိပ်စာကို စိတ် ထဲကမှတ်၍ မြဲခြူးယံ အဝတ်အစားလဲ၍ ဘုရားခန်းထဲက မေမေကို တပျာကယာ သွားတွေ့ရသည်။

“မေမေ မြဲခြူး အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

“ဟင် အရမ်းမိုးချုပ်နေပြီ။ ဘယ်သွားမှာလဲ သမီးရယ်။ သမီး ဘိုကြီးလည်း ပြန်လာသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိစ္စပါ။ အရေးကြီးလို့ သူ ဖုန်းဆက် သာလို့ မေမေ ကိုကြီးလာရင်သာ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ပါ”

“အေး အေး ကားကို သတိစီရိယနဲ့ မောင်းကွယ်၊ ညှက်နားရို ဆော့နေပြီ။ သမီးတစ်ယောက်တည်း မေမေ စိတ်မချဘူး။ ဟိုနေ့ကလို နဲ့”

“စိတ်ချပါ မေမေရဲ့။ ဒီမြို့ထဲတင်ပါ။ သွားပြီနော် မေမေ”

ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ကားသော့ဆွဲပြီးထွက်လာတာမို့ အိမ်ရာ တင်ပေါ် ဖုန်းမေးဖျန်ခဲ့ကာ ကားစက်နှိုးနေမှ သတိရသည်။ အိမ်ပေါ် နှိတ်တက်ယူနေလျှင် အချိန်ကြာနေမှစိုး၍ ကားကိုအလျင်လိုစွာ မောင်း သွက်လာခဲ့၏။

ကိုကိုက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အရက်တွေမူးပြီး ဒီအချိန်ကျမှ သူမကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်ခိုင်းရတာလဲ။ ဘယ်လောက်တောင် မူးနေလို့ ဟယ်တိုက်တောင် ဖုန်းမဆက်နိုင်ရတာလဲမသိပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုအိတ်ကပ်ထဲ သူမရဲ့ဗစ်ဖစ်တင်းကတ်လေး ထည့်ပေးခဲ့တာကို လွှင့်မပစ်ဘဲ သတိတရ ဖုန်းဆက်လာသည့်အတွက် ဆော့ ရင်ထဲမှာ ပရမ်းပတာ လှုပ်ခတ်နေလျက် ...။

ခေါင်ကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်ညှစ်ကာ ကုန်းရုန်းထလိုက်သည်။
အရက်တွေအများကြီးဝင်ထားလို့ ပူလောင်နေသောရင်ကို ရေအေးအေး
နှင့် ပါးစပ်က လောင်းချမှဖြစ်မည်။

“ဟင် ဟာ ဘာလဲ မြခြူးယံ၊ မြခြူးယံ ညည်း ညည်း”

ခုတင်ခြေရင်းမှာ မြခြူးယံကို မြင်လိုက်ရ၍ ခုတင်ပေါ်က
ခြင်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ချိန်တွင် စောင်က လုံးထွေးပါလာရာမှာ ကွာကျ
သွား၏။

“ဟား”

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အပေါ်အကျီလည်းမရှိ။ ဂျင်းပင်န်လည်းမပါ။

“မြခြူးယံ ညည်း”

“ကိုကို”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။ တစ်ညလုံး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ
မသိပါ။ လွှားထားသော သဘက်စောင်ကိုယူ၍ ကိုယ်မှာပတ်လိုက်ပြီး
တစ်ချက်ကြိတ်ကာ တက်ခေါက်မိ၏။ ပြောဖို့စကားလုံးတွေ စုဆောင်း
သော်လည်း လည်ချောင်းကနေ အပြင်ကို ထွက်မလာ။ ဒါ ဘယ်နေရာ
မှာ

မှန်းဆကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ဟိုတယ်တစ်ခုဆိုတာ သိလိုက်ရ၏။
အောက်သောက်ရင်းနှင့် မပြန်နိုင်ခဲ့တာလား။ ဒါဆို မြခြူးယံက...

“ကိုကို သူများ”

အဝတ်အစားတွေ ဆွဲချ၊ ဆံနွယ်တွေသပ်တင်ပြီး ခုတင်ပေါ်က
တက်၍ ခေါ်လိုက်သော မြခြူးယံကို ရွံမှန်းစွာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်
တတ်ပြီး

“မင်းကိုရွံတယ်”

အခန်း (၂၅)

“မြခြူးယံ ညည်းကိုငါ ကြောက်တယ်၊ ညည်းကို မမြင်ချင်ဘူး
မတွေ့ချင်ဘူး။ ငါ့ကိုလောမပတ်သက်ပါနဲ့၊ ငါ့ကိုမွန်းကြပ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့
ငါ့စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်အောင် မပြုစားပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကို
မှန်းတယ်၊ မှန်းတယ် မြခြူးယံ”

အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲမှုတွေက အိပ်မက်ထဲမှာလား။ အပြင်မှာ
လား။ အရက်မသောက်ခင်တည်းက ပြောချင်နေသော စကားတွေ
ဒါဆို အရက်တွေက ဘယ်လောက်တောင် သောက်လိုက်မိတာလဲ။

ခေါင်းတွေက မူးနေောက်ရီဝေ အံ့ခဲနေသည်။ အိပ်မက်နှင့်လက်
တွေ့ကို အခုထိ မဝေခွဲနိုင်သေး။ သူ အရက်သောက်တာ တစ်ခုတည်း
ရော ဟုတ်ရဲ့လား။ တခြားနေရာကို စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လျှောက်သွား
သေးသလား။

မိန်းကလေးတွေနှင့်စိတ်ပြေပျောက်မှု ရှာခဲ့သေးသလား။

“အာ ဘာတွေလဲ”

“ကိုကို”

“မင်း ဒီလိုယုတ်ညံ့မှုမျိုးနဲ့ အမိဖမ်းလိုက်တာကို ငါ အရမ်း ရွံတယ်၊ မုန်းတယ်”

“ကိုကို အဲလိုမပြောနဲ့၊ မဟုတ်ဘူး သူများ အဲလိုမဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“ဒီထက်ယုတ်ညံ့စရာ အစီအစဉ် ရှိနေသေးလား မြခြူးယံ မင်း ဒီလိုလုပ်လိုက်ရုံနဲ့ ငါ မင်းကိုလက်ထပ်လိမ့်မယ် ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေလား”

“မမျှော်လင့်ဘူး ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကို ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်နေမှန်းလည်း မသိဘူး ကိုကို ခေါ်လို့ဒီကိုလာရတာ”

“ဘာ ငါကခေါ်တယ်၊ ညည်း ရူးနေလား၊ ဖွန်ကြောင်နေတာ လား၊ မြခြူးယံ ညည်းစရိုက် အပြုအမူတွေကို ဒီလောက်မုန်းနေတဲ့ ညည်းကို ဘာလုပ်ဖို့ခေါ်မှာလဲ၊ မပတ်သက်ချင်တာ၊ မတွေ့ချင်တာ၊ မရင်းနှီးချင်တာ မမြင်ချင်တာ”

“ကိုကို ပြောစရာကုန်ပြီလား၊ ဒီထက် နှင့်သီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိရင်ပြောပါ၊ ကိုကိုဆီက အချစ်တွေ ကြင်နာမှုတွေ နဲ့ညည်း ဘာမျှော်လင့်မထားတဲ့အတွက် ဒီထက်နာကျင်စရာမရှိတော့ပါဘူး ပြုပါဦး”

“ဟင်”

သူပြောသမျှ အပြုံးနှင့်လက်ခံပြီး မရမက တွယ်ကပ်နေ ထင်တာ။ အခု မြခြူးယံ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ခုတင်ပေါ်က ကားသော် ယူပြီး ခပ်သွက်သွက်ပင် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်သွားသည်။

သူ ဘာမှမပြောရသေးပါလား။ ပြောချင်သလောက် မပြောရ သေးပါလား။ သူ့ရဲ့ကားသော့နှင့် ဖုန်းရော ဘယ်ရောက်နေလဲ။

မျက်လုံးနှင့်တွေ့ရာလိုက်စဉ်မှာ အလှပန်းအိုးလေး တင်ထားသော အိပ်ခန်းမှာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဒါဆို သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေက ဆင်း

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြား၍ ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ပြုံးပြီးပြီးနှင့်ဝင်လာ သော ဝန်ထမ်းကောင်လေးရဲ့လက်ထဲမှာ မီးပူတိုက်ထားပြီးဟန်တူသော အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ညက အစ်ကိုအန်ဖတ်တွေ မနည်းလျှော်လိုက်ရတယ်၊ အခြောက်ခံစက်ထဲထည့်ပြီး မီးပူတိုက်ခဲ့ပါတယ် အစ်ကို”

“ဪ ကျေး ကျေးလှပ”

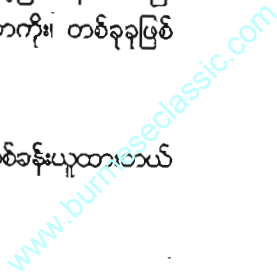
“ဟို အစ်မလေး ပြန်သွားပြီလား ငယ်ငယ်ချောချောလေး အစ်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာ၊ ဘယ်လောက် စိုးရိမ်နေသလဲဆိုရင် တန်းခနဲ ရောက်လာတာပဲ”

“မင်းခေါ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကိုပဲ ခေါ်ခိုင်းပြီးတော့၊ ဗစ်ဗစ်တင်းကတ် တင် အစ်ကိုအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးထားသေးတယ်၊ သူ့ရောက်လာလို့ ဘာသေးတာမျှ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် အစ်ကိုကြောင့်ပြဿနာတက်ပြီ ဆိုက်က လူမှန်သူမှန်းမသိအောင်မူးပြီး အန်နေတာကို၊ တစ်ခုခုဖြစ် တောင် အဲဒီအစ်မ သက်သေရှိလို့သာပေါ့”

“သူက ဘာလို့ ငါ့ကိုအိမ်ပြန်မပို့တာလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ အစ်ကို အခန်းတစ်ခန်းယူထားဟယ်

ပြောလိုက်တာနဲ့ အဲဒီအခန်းပဲ ပိုပေးပါဆိုပြီး ကျွန်တော်ရော အဲဒီအခန်းရော အတူတူ တွဲခေါ်လာရတာ၊ ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို ညက တော်တော် အခြေအနေကောင်းလိုက်လား”

“ဟိတ်ကောင် ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ ရော့ မုန့်နီ ယူပြီး မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထား”

ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်ပြီး ဝန်ထမ်းကောင်လေးရဲ့ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်နှိုင်းလိုက်ရသည်။ ကောင်လေးက ပိုက်ဆံရသွားတာကြောင့်လား၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့်မှန်းမသိဘဲ ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ အခုမှ ကောင်လေးပြောခဲ့သော စကားတွေကြောင့် မြခြူးယံနှင့် တစ်ညလုံးအတူရှိနေခဲ့သည့်အချိန်တွေကို ပိုပြီးသွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ သက်တင် သိသွားလျှင် ဘာပြောမည်၊ ဘာတွေဖြစ်သွားမလဲ။

တကယ်ဆို အသိစိတ်လွတ်ကာ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ် ဝန်ထမ်းကောင်လေးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ခိုင်းမိသည်ထားဦး။

သူ့အိမ်ကိုသိနေသော မြခြူးယံက တစ်ယောက်ယောက်အား အညီဖြင့် သူ့ကို အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့လို့ မရဘူးလား။ ပြီးတော့ သူမအိမ်သို့ သူမ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားလို့ရသည်။

ဒါဆို သက်တင်ကို ဖြေရှင်းစရာမလိုဘဲ ဒီလိုသွေးပျက်မလုပ်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားလို့ မရဘူးလား။ အခုတော့ မြခြူးယံ ဘာလိုချင်တာလဲ။ သူ့ဆီက ဘာမျှော်လင့်တာလဲ။

ဟင်အင်း ဘာမှမမျှော်လင့်ပါဘူးဆိုပြီး သူမ အသာတကြား ပြန်သွားခဲ့တာပဲ။ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

အား ငါရူးတော့မယ် မြခြူးယံ ရူးတော့မယ်..

အခန်း (၂၆)

“ကိုကြီးကို အရူးမလုပ်နဲ့ ညီမလေး၊ ညက တစ်ညလုံး နင် ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့အတူရှိနေတာလဲ”

အိမ်အဝကနေ ဆီးကြိုမေးနေသော ကိုကြီးမေးခွန်းတွေကို မြခြူးယံ မဖြေချင်၊ ရှောင်ထွက်သွားလို့လည်း မရတာကြောင့် ဆက်တီခုံထိုင်ထိုင်လိုက်စဉ် မေမေက ဝိုးဝိုးကြီးစွာ သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“သမီးလေး ကိုကြီးမေးတာ ဖြေလိုက်လေကွယ်၊ ညက သမီး ကိုကြီးတစ်ညလုံး တစ်ရေးမှမအိပ်နိုင်ဘဲ လိုက်စုံစမ်းနေတာ၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေဆီကိုလည်း ဖုန်းဆက်ကြည့်တယ်”

“မြခြူး နင် မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အရေးကြီးစွာရှိတယ်ဆိုပြီး နင့်ကိုခေါ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ နင့်ကို အချိန်မတော် ဘယ်သူလှမ်းခေါ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက ဘာကိစ္စခေါ်လို့ သွားရတာလဲ ပြောစမ်း”

www.burmeseclassic.com

“ကိုကြီး”

“ငါမေးတာကိုဖြေ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိနေတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ပါးစပ်ကဖြေတာကို ငါ သေသေချာချာ ကြားချင်တယ်၊ ပြောစမ်းပါ၊ မိုးလင်းမှပြန်လာရအောင် ညတစ်ညလုံး ဘယ်သူနဲ့ ရှိနေတာလဲ”

“သမီးမှာ ရည်းစားလည်းမရှိဘူးဆို၊ ယောက်ျားနှောက်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ သမီးသူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြတယ်၊ အောင်ထွန်းပိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတာဆိုပြီး သူ့ဖုန်းဆက်ပေးကြသေးတယ်၊ အဲဒီကောင်လေးက သမီးပျောက်သွားတာတောင် အံ့ဩနေသေးတယ်တဲ့၊ မေမေတို့ ရင်ပူအောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ မိနီကလေးတစ်ယောက် တစ်ညလုံးပျောက်နေတာဟာ ဘယ်လောက်အရှက်ရယ်များလိုက်သလဲ၊ ကိုယ့်သိက္ခာအတွက်ပြောပါ သမီးရယ် နော်”

ဇွတ်အတင်း သိချင်နေကြတာကြောင့် သူမရင်တွေ မွန်းကြပိတ်လှောင်နေသည်။ လင်းရောင်နီပါလို့ ပြောထွက်ဖို့ သူမ အင်အားပေးမဲ့လွန်းနေ၏။ ကိုကို ရှုတ်ချမှုတွေ စွပ်စွဲမှုတွေက သူမနှုတ်တွေကို ခေပိတ်ထားသလိုပါ။

“မြခြူးယံ”

“ရှင် ရှင် ကိုကြီး”

မာထန်တင်းပြတ်သော ခေါ်သံကြောင့် ထိတ်လန့်ထစ်ထစ်ခေါ်ထူးလိုက်စဉ်မှာ ကိုကြီးက သူမ မျက်လုံးတည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်ခဲ့

“လင်းရောင်နီကို ငါ သွားမေးရမလား”

“ရှင်”

“နင့်ကို ဟိုတစ်ခါလို မြို့ပြင်ကိုခေါ်သွားရုံတော့မဟုတ်ဘူး”

မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့ပြင်ကိုခေါ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ဟိုလေ ကိုကြီး”

“တောက် ငါ သိလိုက်ပြီ၊ တောက် ဒါကြောင့် ဒီကောင်ဖုန်းကို ဆက်လို့မရတာကိုး၊ ဒီကောင်အိမ်ကို သွားရှာတာ မတွေ့တာကိုး၊ အဲဒီကောင် အကြံပက်စက်တယ်ကွာ၊ ယုတ်မာလိုက်တာ၊ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ရဲ့ညီမကိုမှ လူမဆန်ဘူး၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“မောင်လင်းရောင်လား မထင်ရက်စရာကွယ်၊ သူ့ညီမလေးအရွယ်လေးကိုကွယ် မေမေက မေမေတို့မိသားစုအပေါ် အူ တကယ်အားစုအရင်းတွေလို့ပဲ အောက်မေ့တယ်ထင်တာ၊ ဘယ်လိုကဘယ်လိုပဲ အမေ့ကိုပြောစမ်းပါဦး သားရယ်၊ သားက ဘယ်လိုသိ”

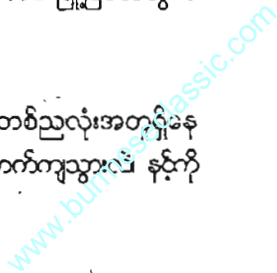
မေမေလည်း အံ့ဩနေသည်။ မြခြူးယံမှာ ပြုံးပြုံးပျာပျာများများဖြင့် ရှင်းပြချင်ပေမယ့် ကိုကြီးရဲ့ဒေါသကြောင့် လူက တဆတ်ဆတ်တုန်တာ ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးရမှန်း မသိပေ။

ကိုကြီးက သူမကိုကျော်၍ မေမေ့ကိုကြည့်ကာ

“ဟိုနေ့တုန်းက မြို့ပြင်ထိ ကားမောင်းသွားတည်းက ကျွန်တော်အိပ်ယာဖြစ်နေခဲ့တာ မေမေ၊ မြို့ထဲ လမ်းမကျွမ်းလို့ နည်းနည်းလိုက်ပြန်တာကိုရင် ရပြီဟာ၊ နေဝင်မိုးချုပ်အချိန်တွေကုန်အောင် မြို့ပြင်ထိထွက်တာ ဘာသဘောလဲ”

“အဲဒါလည်း”

“နင်မပြောနဲ့ မြခြူးယံ၊ အဲဒီကောင်နဲ့ တစ်ညလုံးအတူရှိခဲ့တာ နင်ရဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်သိက္ခာ ဘယ်လောက်ကျသွားလဲ၊ နင့်ကို

ဒီကောင် ဘာလုပ်လဲ၊ ဘယ်နေရာခေါ်သွားတာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြသေးလဲ မြခြူး”

မပြောနဲ့ တားလိုက်၊ မေးခွန်းတွေမေးလိုက်ဖြင့် ကိုကြီးသွေးနေတာ ကြောက်စရာပင် ကောင်းလှသည်။ သူမ မပြောလျှင် ကိုကိုက သွားမေးမှ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးတော့မှာလား။

“ကိုကြီး”

“အေး ပြော ညက နင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်မှာရှိနေကြတာလဲ”

“ဟို ဟိုတယ်မှာ”

“ဘာ ဘာမြခြူးယံ၊ ဟာ ဒီကောင်ကွာ ငါ့ညီမလေးကို”

“ကိုကြီး”

“သား သား ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဘယ်သူမှပင် တားဆီးချိန်မရလိုက်။ အိမ်ပေါ်က ကမူးရှုထင် ပြေးဆင်းသွားပြီး ကားပေါ်တက်၍ ဂျာခနဲ ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက် သွားသည်။ သက်ပြင်းချနေရုံနဲ့လည်း မရ။

ပြေးလိုက်လို့လည်းမဖြစ်နှင့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကြောင့် မြခြူးပထမဆုံး အကြိမ် မျက်ရည်ကျမိလေသည်။

သူမရဲ့မိုက်မဲမှုကြောင့် အစ်ကိုနှင့်မေမေ စိတ်ဆင်းရဲကြရပြီ။ အချစ်က မှားယွင်းမှုလား ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၂၇)

“ဟာ သက်တင်”

“ဖုန်း ခွပ်”

“လူမဆန်တဲ့ကောင် လူစိတ်မရှိတဲ့ကောင်၊ သူငယ်ချင်းညီမ အပေါ်မှာ စည်းမစောင့်တဲ့ကောင် ခွပ် ခွပ်”

ပိုးစိုးပက်စက် အပြောခံရရင်း တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အဆက် မပြတ် ပစ်ဝင်လာသော လက်သီးချက်တွေကို အမှတ်တမဲ့မှ လင်းရောင်နီ ဘယ်လိုမှ မရှောင်တိမ်းနိုင်။

နှုတ်ခမ်းဖျားနှင့် နှာခေါင်းဖျားက သွေးတွေစိမ့်ထွက်လာတော့ လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်မိရင်း သွေးကိုမြင်လိုက်ချိန်မှာ မာနနှင့်ဒေါသက ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်မှု မဲ့သွားသည်။

ခွပ်ခနဲ သက်တင်ကို ပြန်ထိုးလိုက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထူမတ် လိုက်ရ၏။ ယိုင်နဲ့သွားသော သက်တင်က မကျေမချမ်း ထပ်ထိုးဖို့

ရွယ်ပြန်တာမို့ သက်တင် လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ လက်သီးနဲ့မဖြေရှင်းဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပြော”

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်မလား၊ လက်သီးနဲ့တင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုငါ သတ်ပစ်ချင်တာ၊ အသေသတ်ပစ်ချင်တာ လင်းရောင်နီ”

“မင်း အဲလိုဖြစ်လောက်အောင် ငါ့ဘက်က ဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်မထားဘူး သက်တင်”

“ဘာ ငါ့ညီမ ငယ်ငယ်လေးကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်း အပိုင်ကြံတာ အပြစ်ကျူးလွန်တာမဟုတ်ဘူးလို့ မင်းပြောခဲ့သေးသလား၊ မင်းအရမ်းမိုက်ရိုင်းတဲ့အကောင်၊ ယုတ်မာတဲ့အကောင်”

“သက်တင် မင်းစွပ်စွဲမှုတွေ ပြန်ပြင်ရင်ကောင်းမယ်နော်၊ မင်းညီမအပေါ် အဲလိုလုပ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ အပျော်အပျက်အနေနဲ့တောင် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဘာ မင်းဘာပြောလိုက်တယ်၊ ဒါဆို ကြောရရုံကြံဖို့ပဲ၊ စားပြီးနားမလည်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပေါ့၊ မင်းယုတ်မာလိုက်တာ လင်းရောင်နီရာ၊ ဟိုနေ့က မြို့ပြင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတာလည်း ဒီလို အကြံအစည်နဲ့ပဲပေါ့၊ အခွင့်အရေးသာရခဲ့ရင် အဲဒီနေ့ကတည်းက ငါ့ညီမလေး ဘဝပျက်ပြီ”

“သက်တင်”

“ငါ့ကိုငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေအောင် ကူညီခဲ့တာ၊ ညီမလေးကို ကားဝယ်ပေးဖို့ ငွေချေးခဲ့တာ အဲဒါ မက်လုံးပေးတာလား၊ လျော်ကြေးအနေနဲ့ ရည်ရွယ်တာလား”

“ဟား”

စေတနာကို စော်ကားခံလိုက်ရလေခြင်းလို့ ရင်မှာအောင့်မျက်နှာကျင်သွားရလေသည်။ ချေပစရာ စကားလုံးတို့ ရွေးချယ်ရခက်နေ၏။ ဘာကြောင့်များ ဒီကိစ္စတွေက ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ မြဲခြူးယံ ပြန်သွားပြီး မကြာမီမှာ သူလည်း ဟိုတယ်ကနေ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

တစ်ညလုံး အိမ်ပြန်မလာသည့် ညီမအတွက် သက်တင် ပျာယာခတ်လောက်အောင် စိတ်ပူနေမည်ဆိုတာ သိပေမယ့် သူ့ဆီကို တိုက်ရိုက်လာပြီး ပေါက်ကွဲတာတော့ နည်းနည်း အံ့ဩချင်သည်။

သူ့နဲ့တစ်ညလုံး အတူရှိနေပါသည်လို့ မြဲခြူးယံ ပြောလိုက်လို့ များလား။ ပြောခဲ့သည်ပဲထားဦး။

အခြေအနေအကြောင်းစုံ သိထားခဲ့လျှင် သူ့ကိုဒီလိုမျိုး မပေါက်ကွဲသင့်။ မြဲခြူးယံက ဘာတွေများထိန်ချန်ပြီး ပြောလို့လဲ။

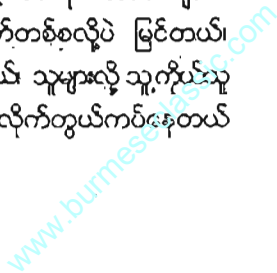
“သက်တင်”

“ဘာလဲ မင်းဘာတွေ ဆင်ခြေပေးမလို့လဲ၊ ငါ့ထင်မြင်ချက်တွေ အားလုံး မှန်ပါတယ်လို့ဝန်ခံမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး အဲဒါတွေအားလုံး မှားနေတယ်ဆိုတာ ငါပြောချင်တာ၊ ငါ မင်းညီမကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး၊ မင်းကိုကူညီခဲ့တာကလွဲရင် မြဲခြူးယံအပေါ် စေတနာ သဒ္ဓါတရားလည်းမရှိခဲ့ဘူး”

“ဘာ”

“သူ့ကိုအရှုပ်ထုပ်လို့ပဲ မြင်တယ်၊ ငါ့ဘဝကို ထောင်ချောက်ဆင်အမိဖမ်းပြီး ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးချင်တဲ့အမှိုက်တစ်စလို့ပဲ မြင်တယ်၊ မင်းကိုငါ စဏာဇဏ အရင်တည်းကပြောဖူးပါတယ်၊ သူ့များလို့ သူ့ကိုယ်သူ သုံးနှုန်းတတ်ပြီး အနာအကျင်မရှိ အရှက်မရှိ လိုက်တွယ်ကပ်နေတယ်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်လေ ကိုကိုလို့ခေါ်ပြီး”

“ဟင်”

“အဲဒီအရှုပ်ထုပ်က မင်းညီမ မြဲခြူးယံပဲ သက်တင်”

“လင်းရောင်နီ မင်း”

“ငါမပြောချင်ပါဘူး။ မင်းကိုအားနာလို့ ငါ ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။

ငါ့ထက်အများကြီး ငယ်တဲ့ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘယ်လိုရှောင်တိမ်းနေရတယ်၊ သူ ဘယ်လိုတွယ်ကပ်နေတယ်၊ အရှက်နည်းတဲ့ပြက်လုံးတွေနဲ့ ငါ့ကိုလာပြီး ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိအောင် ပြောဖူးထားလို့ ငါ မင်းကို အရမ်းအားနာနေခဲ့တာ၊ အဲဒါမင်းညီမ မြဲခြူးယံဖြစ်နေလို့ သက်တင်”

သက်တင် မျက်နှာကြီး နီရဲ၍ သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲသလို မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ဟားခနဲ အော်၏။ နံရံကို လက်သီးနှင့်ပစ်ထိုးပြီးမှ

“မင်း ဘယ်ချိန်တုန်းက သိသွားတာလဲ၊ မင်းကို အဲလိုလုပ်နေတဲ့မိန်းကလေးက ငါ့ညီမဆိုတာ မင်း ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“မင်းတို့အိမ်ကို ထမင်းလိုက်စားတဲ့နေ့ကမှ သိတာ သက်တင်၊ အဲဒီနေ့က ငါ့အကြောင်းတွေ မြဲခြူးယံ မေးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

စဉ်းစားမနေဘဲ သက်တင် ခေါင်းညိတ်၏။ ပရမ်းပတာ စွပ်စွဲခဲ့သောကြောင့် ထိခိုက်ခဲ့သည့်မာနတွေအတွက် သူ ဒီလောက်တော့ တုံ့ပြန်ဖြေရှင်းသင့်ပါသည်။

သူ အံတစ်ချက်ပင် ကြိတ်မိသေးကာ

“ငါ ရှောင်ခဲ့ပါတယ်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုတ်ချပြီးကို နောက်ဆုတ်သွားအောင် ငါ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ စိမ်းနဲ့လက်တပ်မယ်ဆိုတဲ့အထိလည်း ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အိမ်အထိတောင် လိုက်လာပြီး”

“ဘာ ညီမလေးက”

“မင်းကျေးဇူးတင်လို့ဆိုပြီး ငါ့အိမ်ကို မုန့်တွေဝယ်ပြီးရောက်လာတဲ့နေ့ကလေ သူ့ရှိနေတယ်၊ မင်းသိပြီး အခုလိုမျိုး ရှက်နေမှာစိုးလို့”

“တော် တော်တော့ ဆက်မပြောနဲ့တော့ လင်းရောင်”

“ပြောလက်စနဲ့ မင်းသိအောင် ထပ်ပြောပါရစေ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ ပြုခဲ့ရင်လည်း ငါ့ကိုတစ်သက်လုံး ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးပြီး ဦးနှောက်ဖောက်စားမယ့် ဒီလိုအရွယ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသိပါတယ်၊ ငါ ဒီလိုအရွယ်တွေကို ဘာလို့မုန်းတယ်ဆိုတာ”

“တောက်”

တက်ခေါက်သံကို ချန်ထားခဲ့ပြီး သက်တင် ပြေးထွက်သွားသည်။ သက်တင် ရှက်သွားမှာကိုယ်သည်။ နာကြည်းခံပြင်သွားနိုင်တာကို နားလည်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

လူ့သုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ မဖြေရှင်းသင့်ဘူးလား။ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းတဲ့။

ငါ့မာနနဲ့သိက္ခာကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် မရည်ရွယ်ပေမယ့် နာကျင်စေခဲ့တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် သက်တင်။

မှားခဲ့မိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မာအပြစ်မှမရှိတာ။

ယုန်က မတိုးပေမယ့် ပိုက်ကတိုးလာတဲ့အဖြစ်ဟာ...။

အခန်း (၂၈)

“ညီမလေး နင် နင်ဟာ မြခြူးယံရာ”

“ဟဲ့ သား”

အံ့ကြိတ်သံကြီးနှင့် ရိုက်ဖို့ရွယ်နေသော သက်တင်လက်ကို မေမေ ဇွတ်အတင်း ဆွဲချုပ်ထားသည်။ လင်းရောင်နီ ဘာပြောလိုက်လို့ ဒီလိုဒေါသတွေဖြင့် တစ်ခါမှ လေသံမှာမာ မပြောဘူးသော မြခြူးယံကို ရိုက်ဖို့ ခြေပါလက်ပါ ဒေါသဖြစ်နေရလဲ မသိပါ။

“သား ညီမလေးကို အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ စကားနဲ့နားဝင်အောင် ပြောပါ သားရယ်”

“မေမေသမီးဗျာ၊ အ အရမ်းရှက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ မြခြူးယံ နင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုရဖို့ အဲလောက် အရှက်နည်းရသလား၊ လင်းရောင်နီက ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ကောင်မို့ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ကြိုက်ပြီး လိုက်တွယ်ကပ်နေတာလဲ”

“ကိုကြီး”

“ဒီကောင် ငရုပ်ငပေ၊ ရည်းစားများများထားပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အတည်မယူဘူး၊ နင်မေးတဲ့အချိန်က ငါပြောပြခဲ့တယ်လေ၊ ဒီကောင် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ပြုမှာမဟုတ်ဘူးလို့”

“အဲဒါက ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိခဲ့တာပါ ကိုကြီး”

“ဘာ”

“မို့ဆိုးဖို့ တစ်ခုလပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သက်သေပဲလေ၊ မိန်းကလေးတွေကိုချစ်မိသွားမှာစိုးလို့ ကြာကြာမတွဲတာက ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်မိသေးဘူးဆိုတဲ့ သစ္စာတရားပဲပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် မြခြူး ပိုပြီး မျှော်လင့်ခဲ့တာပါ”

“ဟား မြခြူးယံ”

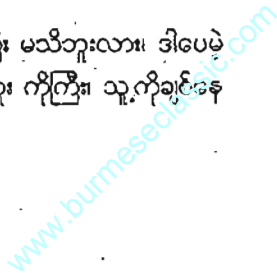
“သား သားရယ်”

“ရိုက်ပါစေ မေမေ၊ မြခြူး မှားနေတာပဲ၊ ကိုကြီး ရိုက်ဆုံးမပါစေ၊ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်မိတာ သေလောက်တဲ့အပြစ်ကျူးလွန်တယ်လို့ ယူဆရင် မြခြူးကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ ကိုကြီး”

လင်းရောင်နီမှ သူမကိုတန်ဖိုးမဲ့စွာ ကိုကြီးကိုပြောထွက်လိုက်ပြီ ဆိုလျှင် သူမကရော ဘာလို့ ဝန်မခံရဲစရာရှိလဲ။ မေမေ ဆွဲထားတာမို့ ကိုကြီးက အံ့ကြိတ်နေကာ

“နင့်အသက် ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးလောက်ရှိတဲ့ ဒီကောင်ကို နင် ဒီလောက်တောင် ငမ်းငမ်းတက်ရလား မြခြူးဟင်၊ ဆွဲဆောင်မှုလို့ ထင်ရအောင် နင် ရူးနေလား”

“ချစ်ရင်ရူးသွားတတ်ကြတာပဲ ကိုကြီး မသိဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေနဲ့ တွယ်ကပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ကိုကြီး၊ သူ့ကိုချင်နေချင်တာ၊ ချစ်နေခွင့်ပဲရချင်တာ”

“အခု နှင်ဘာရလဲ၊ သူ့နှင်ကို အထင်သေး ရှုတ်ချနေတာ သူ့ကိုတွယ်ကပ်နေတယ်ဆိုပြီး အရင်တည်းက မျက်မှန်းကျိုးနေခဲ့တာ”

“သိတယ် အဲဒါကြောင့် နီးစပ်အောင် ပိုပြီးတွယ်ကပ်နေခဲ့တာ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်တာ အဲဒီလူဆီက အချစ်ကိုပဲမျှော်ကိုးနေလို့ရမလား ကိုကြီး၊ သူပေးတဲ့အမုန်းတွေ ဥပေက္ခာတွေ ရင့်သီးတဲ့စကားလုံးတွေ၊ နာကျင်စေလိုတဲ့ လျစ်လျူရှုခြင်းတွေ အားလုံးကိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာ ပေါ့၊ လက်သင့်ခံပေးရမှာပေါ့၊ သူ ဘာတွေပေးပေး မြဲခြူး ကျေနပ်နေ တာပဲ”

“မြဲခြူးယံရာ”

သက်တင် ရင်ထုမနာ ညည်းညူရင်းဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုထုကာ

“တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား လင်းရောင်နီ မဟုတ်ဘဲ တခြားရွယ်တူတန်းတူ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို နှင် အဲလို အသက်ပေးပြီးချစ်လိုက်ပါလား၊ အခု ကိုယ့်ညီမကို ရွံမှန်းပြီး အထင်သေးရှုတ်ချ မျက်မှန်းကျိုး အမြင်ကတ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ငါ ဘယ်လို သဘောတူပေးရမလဲ”

“သဘောတူပေးရအောင် မြဲခြူးက သူ့ကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ပြောနေလို့လား၊ မြဲခြူး သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့အတ္တတွေမရှိတူ၊ ချစ်နေချင် တာ တစ်ခုတည်းကလွဲရင်”

“သမီး ဘယ်လိုစကားတွေပြောနေတာလဲ၊ ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ တစ်ညလုံး အတူနေပြီးမှ မှားယွင်းငြိစွန်းခဲ့တာကို လက်မထပ် ဘူးဆိုတာက ဘယ်လောက်တောင် ကြီးကြီးမားမား အရှက်ရသိက္ခာကျ သွားမလဲ”

“ဟင် မှားယွင်းငြိစွန်းတယ် မြဲခြူးယံ နှင်”

“သူ့ကို မေးမနေနဲ့ သားမရှိခင် သူ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေမေ မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ သူ အဲဒီအတိုင်းပြောတယ်”

“ဟာ မြဲခြူးယံရာ”

လင်းရောင်နီက ဘာအမှားမှ မကျူးလွန်သလို ညီမလေး အပြစ်တွေချည်း ပြောလွှတ်လိုက်တာမို့ ပိုပြီးရင်နာရသည်။ ဒီလိုလွန်ကျူး ပြီးလျှင် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ချိုးနှိမ်ဝပ်တွားနေရမှာ မဟုတ်ပါလား။

ဒီအပြစ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ မှားယွင်းမှုမှ မဟုတ်တာ။ မေမေက သက်တင်ကျောကို ဖျောင်းဖျာနှစ်သိမ့်သလို ဖွဖွ လေးပုတ်ပေးကာ

“စိတ်လျှော့ပါ ဒေါသတွေလျှော့ပါ၊ ရင်ထုမနာသာ ခံစားနေရ တာကို မေမေ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားညီမလေးက ငယ်ရွယ်မှု ကြောင့် မရင့်ကျက်လို့ မှားခဲ့မိပြီလေ၊ ကံလော်မာတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူ လော်မာတဲ့အပြစ်ကြီးကို သား ညီမလေးက ကျူးလွန်ခဲ့တာ သား”

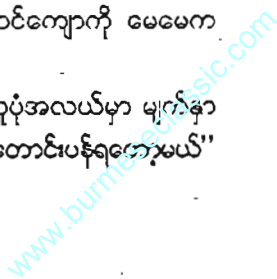
“လင်းရောင်နီ ဒီကောင်”

ပါးစပ်က ဘယ်လိုမပြောမထွက်။ တာဝန်မဲ့ရက်စက်မှုတွေပါ လား၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုအမှားကျူးလွန်ပြီး တာဝန်မဲ့စကားတွေ ပြောထွက် ခဲ့တာလဲ။ တကယ်ဆို မချစ်ခဲ့ရင်တောင် ဒီကိစ္စလွန်ကျူးပြီးပြီဆိုလျှင် အစ်ကိုတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလို မဆက်ဆံသင့်။

“သား”

ပြန်ထူးဖို့ အင်အားမရှိသော သက်တင်ကျောကို မေမေက ထုတ်ကာ

“မေမေတို့ အရှက်သိက္ခာအတွက် လူပုံအလယ်မှာ မျက်နှာ အော်နိုင်ဖို့အတွက် မောင်လင်းရောင်ကို မေမေတို့တောင်းပန်တော့မယ်”

“မေမေ”

“ဟင် မေမေ”

“သမီးလိမ္မာကို မမွေးမီလို့ မေမေ ဆုံးမသွန်သင်မှုမတတ်ခဲ့လို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကြုံရတယ်လို့ မေမေ အောက်မေ့ပါတယ်။ သားလည်း ညီမလေးကိုချစ်လို့ အလိုလိုက်ခဲ့မိတယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာ အာဏာတွေနဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှု မလုပ်ခဲ့မိဘူးမဟုတ်လား။ သားရယ် ဒါကြောင့် သားညီမလေးက မရင့်ကျက်တာ မသိတတ်တာပါ။ အဲဒီတော့ သူ့သိက္ခာ သူ့အရှက်ကို မေမေတို့ ကာကွယ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

“မေမေ မြခြူးအတွက် အဲလိုလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး။ မြခြူး ကိုကိုကို လက်မထပ်ဘူး မေမေ။ ကိုယ့်ကိုမုန်းနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ချစ်နေခွင့်ရချင်တာကလွဲရင် လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ မမျှော်လင့်ဘူး”

“ဒါဆို တစ်ညလုံး သူနဲ့ဘာလို့ အတူနေခဲ့တာလဲ။ မှားယွင်း ငြိစွန်းခံခဲ့တာလဲ မြခြူးယံ။ သူက မူးနေလို့ မသိခဲ့ရင် လူစိတ်ရှိနေတဲ့ ညည်းက ဘာလို့မရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့တာလဲ”

မြခြူးလည်း အချစ်မူးမူးနေတာပါလို့ ပြောမတွက်။ တစ်ချက် ရှိက်လိုက်ရင်း ငွေပေးပျော်ပါးလို့ရသော ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခံရသည့်အတွက် နာကျင်မှုတွေရလိုက်သည်ဆိုတာလည်း မပြော ရဲ။ ဒါပေမဲ့ ...။

“ကိုကိုဆန္ဒကို ပြည့်ဆည်းပေးချင်တဲစိတ်တစ်ခုကြောင့်ပါ။ သူ အဲဒီအချိန်မှာ အရမ်းစိတ်ပင်ပန်းနေတယ်။ စိတ်ဝေဒနာတစ်ခုခုကြောင့် ထွက်ပေါက်ရချင်နေတယ်။ မြခြူးကို မုန်းနေတဲ့အကြောင်းတွေပြောရင်”

“သမီးလေး”

“ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ခေါ်လိုက်တာ

ဆင်ပါတယ်။ ကိုကိုမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ မြခြူး မှားခဲ့တာပါ။ ပြန်လာလို့ ဆိုလျက်နဲ့ မြခြူး မထားရက်ခဲ့တာ။ အဲဒီအတွက် မြခြူးကို ရိုက်ပါ သတ်ပါ။ မြခြူးကို စွန့်ပစ်ချင်လည်း စွန့်ပစ်လိုက်ပါ”

“မြခြူးယံ”

“သမီးလေး”

သက်တင် ဆက်တီခုံတွေကို လက်သီးနှင့်တိုး၏။ နံရံကို နဖူး နှင့်ဆောင့်၏။ မေမေက ယူကျုံးမရစွာ မျက်ရည်ကျရင်း သက်တင်ကို ဘာဆွဲသည်။

“သား ဘယ်လောက်တောင် နာကျင်ခံစားရမလဲဆိုတာ မေမေ ဘာလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားညီမလေးကို စွန့်လွှတ်နိုင်သလား။ အသေ အကြေ ထိုးကြိတ်ပြီး အပြစ်ပေးရက်သလား။ နှစ်ခုလုံး မလုပ်ရက်ရင် မေမေတို့လုပ်ပေးစရာ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ် သား”

ရူးမိုက်သောအရွယ်လေးရဲ့ ချစ်တတ်မှုက ဂန္ဓဝင်မှာ စံတင် သောက်ပါရောလား။ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် အတ္တတွေမရှိဘဲ ချစ်နေချင်တာတဲ့။ သူ့ချစ်ကိုမရှာဘဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအတွက် ပေးဆပ်အန္တကာခံချင် သော ချစ်ခြင်းတရားများက ဘယ်လောက်တောင် မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်း ဖြစ်ပါသလဲ။

ညီမလေးရယ် ကိုယ်ချစ်ကိုရှာတာ အရမ်းကိုပင်ပန်းပါတယ်။

အခန်း (၂၉)

“ဟာ အန်တီ သက်တင် ဘာ ဘာလုပ်တာလဲ”

ကိုယ့်ရှေ့မှူးထောက်ထိုင်ချလာတာမို့ လန့်ဖျပ်ကာ ခုန်ထလိုက်ရသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့် ရောက်လာသည်မသိပေမယ့် သက်တင်အမေကို ပခုံးက မက ခုန်ဖာခုံမှာ ထိုင်စေလိုက်သည်။ သက်တင် ပခုံးကိုလည်း ပုတ်လိုက်ကာ

“သက်တင် ဘာလုပ်တာလဲ ထပါကွာ၊ အန်တီ ကျွန်တော် ငရဲကြီးတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော် မလိမ္မာရင် ရိုက်ဆုံးမလို့ရပါတယ်”

“မောင်လင်းရောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်တီ”

“အန်တီသမီးလေးရဲ့ကိစ္စကို တာဝန်ယူမယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်လင်းရောင် သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“ယောက်ျားပီပီသသ တာဝန်ယူပေးပါလို့ ငါတောင်းဆိုပါတယ်လင်းရောင်”

“ဟား”

လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်း၊ ဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ လင်းရောင်နီ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ငါ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး လက်ထပ်ဖို့စိတ်မကူးဘူးဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ သက်တင်၊ မင်းညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘာတွေမှားခဲ့လို့လဲ ငါ့ဘက်က”

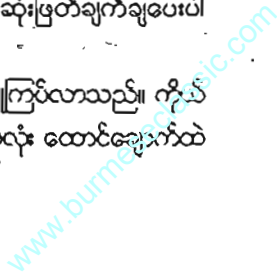
“အရင်ကိစ္စတွေမှာ မင်းမမှားဘူး၊ ညီမလေးဘက်က ဇွတ်တရွတ် တွယ်ကပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စက”

“အဲဒါရော ငါမှားခဲ့တာလား၊ သူ့ကိုမြင်ရတွေ့ရမှာမို့ပဲ၊ အနားတပ်မခံချင်တဲ့ငါက အသိစိတ်လွတ်နေတဲ့ငါက”

“အဲဒါကြောင့်ဆိုပြီး တာဝန်မဲ့ရုန်းထွက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ ဆောင်လင်းရောင်၊ ဖြစ်ခဲ့တာက ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ လွန်ကျူးခဲ့တာက လွန်ကျူးခဲ့တာပဲ၊ အန်တီတို့က ဘာပြုသနာမှမဖြစ်အောင် ညှိနှိုင်းတာ တောင်းပန်တာပါ၊ သင်အရိုက်ခတ်မှုကြောင့် အန်တီတို့တော်တော်လေး အရှက်ရနေပါပြီ”

“ငါ့မျက်နှာကိုထောက်ထားပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို မင်းအမေနေရာကနေ စာနာပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးပါလင်းရောင်”

လင်းရောင်နီ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အသက်ရှူကြပ်လာသည်။ ကိုယ်ဘာကယ်ကိုမသိလိုက်သည့်ကိစ္စအတွက် ဘဝတစ်ခုလုံး ထောင်ချောက်ထဲ

တိုးဝင်ရမှာ တန်ပါရဲ့လား။ သက်တင်နှင့်အန်တီရဲ့ ညှိုးငယ်တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေသော ဖြစ်အင်ကို သူဘယ်လိုမျက်နှာလွှဲရမလဲ။

မြခြူးယံ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် တက်ခေါက်မိသော်လည်း သက်တင်နှင့် အန်တီရဲ့သံယောဇဉ်ကို ဥပေက္ခာ မပြုရက်ပါ။

မြခြူးယံ မင်းပြုလုပ်ခဲ့တဲ့အမှားတွေအတွက် မင်းတစ်သက်လုံး နောင်တတွေနဲ့ ပေးဆပ်သွားပါ။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ကျိန်စာ ကျိန်စာပဲ မြခြူးယံ။

အခန်း (၃၀)

မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပြီး လက်မှတ်ထိုးရုံနှင့် ပြီးဆုံးသွားသော မင်္ဂလာဦးညက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေခဲ့သည်။ လင်းရောင်နီက အဖေ ဖြစ်သူနှင့် မိထွေးကိုလည်း အသိမပေး။

အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ဖိတ်ကြားခြင်းမရှိဘဲ တာဝန်ကျေ လက်မှတ်ထိုးပြီးတည်းက အပြင်ကို ထွက်သွားတာ ခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်။

နဝါနှင့်ရွှေဥက မြခြူးယံကိုကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်ဖြစ်နေ ကြပြီး

“မြခြူး ကိုလင်းရောင်နီ ဒီညပြန်မလာရင် နင်တစ်ယောက် တည်း နေရဲ့ပေါ့မလား”

“ဘာလို့ မနေရဲ့ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ သော့ပိတ်နေရမှာပဲ တာ”

“နင့်ကို ဒီအိမ်လိုက်ပို့ပြီး ပြန်သွားတဲ့ နင့်အစ်ကိုနဲ့အမေ၊
တော်တော်လေး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားကြတယ်နော်၊ နင်ရော့ အခု
စိတ်ချမ်းသာနေရလား မြခြူး”

မြခြူးယံ ဘာမှမဖြေ။ မထင်မှတ် မမျှော်လင့်သည့်ကိစ္စကြီး
ဖြစ်ပျက်သွားပြီးတည်းက သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမပြောချင်၊ မဖြေရှင်း
ချင်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့တာ။

တကယ်ပင် ကိုကိုကို လက်ထပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် မရှိခဲ့ပါ။
အရိပ်ကြည့်ပြီး ချစ်နေရရုံနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနိုင်သည့် ဒီစိတ်မှာ ဘာအတ္တ
မှ ရှိမနေတာ ကိုကိုကို သိစေချင်လှ၏။

“မြခြူး”

“ဟင်”

“နင့်ရဲ့ပန်းတိုင် နင့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုရော နင် ဘာဆက်လုပ်
မှာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“သီချင်းဆိုဖို့ကိစ္စလေ၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီဟာကို၊ သီချင်းတွေ
လည်း အားလုံးရှိပြီ၊ တီးဝိုင်းကိစ္စလည်း အဆင်ပြေပြီ၊ အသံသွင်းဖို့ပဲ
ကျန်တော့တယ်”

“ကိုကို ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

“ဒါဆို နင်က”

“ဒီလိုဖြစ်ချင်တဲ့မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရလို့ ငါ
သေမသွားပါဘူး”

“လင်းရောင်နီ ငြိုငြင်ရင်တော့ သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့သဘော

ပေါ့”

မြခြူးယံ အင်အားမဲ့စွာ ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးမှ ရွှေညွှတ်ကို
မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ

“ငါ ရှယ်ထားတာတွေ ပြန်မယူပါဘူး။ နင်တို့ဘာသာ အောင်
မြင်အောင် ကြိုးစားကြပါ”

“နင်မပါဘဲ ငါတို့က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ မြခြူး။ ဒါက
ငါတို့သုံးယောက်လုံးရဲ့အိပ်မက်လေ၊ နင် အရမ်းဖြစ်ချင်လို့ ငါတို့ အတူ
ကြိုးစားခဲ့ကြတာ၊ အိပ်မက်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ကိုယ့်ကိုမချစ်
နိုင်မယ့် လင်းရောင်နီကြောင့် အားလုံးရေစုန်မျှောပစ်မလို့လား မြခြူး။
အိမ်ထောင်သည်တွေလည်း ဒီအတိုင်း နားလည်မှုတွေနဲ့ လုပ်နေကြတာ
ဒါ မဖြစ်သင့်တာဘဲ၊ လုံးဝ အိပ်မက်တွေ အပျောက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“မြခြူး နင် ဘာလုပ်လုပ် လင်းရောင်နီက အသိအမှတ်ပြု
မယ်ထင်လို့လား၊ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် နင့်ကိုလက်ထပ်လိုက်တာက
လွဲရင် သူ နင့်ကို”

“ဘယ်တော့မှ ချစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါလည်း
ဒါကို မျှော်လင့်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ နင်တို့သိပါတယ်၊ ငါအရင်တည်းက
ကိုကိုဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ဘူးဆိုတာလေ၊ အခုလည်း ငါ ဘာတွေပဲ
လုပ်လုပ် ကိုကိုဆီက တစ်ခုခုရလိမ့်နီးနဲ့ မျှော်ကိုးမှုမပါဘူး၊ ကိုကို ငါ့ကို
ချစ်လာစရာမလိုဘူး၊ ငါပဲတစ်သက်လုံး ချစ်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပြီ”

“နင်ရှုံးပြီ မြခြူး”

“နင် အရှုံးပဲ”

နုဝါနှင့်ရွှေညွှတ် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်မှုပြုရင်း မြခြူးယံအတွက်
စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်နေကြ၏။ မြခြူးယံကို သနားလို့ မိုးလင်းတည်း

က အားမငယ်အောင် အတူရှိနေပေးကြတာ။

မနက်ပိုင်း မြဲခြူးယံတို့အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ် လက်မှတ်ထိုးပြီး လင်းရောင်နီအိမ်ကို မြဲခြူးယံအမေနှင့်အစ်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက်လိုက်ဖို့ကား ဂရုစိုက်ပါဟု သေချာအပ်နှံသွားကြသည်။

လင်းရောင်နီက ခေါင်းမညှိတ်ခေါင်းမခါ ဘာကတိမှလည်း မပေးဘဲ ခဏအကြာမှ မိမိတို့ကိုတောင် နှုတ်ဆက်ရမှန်းမသိဘဲ ထွက်သွားခဲ့သည်။ တကယ်ဆို ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်မည်။ ထမင်းစားနှင့်ဆိုတာလောက်တော့ မသိလိုက်ဘာသာ အသိပေးခဲ့ဖို့ကောင်းပါသည်။

“မြဲခြူး နင်ထမင်းအိုးတည်တာလား။ ငါတို့ချက်ပေးခဲ့ရမလား”

“ထမင်းက ချက်တတ်ပါတယ်။ ဒီရက်ပိုင်း လုပ်တတ်သလောက် လုပ်ရအောင်ဆိုပြီး မေမေ သင်ပေးတယ်။ ကိုကြီးကလည်း ကိုကို ဘာကြိုက်တတ်တယ်၊ မကြိုက်တတ်ဘူးဆိုတာ ပြောလိုက်တယ်”

“နင် မိုက်မိတာ နင့်အမေနဲ့အစ်ကို သနားစရာကောင်းတယ် မြဲခြူးရယ်။ နင့်ကို သူတို့မပြောရက် မဆိုရက် ခြေဖွေးမီးမလောင် လက်ဖွေးမီးမလောင် ဖူးဖူးမှုတ်ချင်လာခဲ့တာ။ နင်က နင့်ကိုမချစ်နိုင်တဲ့သူနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး ဒုက္ခခံရတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့သိနေလို့ ဘယ်လောက်များ စိတ်ထိခိုက်နေကြမလဲ”

“နင်က တစ်ဖက်သတ်ချစ်တဲ့သူဆိုတော့ နင့်ဘက်က အနှုံးကြီးရှုံးနေတယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ နင်က ကျေနပ်နေတယ်ဆိုတော့ ငါတို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင် ရင်ဖွင့်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အချိန်တိုင်း ငါတို့ကို ခေါ်လိုက်ပါ မြဲခြူး”

“ကျေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ။ နင်တို့ပြန်ချင် ပြန်ကြတော့လေ။ အရမ်းနောက်ကျရင် နင်တို့အိမ်က အရမ်းစိတ်ပူနေကြလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်။ နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့”
ပြောသာပြောရပေမယ့် နာရီကိုကြည့်ပြီး ရွှေဥတို့ လေသံပျော့သွားကြသည်။ အချိန်က ညကိုးနာရီနီးနေပြီမဟုတ်လား။ မြဲခြူးယံက သဘောပေါက်ကာ

“ပြန်ကြပါဟာ ငါ နေရဲ့ပါတယ်။ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး အိမ်အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်လိုက်ရင် ကြောက်စိတ်ပျောက်သွားမှာပါ။ အိမ်မှာလည်း ငါ့အခန်းထဲမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း နေတာပဲဥစ္စာ”

“အဲဒါက အိမ်ထဲမှာ နင့်အမေနဲ့အစ်ကို ရှိတယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဘယ်ကြောက်ပါ့မလဲ။ အခုက တစ်အိမ်လုံးမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း”

“ကဲပါ အဲဒါက အိမ်ထောင်သည် မိန်းကလေးတိုင်း တွေကြုံရမယ့်ကိစ္စပဲ။ ငါ့အတွက် စိုးရိမ်မနေကြနဲ့။ သွားကြ နောက်မှအလည် လာ သိလား”

“အေးပျို ဒါဆို ငါတို့သွားမယ်။ တံခါးကို သေချာသော့ပိတ်နော်။ လင်းရောင်နီက သူ့ဘာသာ သော့ဖွင့်ဝင်လာလိမ့်မယ်”

နောက်ဆံတင်းနေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို စိတ်ချသွားအောင် အခန်းထဲ လိုက်ဖို့လို့ လက်ပြနှုတ်ဆက်ရသည်။ ပြီးမှ တံခါးကို ဖိတ်ကာ ကျောနှိုက်ရုံ သက်ပြင်းချပိတ်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီမှု ချစ်၍ လက်ထပ်ခဲ့သော မင်္ဂလာ ဦးညမဟုတ်တာမို့ ကိုကို ပြန်ချိန်ကို သူမ ရင်ခန့်တောင့်တနေလို့ရပါလား။ ထားရာနေ စေရာသွားဘဝပဲ အတ္တမဲ့စွာ ချစ်နေခွင့်လေးတော့မေးပါ ကိုကို။

ကျန်တာ ဘာဆိုဘာမှ မပေးပါနဲ့။ ချစ်နေခွင့်လေးတစ်ခုပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၁) |

“ကိုကို သဘက်စောင်”

ကမ်းပေးနေသော သဘက်စောင်ကိုမယူဘဲ လင်းရောင်နီ မျက်မှောင်ကုတ်နှင့်ကြည့်နေသည်။ ညကတစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်ပေးမယ့် ကိုကို ပြန်ရောက်မလာခဲ့။

မနက်မိုးလင်းမှ ရောက်လာတော့လည်း သူမကိုမကြည့်ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ တန်းဝင်သွားသည်။ ဝတ္တရားတစ်ခုပေမို့ အဝတ်အစားတစ်စုံထုတ်ကာ ခုတင်ပေါ်တင်ပေးပြီး သဘက်စောင်ကမ်းပေးတာဟာ ဘာအဖြစ်များ ကျူးလွန်မိလို့ပါလဲ။

“ခေါင်းကရေတွေသုတ်လိုက်ပါလား ကိုကို နေမကောင်းဖြစ်နေမယ်”

“မင်းပူစရာမလိုဘူး၊ ငါ့ဘာသာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲနေလာတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး မြခြူးက”

သတ္တဇကျွန်

“မင်း ငါ့ကိုဘာမှအပိုတွေလာမလုပ်နဲ့၊ မင်းစရိုက်အတိုင်း မင်းဘာသာနေချင်သလိုနေ၊ ငါ့ကိုလည်း အကန့်တွေလာမခွဲနဲ့၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လွှမ်းမိုးတာ ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“အခု မြခြူးက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ ကိုကို၊ ကိုကိုကို ဘာတွေချုပ်ကိုင်ကန့်သတ်နေလို့လဲ၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရားအတိုင်း”

“ဘာ ဟား ဟား”

လှောင်ပြောင်သရော်သလို ရယ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် မျက်နှာတည်သွားကာ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို တွန့်ကျေး၍

“ဇနီးမယား တာဝန်ကြေးအောင် ကြိုးစားမနေနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ အသိအမှတ်ပြုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

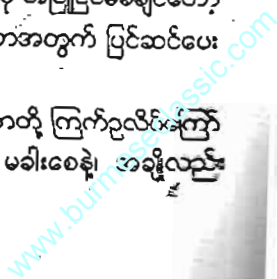
“ကိုကို”

“အသိလွတ်အမှားကို တာဝန်ယူလိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သက်တင်နဲ့မင်းအဖေကို အားနာလို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတာ၊ လက်ထပ်လိုက်တာပဲဆိုပြီး ဇနီးမယားတစ်ယောက်လို ဘာညာပတ်သက်တာမျိုး လာမလုပ်နဲ့၊ ငါ လျှောက်မယ့်လမ်းမှာ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့နှောင်ကြီးတွေ အတင်းမခံနိုင်ဘူး၊ မင်းမကျေနပ်ရင် ကြိုက်တဲ့အချိန်ကြာ”

ရက်စက်လိုက်တာလို့ မရေရွတ်ရက်။ အပြစ်ရှိသူက မိမိနဲ့ တန်အောင်ပြောပါစေလို့ အားပေးချင်သေးတာပါ။

ဒါပေမဲ့ အရွဲတိုက်တာလားလို့ အရင်လို အငြိုငြင်မခံချင်တော့ပေ။ အခန်းထဲက ရှောင်ထွက်လာခဲ့ရင်း မနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ပေးနေမိသည်။

“လင်းရောင်က အသားလိပ်ကြော်တာတို့ ကြက်ဥလိပ်ကြော်တာတို့ ကြိုက်တယ်၊ ကော်ဖီကို အရမ်းကြီး မခါးစေနဲ့၊ အချို့လည်း”

မများနဲ့ စိမ့်စိမ့်လေးပဲဖျော်၊ ပြီးတော့ ဂျုံကြိုက်ပေမယ့် ပေါင်မုန့်တော့
မစားဘူး။ အစပ်ရှောင်တယ်။ ဟင်းရည်ကြိုက်တယ်။ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်
ထဲကို အကြာကွေးညှပ်ထည့်ပြီး စားတတ်တယ်။ အသားငါး အစုံစား
ပေမယ့် ချက်တာထက် ကြော်တာကို ပိုနှစ်သက်တယ်။ ထမင်းစားပြီး
တိုင်း အသီးတစ်မျိုးမျိုး လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့။”

ကိုကြီးက သူမအပေါ် ကိုကို ခင်တွယ်လာအောင် သေချာကို
မှာလိုက်သည်။ အရင်ကစိတ်မျိုးဖြင့် ကလန်ကဆန် အခွဲတိုက်တာမျိုး
တွေ မလုပ်ဖို့လည်း ဆုံးမသွန်သင်လိုက်သည်။

“သူချစ်ကိုမရှာဘဲ ကိုယ်ချစ်ကိုရှာလိုက်တဲ့အတွက် ညီမလေး
ပင်ပန်းမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ပင်ပန်းမှု
တွေကို စိတ်ထဲမှာမထားဘဲ တာဝန်ကြေအောင် ကြိုးစားပါ။ ညီမလေး။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အရှက်နဲ့သိက္ခာအတွက် သည်းခံရမယ်လို့ တွေး
ပါ။ လင်းရောင်ရဲ့စိတ်ကို ပျော့ပျောင်းယိမ်းယိုင်လာအောင် လုပ်ဖို့တော့
လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူက အိမ်ထောင်ရေးထောင်ချက်ကို အရမ်း
ကြောက်တဲ့ကောင်လေ။ သူ့ကိုအရမ်းကြီး မွန်းကြပ်အောင်လုပ်ပြီး ဖိအား
ပေးရင် လွတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် အတ္တတွေမရှိဘူးဆို
ရင်တောင် ကိုယ့်ဘဝမှာ စွန်းထင်းသွားတဲ့ အမည်းစက်အတွက် ဆုပ်
ကိုင်ထားဖို့ မမေ့ပါနဲ့။”

ကိုကြီးစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်
ရည်တို့ ဝေ့သီရစ်ဝိုင်းလာ၏။ သူမအတွက် ကိုကြီး ဘယ်လောက်တောင်
ရင်နာနေမည်လဲ။ အချစ်အတွက် ညီမရဲ့ပေးဆပ်မှုတွေကို ဘယ်လောက်
တောင် ယူကြိုးမရ နာကျင်ခံစားနေရရှာမလဲ။

“ဒါတွေက ဘာတွေလဲ”

“ခွမ် ချမ်း”

“ကိုကို”

ရွှေဥတို့ ဝယ်ထည့်ပေးသွားသော ရေခဲသေတ္တာထဲက အသား
တွေကို မေမေ သင်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ဂျုံခပ်ပါးပါးနှင့်လှိမ့်ပြီး ကြော်
ထားသည့်ပန်းကန်က ကိုကိုရဲ့အပြစ်ရှာပေါက်ကွဲမှုကြောင့် သမံတလင်းမှာ
ကျကွဲသွားသည်။ အရသာကို မြည်းမကြည့်ရသေးပါဘဲ ကိုကို ဘာကို
သဘောမတွေ့တာပါလဲ။

“အသားလိပ်ကြော်က ဒီလောက်အနီရောင်သမ်းနေရင် စား
လို့ကောင်းပါဦးမလား။ အချစ်ရည်ကလည်း မြင်ရတာနဲ့ ပျို့အန်ချင်စရာ
ပဲ။ အရွက်တွေက ရေစင်အောင်မဆေးတတ်ရင် သဲပါတယ်ဆိုတာ မင်း
နားမလည်ဘူးလား”

“တို့ထိမြည်းစမ်းကြည့်ပြီးမှ အပြစ်ပြောပါလား ကိုကို။ စားစေ
ချင်တဲ့စေတနာကြောင့် မြခြူး သေသေချာချာ လုပ်ထားတာပါ။”

“မင်းလို လျှပ်ပေါ်လော်လီပြီး ဘာမှအလေးအနက်မရှိတဲ့ မိန်း
ကလေးက ဘာစေတနာတွေ ထည့်လုပ်ပေးပေး ဘာအရသာရှိမှာလဲ။
မင်းနောက်နေ့ ငါ့အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးနဲ့။ မင်းဘာသာ ချက်စားချင်
စား။ မစားချင်နေ။ ငါက ထုံးစံအတိုင်း အရင်လိုပဲ အပြင်မှာစားမယ်”

“ကိုကို ကိုကို”

ဥပေက္ခာစကားတွေအတွက် မနာကျင်နိုင်ဘဲ စိုးရိမ်ကြီးစွာ
လိုက်ခေါ်ပေမယ့် ကိုကိုက တစ်ချက်မျှပင် လှည့်ကြည့်မသွား။ သူမနှင့်
တစ်မိုးအောက်မှာ အတူနေရမှာ ပူလောင်လို့ ပြန်ထွက်သွားတာလား။

အပြုံးမပျက်ပါဘူး။ နေ့ရက်ဆက်မုန်းသွားပါ ကိုကို။

အခန်း (၃၂)

“မင်းအိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ ငါတို့တောင် ဘာမှမသိလိုက်ရပါလား ကိုနီ၊ ငါတို့ကို မိဘနေရာမှာ မထားချင်လို့ မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ ထိုးလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော့်အကြောင်းနဲ့ကျွန်တော်ပါ”

“မင်းအကြောင်းက ဘာလဲ၊ မိဘတွေကို လူရာသွင်းနေရမှာမို့လို့ ဖြစ်သလို လုပ်လိုက်ကယ်ပြောစမ်းပါ၊ ရင်နာဖို့ကောင်းတယ် ကိုနီ၊ ငါက အိုကြီးအိုမနဲ့မို့ မယားအငယ်ယူထားတာမို့ တစ်ဖက်အလိုက်အဝန်း မသိအောင် မင်း သိုသိုသိပ်သိပ်”

“ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဖေဖေ၊ အဲလို သဘောထားလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ဒီနေ့လို လာအသိပေးနေမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အမိဖမ်းခံလိုက်ရတာ၊ မယူချင်ဘဲ ယူလိုက်ရတာ၊ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာမဆောင်တာ ရှင်းပြီလား”

“သား”

ဖေဖေက အံ့သြသွားပေမယ့် ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးနှင့်ယမင်းမျိုးက လှောင်သလိုရယ်သည်။ သူ အံ့ကြိတ်ကာ လက်သီးကိုဆုပ်ထားလိုက်ပြီး

“ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လှောင်စရာမလိုဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်သိလိုက်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီအရွယ် ဒီအချိန်က ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဖေဖေကို အမိဖမ်းလိုက်တာလို့”

“သား”

“ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ ဖေဖေက မေမေနဲ့ကျုပ်ကို ရက်စက်မှုဆရာတွေပေးခဲ့တယ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရား မဲ့သွားတယ်၊ ခင်ဗျားကို နှုသွပ်ပြီး မိသားစုကို ဥပေက္ခာပြုတယ်၊ အခုဆိုမိသားစု ခင်ဗျားရဲ့လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ အသိတရားတွေ ပျောက်နေတုန်းပဲ၊ သားဖြစ်တဲ့ကျုပ်အပေါ် ဘယ်လိုကြင်နာမှုတွေ နွေးထွေးမှုတွေပေးရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလေ၊ အမေ သေပြီးတဲ့အချိန်ကတောင် ကျုပ်ကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမှန်း ဆိုဘဲ ခင်ဗျားကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာဖို့ပဲ ကြိုးစားနေခဲ့တာကိုး”

“ကိုနီ ခင်း”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဖေဖေလို ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး၊ နားမတစ်ယောက်ရဲ့လွှမ်းမိုးတာ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ထောင်ချောက်၊ လက်ဆုပ်ခြင်းရဲ့ချုပ်ကိုင်ကန့်သတ်မှုတွေ၊ အဲဒါတွေအားလုံး အဲဒီမိန်းကလေးတို့ ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေးပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ လင်းရောင်နီက အရင်အတိုင်းပဲ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး”

ဦးထင်ကျော် သားရဲ့ခံစားမှုတွေကိုကြားပြီး ခေါင်းတခါခါ ရင်နာနေမိသည်။ ကိုယ့်အပေါ် နာကြည်မှုတွေကြောင့် သားတစ်ဖက်စွန်းရောက်နေတာ ကိုယ့်ရဲ့တာဝန်တွေ မကင်းတော့ပါလား။

“သား လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝရပ်တည်မှုတွေဟာ အကြောင်း

ပြချက်တစ်စုံတစ်ရာတွေကြောင့် မှားယွင်းမှုတွေလို့ ထင်နေရတာပါ။ တကယ်တော့ အတိတ်က အပေးအယူတွေအတိုင်း ကံကြမ္မာက ဖန်တီးထားတာ လူတစ်ယောက်မှာ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာရောဂါနဲ့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး သေရမယ်ဆိုတာ ပါလာခဲ့ပြီးသား။ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ လူရဲ့ယုံကြည်မှုဆိုပေမယ့် ကံကြမ္မာကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့အကြောင်းတရားတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါကိုတစ်သက်လုံး အမြစ်လို့ ယူဆလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ သားရယ်။ သားက ခံစားမှုနောက်လိုက်ပြီး နေထိုင်မှုပုံစံတွေ မှားနေတယ်။”

“အဲဒါ ဖေဖေရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုဆင်ခြေလား။ ဆက်မမှားပါနဲ့လို့ ဆုံးမနေတာလား။ ဝေဒနာကို လွယ်လွယ်ပျောက်စေချင်ရင် ဟိုအရင်တည်းက ကြင်နာခဲ့ပါလား။ ဖေဖေ ဒီရင်မှာ အသားမာတွေတက်နေမှ”

“ဖျောင်းဖျူတွေက အရာထင်ခဲ့လို့လား။ သားရယ်။ သားထင်မျိုးအပေါ်မှာပဲ စေတနာတွေပိုနေတယ် ထင်ပြီး ဖေဖေရဲ့ဂရုစိုက်မှုတွေကို သား လက်ခံခဲ့လို့လား။ အနေအထားတယ်ဆိုတာ ရှောင်တိမ်းနေခဲ့လို့ အသိကျန်ရတာပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကသာ ရင်းနှီးနေမယ်ဆိုရင် နွေးထွေးမှုက သားလိုသလောက် ရနိုင်တာပဲလေ”

“ကျွန်တော့်မှာပဲ အပြစ်ရှိတယ်ပေါ့”
ဦးထင်ကျော် မဖြေဘဲ သက်ပြင်းချမိ၏။ မျိုးကို ဘာမှဝင်မစေရန် မျက်စိပြလိုက်ပြီး လေးပင်စွာ ထရပ်လိုက်ပြီး

“ဒီဘက်က ခံစားမှုတွေကြောင့် သား အိမ်ထောင်ဘက်အသိနာကျင်မှုတွေ မပေးမိစေနဲ့ သား။ ဖူးစာဖက်လို့ဆိုပြီးရင် ဘဝကို ကောင်းဆုံးဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ”

“ကျွန်တော့်သမိုင်း ကျွန်တော်ရေးပါမယ် ဖေဖေ။ ယမင်း”
“ရှင်”

“နင့်အကောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်၊ ဒီကောင်သတင်းတွေ မကောင်းဘူး။ တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမရှိနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပါ ထပ်ပေါ်လာတယ်။ နင် အငယ်အနှောင်းဘွဲ့ပါ ရနေဦးမယ်”

“ပျိုသမိုင်း ပျို ရေးပါမယ် ကိုနီ”

“ဘာ”

“ပျိုက ကျောင်းလည်းမပြီး အလုပ်အကိုင်လည်းမရှိလို့ သူ့ဆီက အထောက်အပံ့နဲ့ပဲ မိဘတွေကိုထောက်ပံ့စောင့်ရှောက်ရမှာမို့ပါ”

“ကျွတ် အဲဒီထောက်ပံ့မှု ငါပေးမယ်ဆိုရင်ရော အဲဒီကောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်မလား”

“ကိုနီ”

“သား”

သွေးသားဆိုသော သံယောဇဉ်နှင့် စိုးရိမ်ကြီးစွာ သူ့ရဲ့လတ်တလော ဆုံးဖြတ်မှုကို ဖေဖေ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးနှင့် ယမင်းပျိုပါ အံ့ဩသွားကြသည်။ တင်းပြတ်စွာ နေခဲ့ပေမယ့် ညီမဆိုသောအသိကြောင့် သူ့ဘက်က ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ဘူး မဟုတ်ပါလား။

“ဒီကောင်မှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ဘာမှမရှိဘူး။ မိဘပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းပြီး ဘဝကိုဖြစ်သလိုနေတာ။ မိဘတွေက မိန်းကလေးကိစ္စပဲ လိုက်ဖြေရှင်းနေရတာ နင်သိလား။ နင့်ကိုပေးကမ်းထောက်ပံ့တယ်ဆိုပေမယ့် နင့်ကိုအတည်ယူမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ သူပေးထားတာနဲ့ ဆန်အောင် နင့်ကိုခြေတော်တင်ရုံပဲ”

“ပျိုလည်း နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“လိုအပ်တာ ငါတာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ အလို့ငှာသုံးပြီး နောက်ဆုတ်ပေါ့။ ဒီအရွယ်မှာ စိတ်ကစားတက်တယ်ဆို

လည်း လူပျိုလူလွတ် လူကောင်းဆိုရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝ ကောင်းဖို့ အာမခံချက်မပေးနိုင်တဲ့သူဆိုရင် နင်ဘယ်လောက်ချစ်နေတဲ့သူ ဖြစ်ပေစေ ငါ အသေသတ်ပစ်မှာ ပျို”

သူ့ရဲ့ကြိမ်းမောင်းမှုကို ပျိုက ငြိမ်သက်နားထောင်ပြီး ဖေဖေက ကြည်နူးစွာ ပြုံးသလိုနှင့် သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်သည်။

“သား ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“သွေးသားသံယောဇဉ်ကြောင့် သား ဒီလို စိုးရိမ်ပေးနေတာကို နားလည်သွားလို့ပါ။ တာဝန်ယူမယ်ဆိုတာကလည်း သားတစ်ယောက် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ သိတတ်မှုပဲမဟုတ်လား သားရယ်။ ဖေဖေက သား ထောက်ပံ့ခဲ့ရင်လည်း ဒီတစ်ခါ အလဟဿ ဆုံးရှုံးသွားအောင် သုံးဖြုန်းပစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ တစ်နိုင်လုပ်နိုင်မယ့် အစားအသောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဖြစ်ဖြစ် အထည်ဆိုင်လေးဖြစ် ဖြစ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ မျိုးနဲ့တိုင်ပင်ထားပါတယ်။ ဒါမှလည်း အိုစာမင်းစာ နဲ့ သိက္ခာရှိရှိလေး ရပ်တည်နိုင်မှာမဟုတ်လား”

“ငါလည်း အခြေအနေတတ်နိုင်တုန်းက သုံးခဲ့ဖြုန်းခဲ့တာတွေ ကို နောင်တရနေပါတယ်။ သမီးလေးက ဒီလိုပုံစံနဲ့ မိဘကို အထောက် အပံ့ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းဘူး။ မင်းငြိမ် သလို ဟိုကောင်လေးက ကောင်းတဲ့သူမဟုတ်ဘူးဆိုရင် နောင်တစ်ချိန်က ရင် သမီးလေးအတွက်ပါ ငါတို့ စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာ။ မင်းအဖေလည်း အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ အဲဒီသောကတွေ မပေးချင်ပါဘူး။”

အဲလို သိတတ်မှုလေး ဝင်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့လို့ ဖေ ဖေ ဖြစ်။ ငွေကြေးထောက်ပံ့မယ်ဆိုလို့ အချိုးပြောင်းသွားခြင်းက ခဏတာ

ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲမဟုတ်လား။

ဒီတစ်ခါ ဖေဖေအိမ်ကအပြန်လမ်းမှာ ဒေါသတွေ ပါမလာခဲ့ ရပေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရင်တော့ မမြင်ချင်တဲ့မျက်နှာကို မြင် ရဦး ဒေါသတွေဖြင့် သွေးဆူနေရဦးမှာပါ။

အရင်လို ဘယ်သူမှမရှိသော ကိုယ့်အိမ်ခန်းထဲမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် သက်တောင့်သက်သာ အနားယူလို့မှ မရတော့ဘဲ။

ဒါဟာလည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်မှုတစ်ခု ပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒီအခြေအနေတစ်ခုတည်းကို ဆွဲသွင်းလိုက်သည့် မြဲခြူးယံကို သူ ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်နိုင်မှာမဟုတ်ပေ။

စိတ်သက်သာရာရဖို့ စိတ်လွတ်လပ်မှုရဖို့ အရင်ကလိုပဲ...။

အခန်း (၃၃)

စိမ်းက ကန်ရေပြင်ကိုငေးရင်း သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ မချိတန် ပြီးနေ၏။ သူ အများကြီးရှင်းပြစရာမလိုဘဲ စိမ်း သဘောပေါက်လွယ်တာ တော့ သိပ်အံ့သြစရာမဟုတ်ပေ။

“ဒါဆို မြဲခြူးယံကိုမချစ်ဘဲ မောင်က မှားယွင်းမှုအတွက် တာဝန်ယူလိုက်တဲ့သဘောပေါ့”

“သက်တင်နဲ့သူ့အမေသာ အဲလိုလာမလုပ်ရင် အဲဒီအများကို တောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်မိမလား မသိဘူး။ သူ့ကို ကိုယ် အလောက် ထိ မုန်းတာ။ ကိုယ် လူယုတ်မာတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အသိစိတ်လွတ်နေတဲ့အချိန်မှာ မှားယွင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ဒါဟာ အမိဖမ်း ခံလိုက်ရတာနဲ့ အတူတူပဲလေ။ ဒီလို ညအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်ခေါ်တယ်ဆို တာလည်း မလာသင့်ဘူး။ အသိစိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းကောင်လေးက လှမ်းခေါ်လို့ လာခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အ ခန်းတစ်ခုမှာ အပ်ပေးခဲ့ပြီး ပြန်လို့ရတယ် ပြီးတော့”

“မောင်အခန်းကို ပြန်ပို့ပြီးမှ ပြန်သွားလည်းရတယ် အဲလို ပြောချင်တာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သူက ချစ်နေတဲ့သူ။ အဲဒီအချိန်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားဖြစ်နေမှာပါပဲ။ မိန်းကလေးဖြစ်နေတဲ့ အတွက် သူ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကိုတော့ အသက်သွင်းလို့ မရဘူးလေ”

“ကိုယ်လည်း မှားတာပဲလို့ အပြစ်ပြောချင်တာလား”

စိမ်းက သူ့ဘက်လှည့်ကာ ခပ်မြန်မြန်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အရက်က အမှားတွေကျူးလွန်ဖို့ အားပေးတယ်ဆိုတာ မှန် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ အသိစိတ်လွတ်လောက်အောင် အဖူးလွန်နေ ပါစေ မစင်ကို မစင်မှန်း သိကြတယ်။ မိန်းမကို မိန်းမမှန်း ယောက်ျား ကို ယောက်ျားမှန်းတော့ ခွဲခြားသိကြပါတယ်။ မြဲခြူးယံကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှန်းသိလို့ မောင် ဒီအမှားကို ကျူးလွန်ဖြစ်တာ မဟုတ်လား”

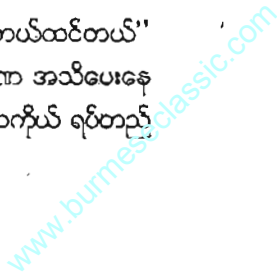
“စိမ်း”

“လူတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ဆင်ခြေပေး တတ်ကြပါတယ် မောင်။ အိမ်ထောင်မပြုဘူးလို့ ဟစ်ကြွေးနေတဲ့သူမို့ အခုလိုဖြစ်သွားတာကို ထောင်ချောက်ထဲ ဆင်းလိုက်ရတယ်လို့ အောက် မေ့ပြီး မောင်သူ့ကို ပိုမုန်းနေတာမဟုတ်လား။ အစတည်းက မောင် ပြတ်သားခဲ့မယ်ဆိုရင်”

နာကြည်းမှုတွေနဲ့ အပြစ်တင်နေတာနှင့်မတူဘဲ သူနားလည် အောင် ရှင်းပြနေသလို ဖြစ်နေတာမို့ စိမ်း မျက်ရည်တွေကို အငမ်းမရ ရှာဖွေမိ၏။ စိမ်း ငိုမနေပါ။

“စိမ်း ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေး လျှော့ချစ်ခဲ့တယ်ထင်တယ်”

“လက်ထပ်ဖို့အထိ မရည်ရွယ်ဘူးလို့ ခဏခဏ အသိပေးနေ တဲ့သူ့ကို ပုံချစ်လိုက်လို့ ဖြစ်မလား မောင်။ စိမ်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်

ပြီးပျော်အောင်နေနိုင်ပါတယ်၊ မြဲခြူးယံကိုပဲ သနားတာ”

“ဘာ”

“မောင်လိုလူကို လက်ထပ်ရတာ သူ မိုက်မဲတာပဲ၊ မောင်ရဲ့ ရည်းစားဖြစ်တဲ့ စိမ်းတောင်မှ မောင်ကိုလျှော့ချစ်ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ”

“ကိုယ့် လက်ထပ်လိုက်တာ သိပ်မခံစားရပါဘူးလို့အသိပေး ချင်တာလား စိမ်း”

“မြဲခြူးယံကို မနာလိုမဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပါ မောင်၊ မောင် မှာ စာနာမှုတွေမရှိဘူး၊ ကြင်နာမှုတွေမရှိဘူး၊ နွေးထွေးတတ်တဲ့မေတ္တာ တရားတွေမရှိဘူး၊ မိသားစုကို သံယောဇဉ်နဲ့လည်း ခင်တွယ်တတ်မယ့်သူ မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စိမ်းသာဆို ကိုယ့်ဘဝကို နှမြောလို့ မောင်ရဲ့ အတ္တတွေထဲ ဝင်လာရဲမှာ မဟုတ်ဘူး မောင်”

သူ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက် လှုပ်ခတ်ရုံ မဲ့ကွေးသွား၏။ စိမ်း မချစ်လို့ မခံစားလို့ ရင်နာတာမဟုတ်ပါ။ အစတည်းက ပိုမချစ်မိအောင် နှစ်ယောက်လုံး နားလည်မှု ယူထားကြတာပဲ။

စိမ်းက သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်နေပြီး

“မောင်က ဘာကိုမကျေမနပ် ဖြစ်သွားတာလဲ၊ စိမ်းပြောတဲ့ အမှန်တရားတွေက မောင်ကိုမခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားစေတယ်ဆိုရင်တော့ ဆောရီးပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး စိမ်း မခံစားရဘူးဆိုရင်ပဲ ကိုယ် စိတ်သက်သာ နေပါပြီ၊ ကျန်တာတွေက စိမ်း ဒီလောက်တော့ ပြောသင့်တာပဲ၊ တစ်ခု တော့ တောင်းဆိုပါရစေ၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ရင်ဖွင့်ဖော်လေးတော့ လုပ်ပေးပါ၊ စိတ်ကူးရှိတဲ့အခါ အရင်လို သွားလာစားသောက်ပြီး စကား တွေပြောကြတာပေါ့”

“မောင် ခုချိန်ထိ အတ္တကြီးတုန်းပဲ၊ မောင်အတွက်ပဲ မောင် တွေးတတ်တယ်နော်၊ မောင်က အရင်လို လူလွတ်တစ်ယောက် မဟုတ် တော့ဘူးလေ၊ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်နဲ့ စိမ်း အဲလိုနေလို့ သင့် တော်ပါ့မလား၊ မောင် တွေးကြည့်ပါဦး”

“ကျွတ် အဲဒီလို လွတ်လပ်မှုတွေပျောက်ဆုံးတတ်လို့ အဲဒီ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ ထောင်ချောက်ကြီးကို ကိုယ်မှန်းတာ၊ ဒီလိုဖြစ် အောင် ဖန်တီးလိုက်တဲ့”

“အခုချိန်မှ နောင်တရမနေနဲ့၊ ဘာမှပြင်ဆင်လို့မရတော့ဘူး စိတ်တစ်ခုကို ချုပ်ထိန်းနိုင်ရင် အရာအားလုံးကို အောင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်မှန်တာပဲ၊ တခြားသူတွေကို အဖြစ်မမြင်ဘဲ မောင်ရဲ့စိတ် ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်လို့ ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိမ်း”

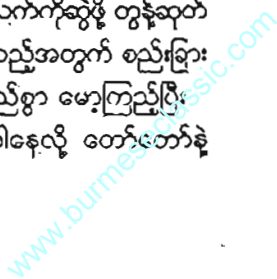
ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတွေနှင့်မတူသည့်စိမ်းကို သူ အလေးအနက် ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ စိမ်းက တပ်မက်မှုအတ္တတွေ ကင်းသူမဟုတ်ပါလား၊ စိမ်းက ဖြူစင်စွာပြုံး၍

“အဲဒီစကားတစ်ခွန်းကတော့ မောင် ပြောဖူးတဲ့အထဲမှာ တန်ဖိုး အရှိဆုံးပဲ၊ မောင်ပြောသလိုပဲ သူငယ်ချင်းလို ဆက်ခင်ကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးထပ်တင်သွားပြန်ပြီ စိမ်းရယ်၊ ကိုယ့်အတွက် စိမ်း လို နားလည်မှုရှိတဲ့ မိန်းကလေး လိုအပ်ပါတယ်”

ပြန်ဖို့ထရပ်ကြတော့ အရင်ကလို စိမ်းလက်ကိုဆွဲဖို့ တွန့်ဆုတ် နေသည်။ ဒါဟာ မြဲခြူးယံကို လက်ထပ်လိုက်ရသည့်အတွက် စည်းခြား သွားသည့် သက်သေတစ်ခုပင်။ စိမ်းက နားလည်စွာ မော့ကြည့်ပြီး

“မောင် ဆိုတဲ့ နာမ်စားက အကျင့်ပါနေလို့ တော်တော်နဲ့

ဖျောက်လို့ရပါ့မလားမသိဘူး။ စည်းဘောင်ကျော်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပေမယ့်”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ် စိမ်းရဲ့။ စည်းတစ်ခုက သိက္ခာတရား နဲ့ဆိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို ကိုယ် ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် အခေါ်အဝေါ် နာမ်စားတွေက အဓိက မဟုတ်တော့ပါဘူး။ စိမ်းဆန္ဒ ရှိသလိုပဲ ခေါ်ပါ”

“ဪ ဒီကကျေးဇူးပြန်တင်နေရဦးမယ်”

စိမ်းစကားကြောင့် ပေါ့ပါးစွာရယ်ဖြစ်၏။ စိမ်းနှင့်တွေ့ရတာ မွန်းကြပ်မှုတွေတော့ သက်သာသားပင်။ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ အချိန်တွေ နောက်ကျဖို့ တခြားနေရာတွေကို ခြေဆန့်ရင်းဖြင့် ...။

အခန်း (၃၄)

အိမ်ပြန်ခြေလှမ်းတွေက လေးကန်တုံ့ဆိုင်းနေခဲ့ပြီး အိမ်တံခါး နှင့်ဝင်ခဲ့ချိန်မှာ နာရီတစ်ချက်တီး ဒင်ခနဲ မြည်သံကြားလိုက်ရ၏။ သော့ ဆိုပြန်ပိတ်၍ ယိမ်းယိုင်စွာ ဝင်လာခဲ့ရင်း မြခြူးယံ ရှိနေသော အခန်း ထဲကိုမဝင်တော့ဘဲ ဆိုဖာခုံမှာ အိပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ဆိုဖာခုံရှည်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသော မြခြူးယံကို မြင်လိုက်ရ ၍ လေးပင်မှေးစင်နေသည့် မျက်ဝန်းများပင် ပြူးကျယ်သွား၏။ အခန်း ထဲမှာ မအိပ်ဘဲ သူပြန်အလားကို ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်စောင့်ရင်း အိပ်ပျော် သွားခဲ့တာဖြစ်မည်။

“ဟင် ကိုကို ပြန်လာပြီလား၊ မြခြူး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား သည်”

“မင်းကိုတယ်သူက စောင့်ခိုင်းနေလို့လဲ၊ အပိုတွေလာမလုပ်နဲ့”
“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကိုပြောစရာရှိလို့ပါ။ ဟို အခန်းထဲမှာ

ကိုကိုအိပ်ပါ။ မြခြူး ဒီမှာပဲ အိပ်ပါမယ်”

“ဘာ”

“အခန်းထဲမှာ မြခြူးနဲ့အတူ အိပ်ရမှာစိုးလို့ ကိုကို မိုးလင်းမှ ပြန်လာလိုက်၊ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာလိုက်နဲ့ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာစိုးလို့ အခန်းထဲမှာ ကိုကို သက်တောင့်သက်သာ နားပါ ကိုကို”

“မင်း ဒီအိမ်မှာမရှိမှ ငါ့စိတ်က ပိုပြီးသက်သာလိမ့်မယ်ထင် တယ်၊ အခုတော့ အိမ်ပြန်လာရင် မင်းကိုမြင်တွေ့ဆက်ဆံရမှာစိုးလို့ ငါ့စိတ်တွေ မွန်းကြပ်တယ်၊ မီးလိုပူလောင်နေတယ်”

“ပြောရက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို ထားသလိုနေနေတာ တောင်မှ စိတ်တိုင်းမကျသေးဘူးလား”

“အမိဖမ်းခံရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ငရဲထက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မင်း ဒီထက်ပိုသိရဦးမှာ မြခြူးယံ၊ ငါ့ကို အပိုင်ရသွားပြီဆိုပြီး ကဲကဲလှုပ် စရာမလိုတော့တဲ့သဘောနဲ့ ဣန္ဒြေရပြမနေနဲ့၊ မင်းရဲ့မာယာတွေကို ငါ သယ်တော့မှ အထင်ကြီးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မြခြူး ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုစိတ်တိုင်းကျ နေပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

လင်းရောင်နီ မနိုးမခန့် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ကာ

“မလိုပါဘူး ဒီလိုနည်းနဲ့ ငါ့ကိုဆွဲဆောင်နေလို့လည်းအပိုပဲ ငါလိုကောင်အတွက် စိတ်သက်သာအောင် ဖြေသိမ့်ပေးမယ့် မိန်းမတွေ ပုံနေတာပဲ မြခြူးယံ လိုအပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် မင်းကူညီပေးဖို့ မလိုဘူး သိရဲ့လား”

ပြောပြီး ထမင်းစားခန်းဘက် ယိမ်းထိုးစွာ ဝင်သွားတော့ ထမင်းစားမလားဆိုပြီး ထမင်းပြင်ပေးဖို့ နောက်ကလိုက်ဝင်လာခဲ့ရသည်

သတ္တဇကျွန်

“ထမင်းစားမလို့လား ကိုကို၊ မြခြူး ဟင်းတွေနွေးပေးမယ် လေ”

“မင်းချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ ငါ ဘယ်မှာစားဖူးလို့လဲ၊ ငါ့ဘာ သာ အရက်သောက်မလို့”

အရက်ပုလင်းတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲက ဆွဲထုတ်နေတာမို့ အနား တိုးကပ်သွားကာ

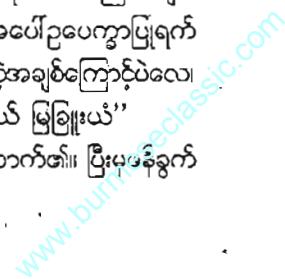
“အရက်သောက်မယ်ဆို မြခြူး ပြင်ပေးမယ်လေ၊ မြည်းဖို့ သည်း ကြော်လှော်ပေးပါမယ်၊ ကိုကို ဘာနဲ့မြည်းချင်လဲ”

“မြခြူးယံ မင်းကိုငါ့အတွက် ဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုဘူးလို့ ငါပြောထားတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား၊ မင်း နည်းနည်းမှ အရက် ခန့်ဘူးလား၊ မာနမရှိဘူးလား”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ဒီလိုတွေလုပ်ပေးဖို့ ကြိုး စားနေတာ ကိုကို့ကိုချစ်လို့ မြခြူး မာနတွေကို ဟိုးအောက်ဆုံးအထိ လျှော့ချထားတာပါ၊ ကိုကို ဒီလိုတွေပြောနေတာကို မရှက်တတ်ဘဲနေပါ လောား၊ ဒါပေမဲ့ မြခြူး ကိုကို့ကိုချစ်လို့ပါ”

“ချစ်လို့ ဟား အဲဒီစကားကို မပြောစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒီအချစ်ဆို သာကို ငါ မယုံဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး စကား ထုံးပဲ၊ မိသားစုဘဝကို ဖန်တီးတာလည်း ဒီအချစ်၊ ပြုကွဲအောင်လုပ်နိုင် တာလည်း ဒီအချစ်၊ သေကွဲရှင်ကွဲဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်တာလည်းအချစ်၊ နန်းမယားအပေါ် သစ္စာဖောက်ရဲတာ သားသမီးအပေါ်ဥပေက္ခာပြုရက် တာလည်း တခြားတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်မိသွားတဲ့အချစ်ကြောင့်ပဲလေ၊ ငါ အဲဒါကြောင့် မချစ်တတ်အောင်နေခဲ့တာ ဒီမယ် မြခြူးယံ”

ပြောဖို့ခေါ်ပြီးမှ အရက်တစ်ခွက်ကို ငွဲသောက်၏။ ပြီးမှမနိခွက်

ကို စားပွဲပေါ် ဆောင့်ချကာ သူမကို မျက်မှောင်ကုတ်နှင့်ကြည့်သည်။

“ငါ မဟုတ်တဲ့တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့တာဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ငါကဂုဏ်ခြိပ်နဲ့မလိုက်အောင် အပေအတေနေတဲ့ကောင်နှင့်ကိုမချစ်တဲ့သူကို နှင် ဘာလို့ခုကွခံချစ်နေတာလဲ”

“မျှော်လင့်ချက်ထားရင် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဟုတ်ပါ့မလားကိုကို။ အမှန်းတွေပဲပေးပေး ဥပေက္ခာတွေပဲပေးပေး ကျေကျေနပ်နပ် ယူဖို့ မြဲခြူး ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ မြဲခြူးကို တစ်သက်လုံး မချစ်ပါနဲ့ကိုကို”

“ဘာ”

“အိမ်ထောင်တစ်ခုအပေါ် သတ္တဏ္ဍာန်ဖျက်တာကလွဲရင် ကိုကိုဆီက မြဲခြူး ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး”

“အဲဒါကိုက မင်း ငါ့ကိုဘောင်ခတ်နေတာ၊ ငါ ဘယ်လိုနေနေမင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးသားနော်”

“လက်မထပ်ခင်က မြဲခြူး မဆိုင်သလိုနေခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကိုယ်ကချစ်နေနိုင်ဖို့တစ်ခုပဲ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အခုက လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခြေအနေ”

“အဲဒါက မင်းလုပ်ကြံလိုက်တဲ့ အမိဖမ်းမှုလေး၊ မြဲခြူးယံ မင်းဘာမှမပြောဘဲ သွားနားလိုက်တော့၊ ငါ့လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို မင်းစည်းကျော်ပြီး မတားဆီးနဲ့၊ သဝန်တိုသလိုလိုနဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို မထည့်နဲ့၊ အေး နောက်ဆုံးသတိပေးမယ်၊ ချစ်လို့စိုးရိမ်တာဆိုလည်း အဲဒီငရဲကိုမင်းပဲခံ၊ ငါကတော့ ဘာကိုမှ လွမ်းနေမှာမဟုတ်ဘူး”

မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲ မျက်ရည်စက်အချို့ ပါးပြင်လေးပေါ် လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။ ကိုကိုပြောသမျှ နာကျင်တတ်ခဲ့ခြင်းမရှိပေမယ့် ဝမ်းနည်း

တတ်လာတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်မရှိပေမယ့် နီးစပ်စေခဲ့သော ကံကြမ္မာကို ထိတ်လန့်စွာ ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီးဝဋ်ကြေးတစ်ခုလို့ မအောက်မေ့ဘဲ ပေးဆပ်မှုတွေကိုပဲ ပေးချင်သူပါ။ အချစ်တွေကို အသိအမှတ်မပြုနိုင်ရင်တောင် ပေးဆပ်မှုတွေကို နားလည်စေချင်သည်။ ကိုကိုကိုချစ်လို့ သူမ အရုံးခံခဲ့တာ တစ်ခုနှစ်ခုမှ မကဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရုံးတွေကို သူမ ကျေနပ်နေမှာပါ။

အခြေအနေအမှန်ကို ရင်ဖွင့်ပြတော့ မခံမရပ်နိုင် စွေ့စွေ့ချန်
နုကြခြင်းဖြစ်၏။ ရှေ့ဥက စားလက်စမှန်ကိုတောင် ချထားလိုက်ပြီး

“နင် ဘာလုပ်လုပ် ကိုလင်းရောင်က အသိအမှတ်ပြုလို့လား
မြဲချိုး၊ နင်နဲ့လည်းအတူမနေဘူး၊ နင်ချက်ကျွေးတာလည်း မစားဘူး၊
နင်ဘာပြောပြောလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အိမ်ထောင်တာဝန် လင်
ယောက်ျားတာဝန်၊ အဲဒါတွေရော နင့်ကိုဘာပေးလို့လဲ၊ နင့်ကိုလုပ်ချင်
တာလုပ်လို့ ခွင့်ပေးထားတာပဲဟာ”

“အဲဒါက ဥပေက္ခာတွေလေ၊ ငါ မခံစားနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ချစ်
တဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမဟုတ်လို့ ငါ နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

“ဒီကိစ္စက နင်တစ်ယောက်တည်းမှားခဲ့တာမို့လား၊ တစ်ဖက်
သတ်ချစ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် နင့်မှာ သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ရစေလိုတဲ့ အတ္တတွေ
ရှိတာ ငါတို့ သိနေတာပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေ အောင်ထွင်ပိုင်ကိုတွေ့လို့
တောင် ငါတို့ပြောပြဖြစ်သေးတယ်”

“ဘာလို့ပြောလိုက်တာလဲဟယ်၊ သူနဲ့ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နင်က မဆိုင်ပေမယ့် သူက နင့်ကိုကြိုက်နေတာလေ၊ နင်
လက်ထပ်လိုက်ပြီလို့ပြောတာကို အစက သူ မယုံဘူး၊ လူသိရှင်ကြား
အင်းတန်းမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့က အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်တော့လည်း
အရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်”

“နင်တို့ကဟယ်”

အပြစ်တင်နေလည်းအပိုပဲမို့ စိတ်ဆိုးမနေချင်တော့ပေ။ သက်
တော်ပြီး မျက်နှာလှဲချိန်မှာ သူမတို့စားပွဲပိုင်းရှိရာ လျှောက်လာနေသော
အောင်ထွင်ပိုင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရှောင်တိမ်းထွက်သွားစရာအ
ကြောင်းပြချက်လည်း မရှိတာမို့ သူမမှာထသွားရအခက် ထိုင်ရအခက်။

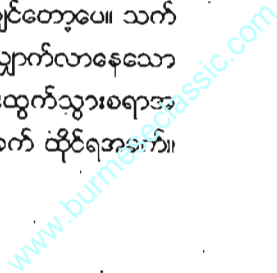
အခန်း (၃၅)

“နင်ကျေနပ်ပေမယ့် ငါတို့မကျေနပ်နိုင်တော့ဘူး မြဲချိုး၊ နင်က
ဘာကိစ္စ ကျောင်းထွက်မှာလဲ၊ အဲဒီလူကြီးက ကျောင်းထွက်လိုက်တော့
လို့ ပြောလို့လား”

“ဟင့်အင်း မပြောပါဘူး၊ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်
သွားလို့ ငါကကျောင်းတက်ပြီး အပျော်အပါးတွေ မလုပ်ချင်တော့တာ”

“ကျောင်းတက်တာ ပညာတတ်ဖို့ပဲဥစ္စာ၊ အပျော်အပါးသက်
သက်ဖြစ်နေလို့လား၊ သိချင်းဆိုတဲ့ကိစ္စကလည်း အောင်မြင်မှုအတွက်
အနုပညာအလုပ်လုပ်တာပဲလေ၊ သူ့ဘက်က တောင်းဆိုတာတွေမရှိဘဲနဲ့
နင် တောက်လျှောက် အရှုံးခံဖို့ချည်း စဉ်းစားနေတာလဲ”

နုဝါတို့ ကျေနပ်လောက်သည့်အဖြေ ပေးစရာမရှိပါ။ ဒီနေ့
နုဝါတို့နှစ်ယောက် သူမကို ကျောင်းတက်ဖို့လာခေါ်ကြသည်။ မလိုက်ချင်
ဘူး၊ ငြင်းနေသည့်ကြားက ဇွတ်ဆွဲခေါ်လာကြတော့ ကန်ပေါင်က ကော်ဖီ
ဆိုင်ကိုရောက်မှ သူမ ထိုစကားကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မြခြူး”

“အင်း ထိုင်လေ အောင်ထွဋ်ပိုင်”

မြခြူးယံအနားက ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး အောင်ထွဋ်ပိုင်မျက်နှာ ဆွေးရိပ်သမ်းနေ၏။

“အရမ်းကို မျက်နှာလေးသွယ်ကျသွားပါလား မြခြူး၊ ရွှေ့တို့က ပြောတယ် မြခြူးမှာသောကတွေနဲ့ဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒီလိုပါပဲ”

“ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး မြခြူးရယ်၊ အရင်က အရောင်တွေမရှိတော့ပါလား၊ အဲလိုမှန်းသိရင် နင် အဖြေမပေးလည်း ငါ နိုးပြေပါတယ်”

“ပေါက်တတ်ကရတွေ လာမပြောစမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ နင့်ဆီက အဲလိုစကားတွေ အရင်တည်းက နားမထောင်ခဲ့တာနော်”

“အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါ အခုသိပါပြီ၊ လင်းရောင်နီနီ တဲ့လူကြီးကို နင်ချစ်နေလို့မဟုတ်လား၊ သက်ရောက်မှုတိုင်းက တန်ဖိုး သက်ရောက်မှုရှိမှ အကျိုးပြုတာဟ”

“တခြားအရာတွေတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီအထဲမှာ အချစ်ထောင့် မပါဘူးထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့အတွက် သီးသန့်လားပဲ”

“မြခြူးရာ”

“နင်က အဲလောက်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၊ မြခြူးက ကျွန်တောင်မတက်တော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကျောင်းကန်တင်းကိုခေါ်မတက်ကန်ပေါင်ကို နင့်ကိုလာခိုင်းလိုက်တာ”

အခုမှ အောင်ထွဋ်ပိုင်ကို ရွှေ့တို့ခေါ်လိုက်တာမှန်း သိလိုက်သည်။ သူမမျက်နှာပျက်သွားတော့ ရွှေ့တို့က တောင်းပန်သလိုကြည့်မိသည်။

“သူက အရင်နေတွေကတည်းက တွေ့ချင်တယ်လို့ပြောနေတာ တခြားစိတ်မရှိတော့ဘူးဆိုရင်တောင် သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့တော့ နင်ဘက်က ရပ်တည်ပေးချင်နေတဲ့သူပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မြခြူးရာ၊ နင်လိုတဲ့အကူအညီပြောပါ၊ ငါ့အနေနဲ့တော့ ပညာရေးကိုရော အောင်မြင်မှုကိုရော နှစ်ခုလုံးနောက်မဆုတ်စေချင်ဘူး၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝနဲ့ ဒါမျိုးလုပ်နေတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲစွာ”

“ငါတို့လည်း အဲဒါပြောတာပေါ့၊ သူမပါဘဲ ငါတို့တယ်လို့လုပ်အားရှိမှာလဲ၊ ငါတို့အိမ်တွေကလည်း တကယ်လုပ်မယ်ဆိုလို့ အရင်အနီးတွေ ထုတ်ပေးခဲ့တာ၊ နင့်အစ်ကိုလည်း နင့်အတွက် အများကြီးရှာပေးခဲ့တာပဲ၊ နင့်အစ်ကိုကိုတောင် အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

“အဆိပ်သင့်နေတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရင်အဆင်ပြေနိုင်မလဲဆိုတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုပဲ ငါ့မှာရှိတယ်၊ မပျော်ရွှင်ရဘဲနဲ့ ကျန်တာတွေ အောင်မြင်အောင် ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ငါ ကြိုးစားရမှာလဲ”

“နင် နောင်တရနေပြီလား”

မြခြူးယံ ခေါင်းညိတ်မလို ခေါင်းခါမလိုဖြစ်သွားပြီးမှ

“ကိုကိုကိုချစ်မိတာတော့ ငါ နောင်တမရပါဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်မရှိဘဲ ရယူလိုက်ရတဲ့ပုံစံဖြစ်သွားတာတော့ ကိုကို ငါ့ကိုပိုမှန်းသင့်တာပဲဆိုတဲ့အတွေး ဝင်တယ်၊ ကိုကြီးနဲ့မေမေသာ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်အောင် မစိစဉ်ခဲ့ရင်ကောင်းမှာပဲ”

“ဒါဆို အဲဒီအမည်းစက်ကို နင် ဘာနဲ့ချေဖျက်မှာလဲ၊ နင့်အစ်ကိုနဲ့အမေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ နင့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သူ့စိတ်ပါလက်ပါ အားနား မမှားမှား သူ တာဝန်ယူသင့်တဲ့ကိစ္စပဲလေ”

“ဟဲ့ ဟိုမှာ”

စကားပြောနေရင်းနှင့် နုဝါရဲ့အထိတ်တလန့် အော်သံကြောင့် လည်ပင်းလေးတွေလိမ်လျက် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကားတစ်စီးပေါ်ကဆင်းလာသော စုံတွဲဆီ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

“ဟင် ကိုကိုနဲ့စိမ်းသဇင်”

“ဘာ နှင့်ကိုကိုဘေးက သူ့အရင်ရည်းစား စိမ်းသဇင်လား။ ဘာလဲဟ ပြုံးလို့ရွှင်လို့ သမီးရည်းစားအတိုင်းပါပဲလား။ လင်းရောင်နီ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတာ ဒီမိန်းမ မသိသေးဘူးလား”

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ အတူတွဲဝင်သွားသည့်ကိုကိုတို့ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်နေသဖြင့်

“ကိုကိုက လူမသိသူမသိ လက်ထပ်လိုက်တာပဲဥစ္စာ၊ မမစိမ်းကိုလည်း အသိပေးချင်မှပေးမှာပေါ့”

“ဟာ ဒီလူလုပ်ပုံ မဟုတ်သေးပါဘူး မြခြူး၊ ဒီလူကို ငါ့ သွားကြမ်းမယ်”

“ဟယ် အောင်ထွဋ်ပိုင် နှင်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ၊ နှင် အဲလိုလုပ်ပုံ ပိုရှုပ်ကုန်မှာ၊ အသာနေစမ်းပါဟယ် ထိုင်စမ်းပါ”

ဇွတ်ထနေသော အောင်ထွဋ်ပိုင်လက်ကိုဆွဲ၍ ပြန်တိုင်ခိုင်းနေသည်။ ရွှေဥက တက်ခေါက်၍

“နှင် ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး မြခြူး၊ လင်းရောင်နီ နှင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးသားဆိုတာ အဲဒီမိန်းမသိအောင်ပြော”

“ဟို နှင်တို့ကလည်း”

“နှင်တို့ကလည်းမလုပ်နဲ့ နှင်မပြောရင် ငါတို့ပြောမယ်၊ ဒါကို နှင်အရှုံးပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘယ်လောက် ကြီးပဲ မှန်နေနေ၊ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်နေနေ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်

တဲ့ပုံစံမျိုးထိတော့ ခွင့်လွှတ်ထားလို့ မရဘူး”

“ဟုတ်တယ် မြခြူးယံ နှင် အရှုံးခံနေတာတွေ များနေပြီ၊ ဒီပုံစံလုပ်နေတာ လင်းရောင်နီ အရမ်းကိုလူပျားဝလွန်းနေပြီ၊ နှင်အစ်ကိုနဲ့ အမေသိရင်ရော စိတ်ချမ်းသာမှာလား”

ဒီမေးခွန်းအတွက် သူမရင်ထဲ တော်တော်ထိရှုသွား၏။ မေမေ နှင့်ကိုကြီးသတင်းမေးတိုင်း အဆင်ပြေပါတယ်လို့ပြောဖြစ်တိုင်း

“လင်းရောင်က စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်၊ သူ့အဖေအိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ငယ်ငယ်တည်းက စိတ္တလေ့ဖြစ်နေတဲ့အဖွဲ့က တစ်ဖက်စွန်းရောက်ပြီး ဖျောက်ဖျက်ဖို့ခက်နေတာ၊ သူ့ဘက်က ပြောင်းလဲလာတဲ့အထိ ညီမလေးက နားလည်မှုပေးလိုက်ပါ၊ ညီမလေးတို့အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမှ ကိုကြီးရော မေမေရောစိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာ”

ကိုကြီးနှင့်မေမေလည်း သူမအတွက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စိတ်မချမ်းမမြေ့နိုင်ဖြစ်နေရတာ စိတ်မကောင်းပေ။ ဒီလိုတွေဖြစ်နေရတာ အချစ်အတွက် သူမ မိုက်မဲနေခဲ့တာကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

ဒီသောကတွေ ဖြေသိမ့်ပေးနိုင်ဖို့အတွက်တော့

ခွက်စိ. လာချပေးသည်။

“သောက်ပါ မြခြူးယံ ရုံးမှာဆိုတော့ ဒါပဲညှိခံလို့အဆင်ပြေတယ်”

“ရပါတယ် ကျေးဇူးပါပဲ မမစိမ်း”

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ တို့က လုပ်ငန်းခွင်မှာဆိုတော့ အချိန်နည်းနည်းပဲပေးလို့ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟို ကိုကိုနဲ့မြခြူး လက်ထပ်ပြီးတာ မမစိမ်း သိပြီး ပြီးလားမသိဘူး”

“အင်း သိတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စိမ်းသင်္ဃန်းက အံ့သြဟန်မပြဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ မေးခွန်းပြန် ထုတ်၏။ သူမ ဘာထပ်ပြောရမလဲ။ တော်တော်လေး အားတင်း စဉ်းစား နေရသည်။ ကိုကိုက သူမဘက်ကရပ်တည်ပေးသူမို့ တွယ်ကပ်နေသည့် သူကို ရန်တွေ့သတိပေးရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား။

“ဒီလိုပါ ကိုကိုနဲ့မမစိမ်းက အရင်ကလိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ တွဲသွား တဲ့လာပတ်သက်နေတာက”

“အရင်ကနဲ့ခုနဲ့ ဘာတွေများ ကွဲပြားခြားနားနေလို့လဲ”

“ရှင်”

“မင်းနဲ့မောင် လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ စာချုပ်ပေါ်မှာလက်မှတ် ထိုးရုံပဲမဟုတ်လား၊ တို့နဲ့မောင်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထူးထူး ခြားခြားပြောင်းလဲသွားစရာရှိလို့လဲ”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မမစိမ်း။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတာ နဲ့ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ် စည်းခြားသွားတာပါပဲ။ မြခြူး နဲ့ကိုကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့လက်ထပ်ထပ် အရင်ရည်းစားနဲ့သွားလား ပတ်

အခန်း (၃၆)

စိမ်းသင်္ဃန်းကိုတွေ့ရဖို့ တော်တော်လေး အချိန်ကုန်ခဲ့ကာ စောင့် လိုက်ရသည်။ စိမ်းသင်္ဃန်းက ဒီရုံးရဲ့တာဝန်ခံအရာရှိတစ်ယောက်မို့ အစည်း အဝေးချိန်ကအစ စိမ်းသင်္ဃန်းမပေါ်လို့မပြီးသည့်ကိစ္စမျိုးပင်။

သူ့ဂုဏ်ဒြပ်နှင့်သူ ထည်ဝါစွာနေနိုင်သူမို့ အထင်ကြီးလေးစား မှုလေးတော့ ဖြစ်မိ၏။

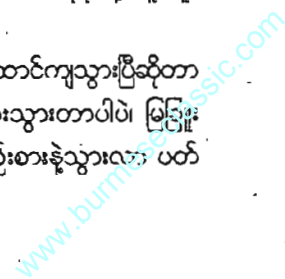
“ဟော မြခြူး စောင့်နေတုန်းပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မြခြူး ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ”

“အင်း မမက ရုံးဆင်းချိန်မရောက်သေးလို့ မင်းပြောမယ့် စကားတွေကိုအပြင်လိုက်ပြီး နားထောင်လို့တော့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ တို့ ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိမ်းသင်္ဃန်းက ဝင်ထိုင်ပြီး ဘဲလ်လေးနှိပ်လိုက်သည်နှင့် ရုံးစာ ရေးမလေးတစ်ယောက်က စိမ်းသင်္ဃန်းနှင့်မြခြူးယံအတွက် ကော်ဖီတစ်

သက်ပြုံးပျော်နေတာ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တာနဲ့ အတူတူပဲမဟုတ်လား။

“ဪ သဝန်တို့နေတာပါလား မြခြူးယံ”

ခန်းခနဲ လှောင်ပြောင်သလိုမို့ မြခြူးယံ ခံရခက်သွားသည်။ မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကိုက် အကြိတ်နေတာကို စိမ်းသဇင်က ပြုံးကြည့်နေပြီး

“မင်းအသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အချစ်ဆိပ်တက်ပြီး ရောက်လာတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ချီးကျူးနေတာလား အပုပ်ချနေတာလား မမစိမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုလို့ပဲ မြခြူးကိုအထင်သေးနေတာလား”

“တို့ကိုမင်း တစ်ခုခုအထင်လွှဲနေတယ်ထင်တယ်၊ တို့ကို မင်း ဒီလိုမျိုး လာပြောနေလို့လည်း တို့နဲ့မောင်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက နောက်ဆုတ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာ”

“ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့ တို့ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က မောင်နဲ့တို့က ဘယ်တုန်းကမှ ရှေ့တိုးဖို့မစဉ်းစားကြတဲ့ ဆက်ဆံရေးလေ၊ မင်းဖိုးရိမ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး မြခြူးယံ၊ အရမ်းကိုချစ်ပြီး လက်ထပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တွဲခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအကြောင်းကိုသိလို့ မင်းလည်း တို့ကိုတစ်ခါလာပြီး မထိမဲ့မြင်နဲ့ ပေါက်ပြဲသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဘာကိုစိုးရိမ်ပြီး လာသတိပေးနေတာလဲ မြခြူးယံ တို့မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကိုယ့်အခြေအနေကိုမို့

လက်ခြပ်နဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်တဲ့အတွက် မောင့်လိုပဲ တို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အခုထိ မောင်လို့ သုံးနှုန်းနေတာကြီးက”

စိမ်းသဇင် ရယ်သည်။ လင်းရောင်နီအပေါ် ဒီကောင်မလေး ချစ်တတ်လွန်းတာတော့ လေးစားစရာပါ။ ဒါပေမဲ့ လင်းရောင်နီက အချစ်ကို ခံစားတတ်သူ မဟုတ်တာမို့ ဒီကောင်မလေးပင်ပန်းမှာကို သိကာ သနားစာနာမိသည်။

“တကယ်ချစ်လာရင် အဲလို သဝန်တို့တတ်ကြတာပဲ ထင်တယ်နော်၊ တို့က မောင် အဲ လင်းရောင်လိုပဲ အချစ်ကို လေးလေးနက်နက် မခံစားတတ်ဘူး။ တခြားသူကို ယုံကြည်အားကိုးတတ်သူမဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘဝကိုစတေးပြီး သူများကို ချစ်ဖို့မစဉ်းစားမိဘူး ပြောရမှာပေါ့။ လင်းရောင်နဲ့တို့က နားလည်မှုတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမပြီးတွဲဖြစ်ကြတာပါ။ အဲလောက်ရှင်းပြရင် မင်းစိတ်သက်သက်သာသာ နေနိုင်ပြီမဟုတ်လား”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း အချစ်တကယ် စစ်မှန်ခဲ့ရင် တစ်နေ့နေ့ မင်းအချစ်ကို လင်းရောင်တို့ပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ မင်းသည်းခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့၊ တို့လည်း လင်းရောင်ကိုဖျောင်းဖျံပေးပါမယ်”

“ကျေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမစိမ်း၊ မြခြူး အထင်လွှဲမိသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး။ တကယ်ချစ်လာရင်တော့ ဒီလိုမျိုး သဝန်တို့တတ်ကြမှာပဲလေ၊ တို့နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လင်းရောင် နားလည်လာဖို့အတွက် အချိန်ကြာကြာစောင့်ရမယ်ထင်တယ်

လင်းရောင်အစွဲက ငယ်ငယ်တည်းကဆိုတော့ ကြီးမားတယ်လေ၊ သူ့
အဖေက မိန်းမငယ်ငယ်ယူလိုက်လို့ သူ့အမေလည်းသေ သူ့လည်း
နာကြည်းမှုဒဏ်ရာတွေရခဲ့တာဆိုတော့”

မြခြူးယံ နားလည်စွာပဲ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ဒီနားလည်
မှုလေးရှိနေလို့လည်း အရာရာသည်းခံအရှုံးပေးဖို့ စဉ်းစားနေရတာပါ။
မဟုတ်ရင်တော့ သူ့မရဲ့ညပေကွာတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပေ။

ပိုပြီးချစ်မိလာလေ ပိုပြီးခံစားရလေပဲမဟုတ်ပါလား။ အခု မမ
စိမ်းဆီက ပြန်လာချိန်မှာ နည်းနည်းစိတ်သက်သာသလိုရှိလာခဲ့ပြီး ကိုကို
ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်ဖို့ ထပ်ပြီးကြိုးစားရပေလိမ့်ဦးမည်။

ကိုကိုရေ အမြဲတမ်းပဲ ချစ်နေခွင့်ရချင်ပါတယ်...။

အခန်း (၃၇)

“ရုံးကအပြန်တွေ့ရအောင်ဆိုလို့ လာစောင့်နေတာ၊ ဘာတွေ
အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ စိမ်း”

“ကန်တော်ကြီးမှာ လေညင်းသွားခံရင်းနဲ့ ပြောရအောင်ဟာ၊
နှင့်ကားနဲ့ပဲ ငါလိုက်တော့မယ်”

“ဒါဆို ကားပေါ်တက်လေ”

“အေး နင်ကားကိုအရမ်းကြီးမမောင်းနဲ့နော်”

မောင်ဆိုသော နာမ်စားပျောက်သွားပြီး နင်တွေ့ငါတွေ သုံးနှုန်း
နေတာ ချက်ချင်းသတိထားမိလိုက်၏။ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်တွေကတောင် မောင်
ဆိုသော နာမ်စားက အကျင့်ပါနေတာမို့ တော်တော်နှင့်ဖျောက်ဖျက်လို့
ရသေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့သော စိမ်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချက်ချင်း
ဆိုသလို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ မေးခွန်းမထုတ်ဖြစ်သေးဘဲ
ကားလေးကို လေကောင်းလေသန်ရှုနိုင်လောက်မည့် ကန်ပေါင်ဆီ မောင်း
လာခဲ့သည်။

ဘာမှလည်းစားချင်စိတ်မရှိတူးဆိုတာကြောင့် ကုက္ကိုပင်အောက်က နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံတန်းလေးမှာပဲ တခြားအတွဲတွေလို အတူယှဉ်တွဲကာ ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ခဏလေးနော် ကိုယ် ကော်ဖီသွားဝယ်လိုက်မယ်”

ထားချိန်မရလိုက်ဘဲ ကျောဘက်မှာရှိသောဆိုင်ကို လင်းရောင်နီအပြေးလေး ထွက်သွားသည်။ ပြန်လာတော့ တစ်ခါသုံးကော်ဖီခွက်လေး နှစ်ခွက် လက်ထဲမှာကိုင်လာ၏။

“ရော့ စိမ်း တစ်ခွက်သောက်”

ကမ်းပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို လက်လှမ်းယူရင်း ညစ်သိုးသိုးလေညင်းရနံ့ကြောင့် နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်မိ၏။

“ကန်တော်ကြီးက ရေတွေလည်း အရင်လို မသန့်တော့ဘူးနော်၊ လေညင်းခံချင်လို့ ရှုရှိုက်လိုက်ရတာ အနံ့တွေမကောင်းတော့ဘူး”

“အင်း ဟုတ်တယ် လူတွေက စည်းကမ်းမှမရှိကြတော့တာပေါ့”

ပျော်ပွဲစားထွက်ကြ၊ အနားယူကြတယ်ဆိုပြီး အစားအသောက်အကြွင်းအကျန်တွေကို ကန်ရေထဲသွင်းပစ်နေကြတော့ အနံ့အသက်တွေက ဘယ်သန့်ရှင်းပါတော့မလဲ”

“ရန်ကုန်မှာလည်း ဒီကန်တော်ကြီးပတ်ပတ်လည်တစ်ခုပဲ”

အပျော်လေညင်းခံ အနားယူလို့ကောင်းတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်နော်၊ ကျန်တာက ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့သူတွေအတွက်ပဲ အဆင်ပြေတာ”

“စိမ်း တစ်ခါမှ ကန်တော်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်ဖူးတာမရှိပါဘူး၊ အခု ဘာအကြောင်းပြောချင်လို့များ”

“ဪ ဒီကန်တော်ကြီးထဲကရေတွေကို စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် သန့်ရှင်းအောင်လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ရှုလိုက်တဲ့လေ

က သန့်ရှင်းမှုကို ပြန်ရနိုင်တာပေါ့၊ အခုတော့ ကိုယ်ပြုတဲ့အကျိုးတရားအတိုင်း အနံ့အသက်တွေက ကောင်းမွန်ကောင်းတာ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“စိမ်း”

ပြောချင်တာကို တဲ့တိုးမပြောဘဲ သွယ်ဝိုက်နေသောစိမ်းကို သူ သိပ်စိတ်မရည်ချင်ပေ။ စိမ်းက ဒါကို သဘောပေါက်ကာ သူ့ဘက်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး

“နွေလယ်က ရုံးကို မြဲခြူးယံ လာသွားတယ်”

“ဘာ သူကဘာလို့”

“စိမ်းကိုလာတွေ့တာ၊ သူ အရဲစွန့်ပြီးလာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ စိမ်း သိပါတယ်”

“ဘာတွေပြောသွားတာလဲ”

“သူနင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးပြီတဲ့”

“ဟ အဲဒီအကြောင်း သူတကူးတက လာပြောမှ စိမ်းက သိရမှာလား၊ ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ စိမ်း”

“သိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“သူ နင့်ကိုချစ်လို့သဝန်တို့နေတာ၊ ငါနဲ့အခုထိ ပတ်သက်နေတာကို သူ မခံစားနိုင်ဘူးထင်ပါတယ်”

“မပတ်သက်မိလာပြောတာပေါ့၊ တောက် အဲဒါသူနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

အဲလိုဖွယ်တွေကြောင့် ငါ အိမ်ထောင်မပြုချင်တာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို အဲဒီထောင်ချောက်ကြီးနဲ့ ဖမ်းအုပ်ထားချင်တဲ့ ရာလေးကြီးက ဘယ်သူထားခဲ့တာလဲ၊ တောက် ငါ ဒီလောက်ပြောထားရုံနဲ့တောင်

မြခြူးယံ ရောင့်တက်နေတာ အပြန်ကျရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်”

မောင်ဆိုသည် နှာခံစားပျောက်သွားတာလည်း မြခြူးယံကြောင့် ဖြစ်ရမည်လို့ တွေးမိလိုက်တာကြောင့် ဒေါသက ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ် မရပေ။ အရင်ကလည်း စိမ်းသဇင် ဓောင်ခေါ်တာကို အထူးတလည် သာယာတတ်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် မြခြူးယံကြောင့် ထိန်းချုပ်လိုက်ရ တာကို အဖြစ်မခံချင်ပေ။

စိမ်းက သူ့ဒေါသကို ဖျောင်းဖျေချင်သလို ပခုံးကိုဖတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး

“နင်က ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အဲဒါ ဂုဏ်ယူရမှာ”

“ဘာ”

“နင့်ကိုသူ့ချစ်လို့ သဝန်တိုတာလေး အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အဲလို ဝန်တိုမှုလေးတွေနဲ့ သံယောဇဉ်ကြီး ချည်နှောင်ရတာ”

“သွားစမ်းပါ အငိုတွေ တစ်ခုလောက်ဖေးကြည့်ပြီးမယ်၊ မောင် ဆိုတဲ့နှာခံစားပျောက်သွားတာရော မြခြူးယံကြောင့်လား”

“အဟင်း သူ့သဝန်တိုတတ်တာလေးက ချစ်စရာလေးမား အေးလေ ဟုတ်မှာပါ။ ငါက သူနဲ့နင် လက်ထပ်ပြီးတာတောင် မောင်လို့ ခေါ်နေသေးတာက သူ ဘယ်ခံစားနိုင်မှာလဲ၊ သွားတာလာတာကလည်း အရင်အတိုင်းပဲဖြစ်နေတော့ သူ အထင်လွှဲမယ်ဆိုလည်း လွှဲလောက်စရာ ပဲလေ၊ တကယ်ဆို ငါ့ဘက်က စည်းခြားသွားပြီဆိုပြီး အလိုက်တသိနဲ့ ဆင်ခြင်လိုက်ရမှာ”

လင်းရောင်နီ ခေါင်းတခါခါနှင့် တက်ခေါက်သည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ကော်ဖီခွက်ကို မသောက်ဖြစ်ဘဲ ရေကန်ထဲကိုပစ်ပေါက် မလိုလုပ်ပြီးမှ ခပ်ဝေးဝေးကို လွှင့်ပစ်ကာ

“ငါ့ကိုအချုပ်တွေနဲ့ လာမခွယ်ဖို့ ပြောထားပြီးသား၊ ငါနဲ့ပတ် သက်သမျှတွေက သူနဲ့မသက်ဆိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုလည်း ငါနဲ့လက်ထပ်ထား တာဆိုပြီး ဘာမှချုပ်ထားတာမရှိဘူး၊ သူ့သဘောနဲ့သူ သူ့နေချင်သလို နေခိုင်းထားတယ်”

“မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားတွေလောက် မပြတ်သားနိုင် ကြဘူး။ လျစ်လျူမရှုနိုင်ကြဘူး လင်းရောင်၊ အားနဲ့တဲ့မိန်းမသားဆိုတဲ့ အတိုင်း အရာရာပျော့ညံ့ပြီးသားတွေပါ။ နင့်အနေနဲ့က မချစ်လို့ပြတ်သား နိုင်ပေမယ့် သူက နင့်ကိုချစ်နေတဲ့သူလေ၊ သူ သဝန်တိုမယ်၊ ခံစားမယ်၊ နာကျင်မယ်၊ နင့်ရဲ့ညပေက္ခာတွေကိုလည်း သူ ဝမ်းနည်းမှာပဲ၊ နင့်အထံရာ ကြီးမားခဲ့တာကို နားလည်လို့ သူ ငိုချင်မှတော့ ငိုမှာပေါ့ ဒါပေမဲ့”

“နင်ဘာလို့ သူ့ဘက်က ရပ်တည်နေတာလဲစိမ်းရယ်၊ ဒီအချိန် မှာ နင်လည်း သူ့ကြောင့် ငါနဲ့ဝေးရလို့ နာကျင်နေရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါမှ သူ့လောက်နင့်ကိုမချစ်တာ”

“စိမ်း”

စိမ်းရဲ့ဝန်ခံမှုက သူ့ရင်ကို ခပ်စူးစူးလေးကျဉ်ရှုစေ၏။ ဝမ်းမ နည်းသော်လည်း အချစ်ကို အလေးအနက်မကူးကွယ်တတ်ကြတာ အတူ တူပဲဟု သိလိုက်ရသည်။ အခုတော့ မြခြူးယံဆီကအချစ်ကို တဖြည်း ဖြည်း သင်ယူရတော့မည်လား။

“လင်းရောင်”

“ဟင်”

“နင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“မြခြူးယံကို ဒေါသဖြစ်နေတာ”

“နင်ဘယ်တော့လောက် သူ့ကိုချစ်ဖို့ စိတ်ကူးလဲ”

“တစ်သက်လုံးမှန်းသွားမယ်လို့ သန္နိန္ဒာန်ချထားတယ်”

“ငါကတော့ နင် တစ်နေ့နေ့ သူ့ကိုချစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အာမခံ လိုက်တယ်”

“ဘာ စိမ်း နင်ဘာတွေလျှောက်ပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါ ဘယ် တော့မှ”

“သူက ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ သူ့လောက်အချစ်ကို မသိကြဘူး၊ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိမှန်း အလေးအနက် မခံစားတတ်ကြ ဘူး”

“ခံစားနေရင် ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ အဲလိုမပင်ပန်းအောင်လို့ တမင် တကာ အလေ့အကျင့်လုပ်ထားရတာ”

“အင်း ဟုတ်တယ် ငါတို့ အဲလိုပင်ပန်းမှာစိုးလို့ မချစ်တတ် အောင် မချစ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ပြီးတော့ နေခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြဲခြူးယံကတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုအပင် ပန်းခံပြီးတော့တောင် ချစ်နေခဲ့တာ၊ နင့်ရဲ့ဥပေက္ခာတွေ အမှန်းတွေ၊ ငြိငြင်မှုတွေ၊ ရက်စက်မှုတွေအတွက် သူ သေလောက်အောင် ခံစားနေရ ပေမယ့် အဲဒါကို သူ ကျေနပ်နေတာကိုက ဘယ်လောက်တောင် အံ့ဩ စရာ လေးစားစရာကောင်းလိုက်သလဲ”

“နင်ရှူးသွားပြီပဲ စိမ်း”

တိုးတိတ်စွာ အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်တော့ စိမ်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြုံး၏။ ကော်ဖီခွက်လေးကိုကုန်အောင် မော့ပြီး တစ်ခါသုံးခွက်အခွံလေး ကို ကြပ်ကြပ်အိတ်လေးနှင့်ထည့်၍ ဆလင်းဘတ်ကြိုးကိုင်းလေးမှာ သေချာ ချည်နှောင်လိုက်သည်။

“အမှိုက်ကို အမှိုက်ပစ်ရမယ့်နေရာမှာပဲ ပစ်တော့မယ်၊ ရေကန်

ထဲကို စည်းကမ်းမရှိပစ်မိရင် အဲဒီရဲ့မကောင်းတဲ့နေ့ကလေး ချွတ်ကရမှာလေ”

“ဒီသေနတွေ ရေရွတ်ပြုလည်း နင့်ကဗျာတွေက ဘယ်အထိ စိမ်းရယ်၊ အချစ်ကို နားလည်ချင်ယောင်မဆောင်ပါနဲ့ ခြေထဲ ပြော ယောင်းတာကို ငါတော့ ရင်မခုန်ဘူး”

“အဲဒါ နင့်သဘောပါ၊ လွမ်းလောက်စရာ နာကျင်မှုတွေနဲ့ နင်ဘယ်တော့မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါစေနဲ့လို့ ငါဆုတောင်းတယ်၊ အချစ်နဲ့အေး ထဲအခါ ဝေဒနာဗရပွနဲ့ နင် နောင်တရဇွော့မှာ ငါ မြင်ယောင်နေတယ် သင်းရောင်၊ အချစ်က ကဗျာတစ်ပုဒ်ပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် နှည့်သိမ့်မွေ့တဲ့ဆွဲအားတစ်ခုဆိုတာ ငါတော့ လက်ခံလိုက်ပြီ၊ တစ်သက် ထုံး အတူတူနေဖို့ မိသားစုဘဝတွေကို မွေးဖွားပေးတဲ့စွမ်းအားတွေရှိ တယ်၊ မချစ်ခဲ့ရင် ဘယ်သူက အဲဒီဒုက္ခတွေကိုခံမှာလဲ၊ မြဲခြူးယံကိုမှန်း နေဖို့ထက် အခုချိန်ကစပြီး နင် မှလွမ်းတတ်အောင် လေ့ကျင့်တော့ ထင်းရောင်”

ကျိန်စာတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသလို ရင်မှာလှိုင်းထန်လျက် တုန် သွား၏။ ဒါဟာ မြဲခြူးယံရဲ့စွက်ဖက်မှုတွေအတွက် ဒေါသဖြင့်ပေါက်ကွဲ ချင်နေတာပဲဖြစ်မှာပါ။

“ပြန်ရအောင် စိမ်း”

“အေးလေ ပြန်ကြတာပေါ့”

စောပါသေးတယ် ခဏနေရအောင်စွဲမှာ အရင်လိုပဲတားမိ၊ မှောင် သင့်ကာ စိုးရိမ်နေသည့် မြဲခြူးယံရဲ့သဝန်တိုမှုတွေကို စာနာမိသည်။ သင်းရောင် အိမ်ပြန်နောက်ကျလျှင် ဘယ်သူနဲ့ဘယ်မှာရှိနေမလဲ၊ နာကျင်နေရာမှာမဟုတ်လား။

“အမလေး”

“စိမ်း”

ခုံတန်းလေးက ထရပ်ပြီး ကျောက်တုံးကိုကျော်လိုက်စဉ်မှာ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြောင့် လူကယိမ်းယိုင်ချော်ကျသွားသော်လည်း လင်းရောင်နီ ဖွေဖက်ဖမ်းထိန်းထားလိုက်၍ သက်သာရာရသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ လည်း တိုက်ဆိုင်စွာ အနားကိုရောက်လာသော သက်တင်ရဲ့ဒေါသသံက သူမတို့နှစ်ယောက်ကို တုန်လှုပ်သွားစေကာ

“လင်းရောင် မင်းကွာ”

“ဟာ သက်တင်”

“ကိုသက်တင်”

“မင်းတို့သိပ်ကိုကြည့်နူးနေကြတယ်ပေါ့၊ ငါ့ညီမနဲ့လက်ထပ်ပြီး တာတောင် မင်းနဲ့စိမ်းက တွဲနေကြတုန်းပဲလား”

“ဟင် မ မဟုတ်ဘူး ကိုသက်တင် စိမ်းတို့က”

“ဒီလိုနေရာမှာ ဒီလိုခံနဲ့နှစ်ယောက်တွဲတွေ့တာတောင် ဘယ်လိုဆင်ခြေပေး ဖုံးကွယ်ချင်သေးလို့လဲ၊ ငါ့ညီမနဲ့လင်းရောင် လက်ထပ်ပြီးတာ မသိလို့များလား စိမ်း”

“ကိုသက်တင် စိမ်း ရှင်းပြမယ်”

“မရှင်းပြနဲ့ စိမ်း”

စိမ်းလက်ကိုဆွဲ၍ ဟန့်တားလိုက်တာကြောင့် လင်းရောင်နီကို သက်တင် မျက်စိထောက်နီဖြင့် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“လင်းရောင် မင်းက ဘာသဘောလဲ”

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အရင်တည်းက ငါ ဒီလိုနေတတ်တာ မင်းမသိဘူးလား၊ အချုပ်ဖယားတွေမကြိုက်လို့ လမ်းကြောင်းတွေရှင်းပြီး

ငါတစ်ယောက်တည်းနေခဲ့တာ၊ မင်းလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ အခုမှ မင်း ညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့အကြောင်းအရာတွေကို စွက်ဖက်တာ မခိုက်ဘူး ထင်တယ်”

“လင်းရောင် မင်း ငါ့ကိုဒီစကားမျိုးပြောထွက်သလား၊ မင်း အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

“ဘယ်တော့မှ သတိမရအောင် ငါနေမှာ သက်တင်၊ ငါလိုလို ချင်ချင် လက်ထပ်ယူခဲ့ရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းအသိ ဆုံးဖြစ်မှာပါ၊ မင်းကိုသူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဆိုပြီး ထောက်ထားမှုမရှိခဲ့ရင် မင်းအမေကို ငါ့အမေနေရာကနေ ကိုယ်ချင်းစာတရားသာ မရှိခဲ့ဘူးဆို ရင် အခုလိုမျိုး မင်းညီမနဲ့ တစ်ဖိုးအောက်မှာ အတူနေဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“လင်းရောင်”

စိမ်းက ဟန့်တားသလို ခေါ်လိုက်ပေမယ့် သွေးဆူနေသလို ဖြစ်နေသော လင်းရောင်နီက သက်တင်ကို ရင်ထဲရှိတာတွေ ပေါက်ကွဲ ချင်သလို ဖြစ်ကာ

“ငါ့ကိုယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့သူဖြစ်အောင် လာမဆွနဲ့ သက်တင်၊ နောင်ဖွဲ့ချုပ်ကိုင်မှုတွေကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်၊ မင်းညီမကို ငါတစ်သက် လုံးပေါင်းပါမယ်လို့ ငါ အာမခံထားတာမဟုတ်ဘူး”

“လင်းရောင် မင်း တောက်”

“ဟယ် လင်းရောင်ရယ် တော်ပါ၊ ကိုသက်တင် စိမ်းတောင်းပန် ပါတယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ မဖြစ်ကြပါနဲ့၊ ဆွေမျိုးတော်နေကြပြီဦးစွာ ခြေပါလက်ပါတော့ မကောင်းပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး စိမ်း၊ ဒီကောင်နုမသားချင်းမရှိသလို ကားနုစိတ် မရှိပြောနေတာ အရမ်းခိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်၊ မြဲမြံယုံရဲ့အစ်ကိုတစ်

ယောက်အနေနဲ့ ငါ့ဘက်ကလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“စိမ်း နားလည်ပါတယ်။ လင်းရောင်စိတ်ကိုလည်း ကိုသက်တင် နားလည်ပေးလိုက်ပါ။ အရင်တည်းက ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား။ တစ်ယောက်အကြောင်းလည်း တစ်ယောက်သိနေကြတဲ့ဟာကို၊ ကိုသက်တင်က စိတ်လျှော့လိုက်ပါနော်”

စိမ်းရဲ့တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုများကြောင့် ထိုးကြိတ်ဖို့ မြောက်တင်ထားသောလက်တွေကို ပြန်ချလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ဘက်က ဆိုးရွားစွာပေါက်ကွဲမိလျှင် ညီမလေးပဲ စိတ်ဆင်းရဲရနိုင်သည်မဟုတ်လား။

အခုလည်း လင်းရောင်နီရဲပြုမှုဆက်ဆံရေးတွေကြောင့် ညီမလေး ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ဆင်းရဲနေရရှာမလဲ။ ဖုန်းဆက်ကြည့်တိုင်း အဆင်ပြေပါတယ်လို့ချည်း ပြောနေတာကြောင့် မျက်နှာပူပူနှင့် သွားမတွေ့ခဲ့သောအချိန်ကာလတွေအတွင်းမှာ ညီမလေး စိတ်သောကတွေ ဖိစီးနေရှာသလား။

လင်းရောင်နီက အိမ်မှာ ညီမလေးကိုဘယ်လိုများ ချွေးသိပ်နေသလဲ။ အခြေအနေသိရအောင် သွားကြည့်ဦးမှတော့ ဖြစ်မည်။

တကယ်စိတ်ပင်ပန်းနေခဲ့သည်ဆိုလျှင်တော့ . . .

အခန်း (၃၈)

“မြချူးယံ”

“ရှင် လာပြီ ကိုကို”

ညွှန်ခန်းထဲကနေ ကျယ်လောင်သောခေါ်သံကြောင့် ရေချိုးပြီးစမှာ အဝတ်အစားပင် မဝတ်နိုင်သေးဘဲ ရင်လျှားထားလျက်မှ ပခုံးပေါ်သာဘက်စောင်လေးလွှားတင်၍ ပြေးထွက်ခဲ့ရသည်။

“ဟင်”

ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဆံနွယ်တွေ ဖြေမခြောက်တခြောက်နှင့် ကပိုကရို ပြေးထွက်လာသော မြချူးယံရဲ့ဝင်းဝါဖွေးနုနေသည့်အလှမှာ တဒက်မင်တက်ငေးမောသွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလို ခေါင်းကိုတစ်ချက်ခါပစ်လိုက်ရင်း

“မင်းနေ့လယ်ကစိုမ်းကို ရုံးမှာသွားတွေ့တယ်ဆို”

“ရှင်”

“ငါနဲ့လက်ထပ်ပြီးပါပြီဆိုပြီး မလှုပ်တိုင်တက်ပြတာကရော ဘာ သဘောလဲ၊ မောင်လို့မခေါ်ပါနဲ့လို့ သဝန်တိုရမယ့်အခွင့်အရေးကိုရော ငါက နင့်ကိုပေးထားမိလို့လား”

“မမစိမ်းက ကိုကိုကို တိုင်လိုက်တာလား၊ သွေးထိုးမြှောက်ပင့် ပေးလိုက်တာလား”

“သူကတော့ နင့်ရဲ့အချစ်ဒဿနတွေကို ရူးနှမ်းပြီးပြောပြလိုက် ပါ။ နင်က အရမ်းကိုချစ်တတ်လို့ လေးစားသင့်တယ်တဲ့လေ။ ဟား ငါ ကတော့ စိမ်းလိုမျိုး နှင့်အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသင့်တယ်လို့ထင်မှာမဟုတ် ဘူး မြဲခြူးယံ၊ ငါ ရူးနှမ်းလို့ ချစ်တတ်လာခဲ့ရင်လည်း ငါ ချစ်မယ့်သူ က နင်မဟုတ်ဘူး။ နင့်အချစ်ကို လေးစားပြနေတဲ့ စိမ်းဖြစ်ရင်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် တခြားတစ်ယောက်”

“ကိုကို”

“မှန်းနေပြီးသားလူတစ်ယောက်ကို ချစ်လာဖို့က ဒီဘဝအတွက် တော့ မလွယ်တော့ဘူးလေ။ ငါဆိုတဲ့ကောင်က သတိလက်လွတ်အမှား တစ်ခုအပေါ် ယောက်ျားပီပီသသ တာဝန်ယူလိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် အိမ် ထောင်ရေဆီတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို နင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှန်းသိသိ ကြီးနဲ့ တိုးဝင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အေး ပြောသာပြောနေရတာပါ။ နင်က ဟိုအရင်တည်းက ငါဘယ်လောက် ပိုးစိုးပက်စက် အထင်သေးပြီးပြော ပြော အရှက်အကြောက် အနာအကျင့်မရှိတဲ့မိန်းကလေးဆိုတော့ မျက်နှာ ပြောင်ပြောင်နဲ့ တွယ်ကပ်နေဦးမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

စကားလုံးတွေက မြားအစင်းတွေလို စူးဝင်ကာ သေရာပါ ဒဏ်ရာဖြစ်အောင် အဆိပ်တွေတက်နေခဲ့သည်။ မျက်တောင်ဖျားမှာ ခိုထီး လာသော မျက်ရည်စက်တို့ကို မျက်တောင်ဖျားတို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်း

ဆည်းပြီး အံ့ကြိတ်ထားလိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးကို ဖိကိုက်ထား ဖို့မှာ စိမ့်ထွက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သိက္ခာတရားတို့အတွက် ဘာကွယ်ဖို့ အင်အားမဲ့လို့တော့မဖြစ်ပါ။ ကိုကိုကိုခပ်စူးစူး စိမ်းဆတ်စွာ ကြည့်လျက် လက်ကိုအားနှင့်လွှဲမြှောက်လိုက်ပြီး

“နင်ကများ”

“အား အမလေး”

သူမလက်က ကိုကိုပါပေါ် မရောက်ခင် ကိုကိုရဲ့ယောက်ျား အားနှင့်ဆောင့်တွန်းခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဆိုဟာခံစောင်းနှင့် ဆောင့် ခိပြီး သူမခါးတစ်ခြမ်းလုံး နာကျင်အောင့်မျက်သွား၏။ ရင်ဘတ်ပေါ် သွားထားသော သဘက်စောင်လေး အောက်ကို လျှောကျသွားတာတောင် ဖုံးပေါ်ပြန်ကောက်မတင်နိုင်ဘဲ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့သည်းညှူမိသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပြန်ပိတ်မထားခဲ့သော တံခါးဝကနေ အလုံးစုံ မြင်လိုက်ဟန်ရှိသည့် ကိုကြီးရဲ့လက်သီးချက်များက ကိုကိုရဲ့မျက်နှာပေါ် မှာ တရစပ်။

“မင်း ခိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဟောဒါ လူမဆန်တဲ့အတွက် ဒါက ငါ့ညီမလေးရဲ့နာကျင်မှုအတွက်၊ ဒါက နှမချင်းမစာမနာ အနိုင် တုင့်တဲ့အတွက်”

“ကိုကြီး ကိုကြီး တော်ပါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မထိုးပါနဲ့၊ ကိုကြီး မြဲခြူး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကြီးရယ် မြဲခြူးကို သနားရင်တော်ပါတော့ နော်”

“တောက်”

မြဲခြူးယံရဲ့ငိုယိုဆွဲရုန်းမှုကြောင့် ရပ်လိုက်ရပေမယ့် သက်တင် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လောက်အောင် ဒေါသတွေဖြစ်

နေခဲ့သည်။

“လင်းရောင်နီ ငါ့ညီမလေးကို မင်းကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းနေလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်မိဘူးကွာ၊ ငါ တကယ်မထင်မိဘူး။ မင်းအဲလောက်တောင် ငါ့ညီမလေးကို မုန်းနေတာလား။ ညီမလေးရယ် နင်ပြောတော့ အဆင်ပြေတယ်ဆို အခုတော့ဟာ”

“ကို ကိုကြီး အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“တော်ပြီ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မြင်နေတာတောင် နင် ဘာတွေ ထပ်လိမ့်ချင်သေးလို့လဲ၊ လင်းရောင်နီ ငါ့ညီမကို အဲလောက်မုန်းနေတယ် ဆိုရင် ငါ ပြန်ခေါ်သွားပါမယ်”

“ဟင်”

“စိမ်းနွဲ့မင်းကို ကန်တော်ကြီးထဲမှာတွေ့လိုက်တည်းက အခြေအနေကို စိတ်မချလို့ ငါလိုက်လာခဲ့တာ၊ မင်းအတွက် ငါ့ညီမလေးက အရှုပ်ထုပ်ဖြစ်နေခဲ့တာ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ လာ ညီမလေး သွားရအောင်”

“ကို ကိုကြီး အဲလိုလုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ဟို အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ ကိုကြီးရယ်”

“တော်ပြီ ညီမလေး ကိုကြီး ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး။ ညီမလေး ဒီလိုဖြစ်နေတာ အစ်ကိုအစ်ယောက်ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ မီးလိုပူလောင်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လူသတ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးတော့ဘူး။ နင် ငါ့ကိုလူသတ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်တာ မြင်ချင်လို့လား”

“ကိုကြီးရယ်”

“မြခြူးယံကို အဲဒါမသွားပါနဲ့လို့ တားပါလား ကိုကိုရယ်။ ငါ

မှားသွားပါတယ် တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ဖြေသိမ့်ပေးပါလား ကိုကိုရယ်။ ဘာလို့ ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်ကြည့်နေတာလဲ။ ကိုကြီး ဆွဲခေါ်ရာ နောက် တွန့်ဆုတ်ရုန်းကန်ရင်း ကိုကိုကို အားကိုးတကြီး လည်ပြန်ကြည့်နေတာ ကိုကို ဘာလို့မသနားတာလဲ။

မြခြူး မျက်ရည်တွေကို ဥပေက္ခာပြုရက်တာ မြခြူး ရင်နာရပါတယ် ကိုကို။ မြခြူးကို မမြင်ရရင် ကိုကိုကတော့ ဝမ်းသာနေမှာပါ။ ငါ့အနားမှာ အရှုပ်ထုပ်မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး အောင်ပွဲများခံနေဦးမှာလား။ ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်...။ ရက်စက်လိုက်တာ။

အခန်း (၃၉)

“ခင်ဗျား အရမ်းရက်စက်တတ်တဲ့လူ၊ သိပ်ရက်စက်တဲ့လူ၊ မြဲမြဲက ခင်ဗျားကြီးကိုချစ်လို့ သူ့ အဆုံးရှုံးခံလိုက်တာတွေ အများကြီး ဗျာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားသိလား”

ဘလိုင်ကြီးလားပေါက်နေသော ကောင်လေးကို လင်းရောင်နီ ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ညတန်းက မြဲမြဲယံကို သက်တင်လာခေါ်သွားပြီးချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲ မြဲမြဲယံကို မမြင်ရလို့ပေါ့ပါး မည်ထင်ခဲ့တာ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ရွှင်မိမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်မှု လွတ်လပ်မှုဆိုတာ ရှာမတွေ့ဘဲ ဘာလို့မှန်း မသိ နာကျင်သလိုလိုနှင့် ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သည်။ သက်တင်ထိုး ခဲ့သော ပါးပြင်ကလားဟု မရေမရာ စမ်းကြည့်တော့လည်းမဟုတ်။

သက်တင်ရဲ့စွပ်စွဲမှုတွေကို နာကြည်းမိတာကြောင့်လားဆိုပြီး အဖြေရှာစမ်းစစ်ကြည့်လို့မရ။

စိတ်ရှုံးပေါက်ပေါက်ရှိကာ တစ်ညလုံး အိပ်မရသော ကြောင် တောင်တောင်များနှင့်ပင် အပြင်ကို ထွက်လာပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားဖို့အလားမှာ မြဲမြဲယံရဲ့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က သူ့ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်နေကြသည်။

စိတ်ထဲမကြည်မလင်ဖြစ်နေတာမို့ ကောင်လေးရဲ့ အင်္ကျီရင် ဘတ်စကိုမြှောက်တက်သွားအောင် ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်ပြီး

“မင်းကဘာလဲ မြဲမြဲယံရဲ့ရည်းစားလား”

“သူသာ ကျုပ်ကိုကြိုက်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားလိုလူမျိုးနဲ့ လက်ထပ်ရ မယ့်အဖြစ်မျိုး ရောက်ပါ့မလား၊ သူ့ကို မိသားဖသားပီပီ အဆင့်အတန်း ရှိရှိ တခမ်းတနား ထည့်ထည့်ဝါဝါ လက်ထပ်ယူမှာဗျ နားလည်လား”

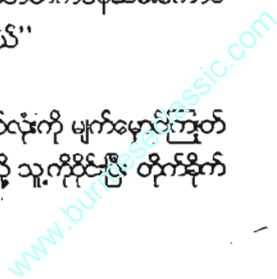
“ဟုတ်တယ် ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းက ရှင့်လို တစ်ဖက်စွန်း ရောက် အတ္တကြီးတဲ့သူကြောင့် အထင်သေးခံရတဲ့ဘဝရောက်နေတာ၊ ရှင့်လိုလူမျိုးကို ချစ်မိတဲ့အတွက် သူ့ဘဝမှာအရှုံးကြီးပဲ”

“နေပါဦး သူ ရှုံးနေတယ်ချည်းပြောရအောင် ငါက ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ၊ ငါ့ဘဝကိုပဲ အိမ်ထောင်ရေးထောင်ချောက်ထဲ ရောက် အောင် အမိဖမ်းခဲ့တာ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အမိဖမ်းခံရအောင် ရှင်က အရမ်း ကို အပြီး ညှဉ်နေခဲ့တဲ့လူကိုး၊ ဒီလိုဖြစ်သွားရတဲ့အကြောင်းအရင်းက ရှင်ကြောင့်လား၊ မြဲမြဲယံကြောင့်လားဆိုတာ ဟိုတဟ်ကဝန်ထမ်းကောင် လေးကို ရှင်သေသေချာချာ မေးကြည့်သင့်တယ်”

“ဘာ”

ဆတ်ခနဲ အော်လိုက်ခံရင်း သုံးယောက်လုံးကို မျက်မှောင်ကြွတ် ခွံ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်လောက်သိထားလို့ သူ့ကိုပိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်

ဝေဖန်နေကြတာလဲ။

“မင်းတို့နဲ့ငါ ဘာမှပြောစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ မင်းတို့ပြောတာတွေကိုလည်း အချိန်ပေးပြီး နားမထောင်နိုင်ဘူး ရှေ့ကဖယ်ကြ”

“မဖယ်နိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ ကျုပ်တို့ပြောတာကို ခင်ဗျား ဆုံးအောင် နားထောင်သွား၊ ပြောချင်လို့ကို တမင်လာစောင့်နေကြတာ”

“ညတုန်းက ရှင်ဆီကနေ သူ့အစ်ကို ဆွဲခေါ်လာပြီးတည်းက မြဲခြူးတစ်ညလုံး ဝိုနေခဲ့တာ။ ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျော့ချောမော့မရလို့ ကျွန်မတို့သုံးယောက်လုံးကို မြဲခြူးကို နှစ်သိပ်ပေးပါဆိုပြီး သူ့အစ်ကိုလှမ်းခေါ်တယ်”

“အဲဒါ ညည်းတို့ကိုစွလေ ငါ့ကိုစွမှမဟုတ်တာ၊ ငါ့ကိုဘာလို့ လာပြောနေကြတာလဲ”

“မြဲခြူး အခုလိုဖြစ်တာ ရှင်ကိုစွမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုစွဖြစ်ရမှာလဲ၊ မြဲခြူးက ရှင် မပြိုင်အောင်ဆိုပြီး ငွေရော အချိန်တွေ ခွန်အားတွေ ရင်းနှီးထားရတဲ့ သီချင်းဆိုတဲ့အလုပ်ကိုလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ပညာရေးကိုလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ကျောင်းဆက်မတက်တော့တာ ရှင်သိလား”

“ဘာ”

မိုးလင်းတာနှင့်အိမ်ကထွက် မိုးချုပ်ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်လာတာ မို့ သူမကျောင်းတက်လား မတက်လား သီချင်းဆိုဖို့လမ်းကြောင်းတွေ ဆက်လုပ်နေလား မလုပ်လား သူ ဘာမှမသိပေ။ သူ အံ့ဩသလိုဖြစ်နေတာကို တစ်ယောက်က

“သူ အရင်တည်းက ချစ်နေခဲ့တာဆိုပေမယ့် ရှင်ကို သူ ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုပြီး

ဆုံး ဖြတ်ထားတာကိုလည်း သူ သိတယ်၊ အဲဒါတွေကြောင့် သူကဒီအတိုင်း ချစ်နေခွင့်လေးပဲ ရချင်လို့ ရှင်ချည်းကပ်ခဲ့တာ”

“မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ဦးလင်းရောင်၊ ရှင်ကိုပိုင်ဆိုင် ချင်တဲ့အတ္တတွေမရှိဘဲနဲ့ ဘာလို့ချစ်နေမှာလဲဆိုပြီး ကျွန်မတို့ တားပါသေးတယ်၊ ရှင်ပြောဆိုဆက်ဆံတာတွေ ရင်သီးမောက်မာလွန်းလို့ အကြိမ်ကြိမ် နားချခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ဘာပြောပြော အနာအကျင်မရှိ ပေးဆပ်ချစ်ချင်နေတဲ့ သူ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမှဖျောင်းဖျာနားချလို့မရခဲ့ဘူး၊ ဝမ်းကြေးတစ်ခုလိုလည်း မအောက်မေ့ဘဲ ရှင်ကို ချစ်ချင်လို့ကို သူချစ်နေခဲ့တာ”

“မင်းတို့ကို ဒီစကားတွေ သူပြောခိုင်းတာလား”

“သူက ရှင်ဆီကအချစ်ကို တောင့်တနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ ရှင်ကိုသိအောင်ပြောခိုင်းပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သူ့ဘာသာပဲ ခံစားနေမယ့်သူ”

“ဘာ ငါ့ဆီက”

နားမလည်လို့ မေးချင်ပေမယ့် စကားက အဆုံးထိမရောက်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က နှုတ်ခမ်းကိုချပြီး

“မြဲခြူးယံက ရှင် သူ့ကိုချစ်လာဖို့ မျှော်လင့်နေခဲ့တဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ချစ်လာအောင်လို့ အရာအားလုံး အဆုံးရှုံးခံပေးဆပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ဦးလင်းရောင်၊ သူ့ဘက်က ချစ်စိတ်နဲ့ အနာကျင်ခံပြီး အထင်သေးခံ ဒုက္ခတွေခံပြီး သူ့အကျင့်စရိုက်တွေကို ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာ”

“ကျွတ်”

စိမ်းပြောသော မြဲခြူးယံအချစ်က လေးစားဖို့ကောင်းတယ်ဆို

တာ ဒါတွေကိုပြောတာဖြစ်မည်။ သူ့ဆီကအချစ်ကို မမျှော်လင့်ဘူးတဲ့လား။ ရင်ဘတ်တစ်နေရာက ဝေဒနာစူးစူးကို သူ တစ်ခါမှမခံစားခဲ့ဘူးသလိုပင်။

“ကျုပ်တို့အားလုံး ခင်ဗျားကို ထိုးကြိတ်ရိုက်ပုတ်ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို နာကျင်စေချင်တဲ့မြဲခြူးယံက ကျွန်တို့ကို မုန်းသွားမှာစိုးလို့ ဒီလောက်ပဲပြောတာ။ ခင်ဗျားနားလည်လာအောင် ရှင်းပြနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ခင်ဗျားကို မြဲခြူးယံ မေ့သွားနိုင်တဲ့အခါကျရင် မြဲခြူးယံကို ကျွန်ုပ်က တန်ဖိုးရှိရှိ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ မြှင့်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် တင့်တောင့်တင့်တယ် တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူမှာ ခင်ဗျားနဲ့ငြိစွန်းခဲ့လို့ မြဲခြူးယံမှာ ရင်သွေးပဲရှိရှိ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

သူ သွေးလန့်ချောက်ချားသွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူနဲ့မှာ ယွင်းခဲ့လို့ မြဲခြူးယံမှာ ကိုယ်ဝန်ရချင် ရနေနိုင်သည်။ မရခဲ့လျှင်ရောမရခဲ့လျှင်လည်း မြဲခြူးယံအချစ်တွေက...။

“ရှင်မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သူ့မှာရင်သွေးရှိရှိ မရှိရှိ ရှင်ကိုမချစ်တော့အောင် ရှင်နဲ့မပတ်သက်အောင် သူ့အစ်ကိုနဲ့အမေရော ကျွန်မတို့ရော သူ့ကိုတိုင်းပြီး ဖျောင်းဖျန်းချနှစ်သိမ့်ကြမှာပါ။ ရှင့်အကြောင်းမတွေးဘဲ ရှင့်ကိုမေ့နိုင်ဖို့ သူ့ကိုကျွန်မတို့အားလုံး ပျော်အောင်ထားမယ်”

“သူ တကယ်လို့ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီး မွေးလာခဲ့ရင်လည်း အဖေအမည်ဖော်စရာရှိအောင် ကျုပ် တာဝန်ယူလိုက်မယ်။ မြဲခြူးအပေါ် လင်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဝိသအောင်နေပြီး ကလေးကိုလည်း ကိုယ့်သွေးသားအရင်းလို စောင့်ရှောက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အသွေးအသားတွေ မြဲခြူးကိုယ်ထဲ မစီးဝင်ခဲ့ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျား ကလေးက

ခင်ဗျားလို အကြင်နာမဲ့ အတ္တကြီးတဲ့စရိုက်တွေပါလာရင် ကျွန် သစ်ပင်မိမိလား မပြောနိုင်လို့”

“ဟာ ဟိတ်ကောင် အာ”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်ကြတာ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ ပြောဖို့အခွင့်အရေးမရလိုက်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာပြောရမှာလဲ။ မုန်းသူအကြောင်းကိုကြားပြီး ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ။

ဟင်အင်း ပြောစရာတွေရှိနေသလို ရင်ဘတ်ထဲမှာ လည်ချောင်းထဲမှာ ပြည့်သိပ်မွန်းကျပ်တစ်ဆို့နေသည်။ ဘာကြောင့်ဝေဒနာမျိုးနှင့် ပင်ပန်းရတာပါလဲ။

နောက်ကြောင်းလှည့်၍ ကွန်နိုကားပါကင်မှာ ထားသောကားကို ပြန်ယူကာ ဟိုတယ်ကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းကောင်လေး ဆီမှာ သူ သိရမှဖြစ်မည့်အကြောင်းတရားမှန်တွေရှိနေ၏။ မြဲခြူးယံမင်းကြောင့် ဝါကသိကအောက် စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ ဖြစ်နေရပြီ။ ဘာလဲ မင်းက ငါ့အတွက် ဘာလဲ မြဲခြူးယံ။

“ကိုကို ကိုကိုရေ မြခြူးကို လွှတ်ပါ။ မြခြူးကြောက်တယ်။ ဟင့်အင်း မြခြူးကို အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှိနိုးပါတယ် ကိုကိုရယ်။ မြခြူးလေ မြခြူး”

“အင်း မြခြူး မြခြူး”

ဝန်ထမ်းကောင်လေး ပြောပြနေသောအကြောင်းအရာကို နားထောင်ရင်းဖြင့် မြခြူးယံ နာမည်ကို နင့်သီးစွာရေရွတ်မိသည်။ ကောင်လေးက သူပေးသောငွေကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး

“အဲဒီအစ်မ အရမ်းသနားစရာကောင်းတယ် အစ်ကိုရ၊ သူ့ရောက်လာတော့ အစ်ကိုက အရမ်းကို ခေါင်းမထူနိုင်အောင် မှုနေတာ။ သူက အစ်ကိုလိပ်စာပေးပြီး တက္ကစီနဲ့အိမ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က ဆိုင်ခွဲကို ငွေသွားသိမ်းနေတဲ့ မန်နေဂျာကိုတင်ပြတယ်။ မန်နေဂျာက ဟိုတယ်မှာ အိပ်မယ်ဆိုပြီး အစ်ကို့ဆီက အခန်းခလည်းယူပြီးပြီနဲ့ အဲဒီအခန်းမှာပဲ အိပ်ခိုင်းဖို့ပြောတယ်။ တခြားညညလည်တွေလည်းရှိတော့ ကျွန်တော်ကို အပြင်မထွက်စေချင်ဘူးလေ။ အဲဒါနဲ့ အဲဒီအစ်မကိုပြောပြပြီး အဲဒီအစ်မနဲ့အတူတူ အစ်ကို့အခန်းထဲလိုက်ပို့တာ”

“နေ နေဦး သူကလိုက်ပို့ပြီး ဘာလို့မပြန်တာလဲ။ မူးနေတာ ခုတင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ငါ တန်းခနဲ အိပ်မသွားဘူးလား။”

“မအိပ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ အဲဒီအစ်မကို ဖက်ထားလိုက်တာမှ လုံးဝမလွှတ်ဘူး။ သူလည်း သနားစရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရှက်တော့ သူ အရမ်းရုန်းနေတာ”

“မင်း မင်းက ဘာလို့ဝင်မဆွဲတာလဲ”

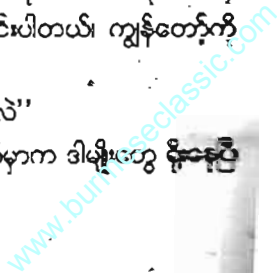
“အစ်ကိုရယ် ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်မှာက ဒါမျိုးတွေ ခိုးနည်း

အခန်း (၄၀)

“မြခြူးယံ မင်းကိုငါ့မုန်းတယ်။ မြခြူးယံ မင်း ငါ့ဘဝထဲကို ဝင်မလာနဲ့။ ငါက ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သိမ်းဆည်းသိုလှောင်တန်ဖိုးထားရမယ့် အချစ်တွေကို မလိုချင်ဘူး။ ငွေပေးရင် ပေါပေါသီသီ ရတနာတဖြုတ် သာယာမှုတွေမှ အများကြီး”

“ကို ကိုကို မလုပ်ပါနဲ့။ မြခြူးလေး ကိုကိုပေးထားတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုမုန်းတဲ့မြခြူးပါ”

“ဟုတ်တယ် မြခြူးယံကို ငါအရမ်းမုန်းတာ။ ငါ့ကိုအပြုံးတွေနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင် ဖြားယောင်းနေတဲ့ မြခြူးယံကြောင့် ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်နေရတယ်။ ငါ့မိသားစုနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ငါ အရမ်းစိတ်လေနေတယ်ကွာ။ ငါ့အပေါ် ဘယ်သူမှမကောင်းကြဘူး။ ငါ့ကိုပျော်အောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ။ စိတ်ညစ်နေတာတွေ ပျောက်အောင်လုပ်ပေးစမ်းပါ။ မင်းတောင်းသလောက် ငွေပေးမယ်။ မင်းကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား ဟုတ်ပြီနော်”

အပြစ်မှာတည်းက သဘောတူကြည့်ဖို့ လာကြတဲ့သူတွေလည်းရှိတယ်။ ဒီကျမှ ညှိနှိုင်းပြီး အဆင်ပြေသွားကြတာလည်းရှိတယ်။ အဲဒီအစ်မက တော့ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ထင်တယ်။ အစ်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံတာကို ဝမ်းနည်းလို့ပဲလား အရမ်းငိုတာဗျ”

“သွားပြီကွာ”

ကိုယ့်ရဲ့မှားယွင်းမှုပါလားလို့ သေချာသိလိုက်ရချိန်မှာ မြခြူးမယ် ရဲ့နာကျင်မှုများကို စာနာမိသွားလေသည်။ တကယ်တော့ မြခြူးမယ်က သူမရဲ့နာကျင်မှုများကို ဖုံးဖိပြီး သူ့ကို အချစ်တွေနှင့် ပေးဆပ်နေခဲ့တာ ပါလား”

“ညီလေး အစ်ကိုသောက်နေကျ အရက်နဲ့အမြည်းအစုံချ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မချင့်မရဲဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သွေးပူအောင် အရက်မှာ သောက်လိုက်သည်။ ကိုယ်နေရာယူပြီး ထိုင်မိသည်က သီးသန့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် ဖြစ်နေ၏။

ဒီလိုဟိုတယ်တွေ စားသောက်ဆိုင်တွေက ယောက်ျားမိန်းမ ကိစ္စအမျိုးမျိုး ဖြစ်တတ်ကြတာ ရိုးနေပြီဆိုသည့်စကားက ဝန်ထမ်းကောင် လေးပြောတာ မှန်ပေလိမ့်မည်။ သီးသန့်ခန်းဘက်မှာ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ညှိနှိုင်းလို့အဆင်မပြေသည့် ပဋိပက္ခ တွေကို မသံမကွဲ ကြားနေရ၏။

“အစ်ကို ထည့်လိုက်မယ်နော်”

“အေး”

ကောင်လေး ငဲ့ပေးသော အရက်ခွက်ကို ရေခဲမရော ရေမရော ဘဲ နှစ်ခွက်သုံးခွက် ဆင့်သောက်ပစ်လိုက်၏။ ဒါမှ မြန်မြန်မှားမှာ။

ယတ္တဏက္ခိယံ

တိုယ့်ရဲ့ယုတ်ညံ့မှုတွေကိုမေ့ဖျောက်နိုင်မှာ။

မြခြူးရေ ဒီကိစ္စမှာ မင်းရဲ့သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှု ထောက် ချောက်ဆင် အမိဖမ်းမှုတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသေချာသိပါပြီ။ ငါ တောင်းပန်သင့်တယ်။ ငါ ပြန်ပြီးမင်းကိုပေးဆပ်သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနားမှာ မင်းမရှိတော့ဘူးလေ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“အစ်ကို ရေခဲလေးနဲ့ ရောသောက်ပါနော်။ အမြည်းလည်း စားပါ။ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဟိုတစ်ခါလို အမှူးလွန်ပြီး အိမ်မပြန်နိုင် ခြစ်နေဦးမယ်”

“သတိပေးတာ ကျေးဇူးပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါလို ငါ့အနားရောက် ထားမယ့်သူ မရှိတော့ဘူးကွာ မှားရင်မှူးမယ်၊ မှားယွင်းတာတော့ စိတ်မဖြစ် ဆာပါဘူး”

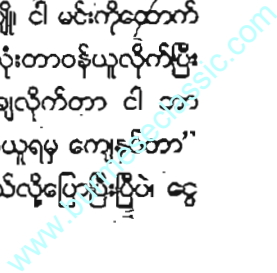
“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလိုအပ်ရင် လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူထားတဲ့ တခြားပိုင်းရှိနေသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ ညီလေး”

ကောင်လေး ထွက်သွားသည်နှင့် အရက်ခွက်ကို ထပ်ငဲ့ပြီး သောက်လိုက်သည်။ အရက်က ဖြေဆေးဖြစ်နိုင်လားဆိုတာ မသိသလို သီးသန့်ခန်းအကွယ် စားပွဲပိုင်းကနေ သက်တင် အကဲခတ်စောင့်ကြည့် သည်ဆိုတာလည်း လင်းရောင်နီ မသိပေ။

“မင်း ငါ့ကို ဒီလိုကြောသွားလို့ရမလား ယျို။ ငါ မင်းကိုထောက် ဆဲခဲ့တာ အများကြီး။ အခုမှ အစ်ကိုက အားလုံးတာဝန်ယူလိုက်ပြီး သီးသန့်ခန်းရအခြေအနေ ပြေလည်သွားလို့ ငါ့ကိုခွာချလိုက်တာ ငါ ဘာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ငါက တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ယူရမှ ကျေနပ်တာ”

“ကျွန်မ အဲဒါတွေ အားလုံး ပြန်ပေးမယ်လို့ပြောပြီးပြီ။ ငွေ

က ဘယ်လောက်လဲ လက်ဆောင်ပစ္စည်းက သုံးပြီးသားရော မသုံးရသေး တာတွေရော ရှိတယ်”

“အဲဒါတွေ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဒါတွေပေးတာ လူကိုလိုချင် လို့ များတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ရှင့်ကို အဲလိုလူယုတ်မာမှန်းသိလို့ ကျွန်မအစ်ကိုက မပတ် သက်ခိုင်းတာ”

“မင်းအစ်ကိုကရော ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ကောင်မို့လဲ ယမင်းပျို၊ မြဲခြူးယံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို နှမချင်းစာနာရမှန်းမသိဘဲ မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို တန်ဖိုးမဲ့ဆက်ဆံပြီး ဒီအတိုင်း ပစ်ချထားတာ ဟား သူညီမ အဲလိုလုပ်ခံရရင် ဘယ်လိုနေမလဲသိချင် လိုက်ပါဘိ လာစမ်း ငါနဲ့”

“မလုပ်နဲ့ မလိုက်ဘူး။ လွတ် ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

“လာစမ်းပါ ငါ့ခြံထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေရ အောင် မင်းအတွက် ငွေတွေအများကြီး ထပ်ပေးပါမယ်”

အသံပလံတွေကြားလို့ နားစွင့်နေမိဆဲမှာ ယမင်းပျိုဆိုသည် အသံကြောင့် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။ ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ဆွဲရုန်းခေါ် သွားတာမြင်လိုက်ရတော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နောက်ကပြေးလိုက်မိ၏။ ကားနားကို သူ့အရောက်မှာ ညီမလေးကို ခေါ်တင်သွားသော ကားက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထိုကားကိုမိအောင် အရှိန်ဖြင့်ပြီး လိုက်ချင်ပေမယ့် ကားကရှုပ် မီးပွိုင့်ကမိဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြီးမားနေခဲ့ရသည်။ ဒီကောင် ညီမလေး ကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ၊ ဘယ်လိုတွေယုတ်မာမလို့လဲ၊ ရင်တွေပူလောင် လွန်းတာက မီးပြင်းပြင်းဖြင့် အရှိန်ခံနေရသလို ခံစားနေရ၏။

သက်တင်ရော ဒီလိုပဲလား။ သူ့ရဲ့အနိုင်ကျင့် နိုင်စက်မှုတွေ ယုတ်မာမှုတွေကြောင့် သူညီမလေးအတွက် ဘယ်လောက်တောင်

ဗလောင်ဆူခဲ့ရမှာမလဲ။ ဘယ်လောက်တောင် နာကျင့်နှင့်သီးနေခဲ့မလဲ။ သက်တင်ရယ် သူငယ်ချင်းရယ် မင်းကိုငါ ကိုယ်ချင်းစာတတ်

ပါပြီကွာ။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။

တောင်းပန်ချင်ပါတယ် တောင်းပန်ခွင့်ရချင်ပါတယ်ကွာ။

တန်အောင်”

“ဟိတ်ကောင် မခိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ငါ့ညီမလက်ကို အခုလွှတ်ထုတ်စမ်း”

“မခိုက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလမ်းမင်း အေးဆေးနောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လိုက်ပါ၊ မင်းမသိတတ်ခင်က သူ အဆင်ပြေအောင် ပို့ထားထားရတာကွ”

“ဘယ်လောက်လဲ အဲဒီထက်မက ငါပေးနိုင်တယ် ငါပေးမယ်”

“ငွေကိုငွေပဲပြန်ရမယ်ဆိုရင် အတိုချေးစားမှာပေါ့ကွာ၊ ငါက လူကိုလိုချင်တာ၊ ဘယ်သူမှ မထိရမကိုင်ရသေးတဲ့ အသစ်လေးကို”

“ခွေးမသား”

မျက်လုံးထဲ ဘာမှမမြင်တော့ဘဲ လက်သီးချက်တွေ ခုန်ပျံ့ တာရစ် ပစ်သွင်းလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသလို အရက်သောက်ထားသည့်အရှိန်ကြောင့် ဟန်ချက်တွေကို မထိန်းနိုင်။

“ကိုနီ နောက်မှာ၊ ကိုနီ တုတ်ကြီးနဲ့ဝင်လာပြီ ရှောင်ရှောင်”

ညီမလေး သတိပေးနေ၍ သတိထားရှောင်တိမ်းနေသော်လည်း ခြေကုန်လက်ပမ်းကျကာ အထိနာနေခဲ့သည်။ သုံးယောက်က တုတ်စား လက်နက်တွေပါ ဆွဲထုတ်လာတာမို့ သူ သေဖို့သာရှိတော့၏။ ထိုအချိန် မှာ ခြင်းထဲကို ကားတစ်စီး အရှိန်နှင့်တရကြမ်းမောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး

“လင်းရောင်”

“ဟာ သက်တင်”

သက်တင် ဘယ်လိုက ဘယ်လိုရောက်လာသည်မသိပေမယ့် သူတော်တော်လေး အားရှိသွားကာ အသက်သခင် ကျူးဖူးရှင်လို့ပင် သတ်မှတ်မိလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသော်လည်း

အခန်း (၄၁)

မြို့ပြင်ဘက်မောင်းသွားသော ကားက ခြင်းတစ်ခုတည်းကို ချိုးကျွတ်သွားတာမို့ နောက်က တစ်ခါတည်း လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ညီမလေးပါသွားသောကားပေါ်က ယောက်ျားလေးသုံးယောက် ဆင်းလာကာ သူ့ကိုရန်လိုစွာ ကြည့်ကြသည်။

“ဟိတ်ကောင် မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ငါတို့နောက်က လိုက်လာတာလဲ”

“အဲဒါ ငါ့ညီမကွ ညီမလေး”

“ကိုနီ”

လင်းရောင်နီဆီ ပြေးသွားဖို့ ပြင်နေသော ယမင်းဖျိုကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ထွန်းဖော် ရှေ့တိုးလာ၏။

“မင်းညီမအတွက် စိုးရိမ်နေတာလား၊ သားမှတ်မှတ်မယားမှတ်မှတ် တစ်လလောက်ပေါင်းသင်းပေးပါမယ်၊ ငါပေးထားတာတွေနဲ့

၂၂

ဟိုဘက်က ဓားရေးကျွမ်းကျင်သူတွေမို့...။

“လင်းရောင် လင်းရောင်”

“ကိုနီ”

ဗိုက်ကို ဓားချက်ထိပြီး ခေါင်းကိုတုတ်ချမိသွားသည်မို့ သူ့ရဲ့ အမြင်အာရုံအသိအာရုံတွေ မှောင်အတိကျသွားခဲ့တာ...။

အခန်း (၄၂)

သူ့အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးနေဆဲပါ။ ဆေးရုံမျက်နှာကြက်က အဖြူရောင်လား အပြာရောင်လား ပန်ကာကရော လည်နေတာလား ရပ်နေတာလား။ သူ့အနားမှာ ဝိုင်းအုံနေတာကရော ဘယ်သူတွေလဲ။

“သား”

“ကိုနီ”

“သား ကိုနီ သတိရလာပြီလား”

ဖေဖေ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးနှင့် ညီမလေးယမင်းပျိုတို့ရဲ့စိုးရိမ်ကြီး နေသောအသံကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ သူ့အနားမှာမိသားစုတွေရှိနေပါ ထားဆိုသည့် အသံကိုကြားလိုက်ရချိန်မှာ သူ့အနားမှာ မိသားစုတွေရှိ နေပါလားဆိုလည်အသိမိတ်နှင့် သူ မျက်လုံးတွေကိုအားယူ၍ခွင့်လိုက်၏။ မိသားစုရဲ့မေတ္တာဓာတ်ကြောင့်လားမသိ။ သူ့အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးမနေ ဆော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ ညီမလေး”

“ကို ကိုနီ”

“သား သားသတိရလာပြီ၊ သားရယ် သားတစ်ညနဲ့တစ်နေ့လုံး သတိမေ့နေတာ၊ ဆရာဝန်ကြီးက အသက်အန္တရာယ်မခိုးရဘူး၊ ပြောပေမယ့် ဖေဖေတို့စိတ်ပူနေခဲ့တာ၊ မျိုးရော သားညီမလေးရော ဘယ်သူမှ မအိပ်ကြ မစားကြဘဲနဲ့ သားအနားမှာ စောင့်နေကြတာ”

“ကျေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မိသားစုဆိုတာ ကျေးဇူးတင်စကားမပြောရဘူး သား၊ အပြန်အလှန် တုံ့ပြန်မှုရှိတဲ့ မေတ္တာရဲ့ခွေးထွေးမှုပဲ သားရဲ့”

နားလည်ပါပြီဆိုတဲ့စကားကို ဝန်မခံနိုင်သေး။ မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဝေပဲ့ရှာနေမိသည်။

“သက် သက်တင်ရော ဖေဖေ၊ သက်တင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“သက်တင်က ဘာမှအများကြီးမဖြစ်ပါဘူး၊ သားကိုကာကွယ်ပေးရင်းနဲ့ လက်ကိုတော့ နည်းနည်းစားရှုပ်ထဲသွားတယ်၊ အဲဒါ ဆေးနဲ့ တက်ဖို့လည်း ပြောလို့မရဘူး၊ ဆေးဖိုးလည်းမယူဘူး၊ ပတ်တီးစည်းပြီး တာနဲ့ ပြန်တော့တာပဲ”

“မြချူးယံကိုပြန်ခေါ်သွားပြီး ကိုကို ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ခံစားနေမလား၊ ကြော့နေမလား၊ ပျော်နေမလား၊ သိချင်စိတ်တွေနဲ့ ကိုကိုကို လိုက်စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေရင်းက ညီမလေးတို့နောက်ကို ကိုကို မူးမူးနဲ့ ကားမောင်းလိုက်သွားတာတွေလို့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူလိုက်လာခဲ့တာ၊ ကိုကို အသက်ကို ကယ်ဖို့ဖြစ်လာတာပေါ့”

“သူက လမ်းမှာတည်းက ရဲစခန်းနဲ့ ဖေဖေတို့ကိုဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားတော့ အကုန်လုံးအချိန်မီရောက်လို့ သားအသက်ကို

ကယ်လိုက်နိုင်တာ သား၊ သက်တင်ကျေနပ်ကြောင်း သားကို သက်ရှင်လျက် မြင်ခွင့်ရတာ”

ဖေဖေနှင့်ညီမလေး ပြောသောစကားတွေ နားထောင်ပြီး သူ့စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ သူ့ရဲ့လူမဆန်မှုတွေအပေါ်မှာ သက်တင် နာကြည်းမနေခဲ့ပါလား။

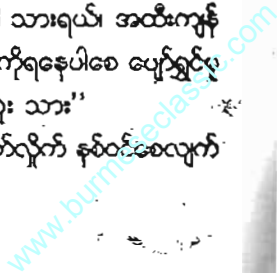
“ကျ ကျွန်တော် အရမ်းများခဲ့ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ သက်တင်အပေါ်ရော မြချူးယံအပေါ်ရော ပြီးတော့ ဖေဖေတို့အပေါ်ရော”

“မိသားစုအပေါ်မှာ မှားတာက မေတ္တာတွေနဲ့ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်၊ မှားသင့်လို့မှားတာပဲလို့ ပြောသိမိပြီး တွေးပေးနိုင်တယ်၊ သက်တင်နဲ့မြချူးယံအပေါ်တော့ တစ်ဖက်စွန်းရောက်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ သားအရမ်းကို မှားခဲ့တယ် သားရယ်၊ သူတို့နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ရကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်မှာပါ၊ သူတို့ကျေနပ်တဲ့အထိ ကျွန်တော် တောင်းပန်မှာပါ ဖေဖေ၊ ဒါကိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင်လည်း ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး နောင်တတွေနဲ့ ပြန်ပေးဆပ်သွားမှာပါ”

“နောင်တဆိုတဲ့စကားကြားလိုက်ရတာ ဖေဖေ ကျေနပ်သွားပြီ သား၊ လူဆိုတာ အများကို အများမှန်းသိမှ ပြုပြင်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ နောင်တရတတ်ကြတာ၊ နောင်တမရသေးရင် အဲဒါ ကိုယ့်အများကိုယ် မသိသေးလို့ပဲ၊ အများမသိရင် မပြုပြင်ဘူး၊ မပြုပြင်ရင် လူတွေရဲ့မေတ္တာနဲ့ဝေးမယ်၊ မေတ္တာနဲ့ဝေးရင် အထီးကျန်တာပေါ့ သားရယ်၊ အထီးကျန်ရပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲမြင့်မားပြည့်စုံတဲ့ဘဝကိုရနေပါစေ ပျော်ရွှင်ပူမွေထွေးမှုဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တော့ဘူး သား”

ဖေဖေစကားတွေက သူ့ရင်ထဲ တလှိုက်လှိုက် နှစ်ဝင်စေလျက်

အသိတရားတွေကို ရစေခဲ့သည်။ ဖေဖေ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်မိစဉ်မှာ ဖေဖေက မေတ္တာများဖြင့် ပြုံးပြ၏။

“ဖေဖေလည်း ဒီလိုအသိတရားတွေရလိုက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး သား၊ သားက ညီမလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ဖေဖေတို့ကို ထောက်ပံ့စောင့်ရှောက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒါဟာ သွေးသားသံယောဇဉ် မေတ္တာတွေကြောင့်ပါလားလို့ နားလည်လိုက်တယ်။ သားရဲ့ပေးကမ်း ထောက်ပံ့မှုရတာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာပေးလို့ မေတ္တာရတယ်လို့ သဘောထားပါ သားရယ်”

“အခုချိန်ကစပြီး တို့တွေပြုပြင်နေထိုင်သွားရင် နောက်မကျ သေးပါဘူး မောင်လင်းရောင်၊ မင်းအပေါ် အန်တီ မိခင်မေတ္တာတွေ ပေးခွင့်ရချင်ပါတယ်။ နေထိုင်ပြုမူအမှားတွေအတွက် အန်တီ ပြန်ပေး ဆပ်ချင်ပါတယ်”

ဒေါ်ကေသွယ်မျိုးရဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ သူ့ကိုယ်က ရှိန်းခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။ ဒါဟာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာဓာတ် တွေ သူ့ကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်စီးဆင်းနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“သား သား ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ လူးလဲကုန်းထချိန်မှာ ဖေဖေက စိုးရိမ်ကြီးစွာ ဖွဲ့ထူပေး သည်။

“ကျ ကျွန်တော် မြခြူးယံနဲ့ သက်တင်ကို သွားတောင်းပန် ချင်တယ် ဖေဖေ”

“အခုတော့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမှာလဲ သားရယ်၊ ဓားထိထားတဲ့သားရဲ့ ခိုက်ကာ ရှစ်ချက်တောင် ချုပ်ထားရတာ သားရဲ့၊ ခေါင်းက ငါးချက်ချုပ် ရတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ခုတင်ပေါ်ကတောင် ဆင်းနိုင်းတာမဟုတ်

ဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး သားရယ်၊ နောက် သားသက်သာလာမှာ”

“တစ်ရက် တစ်စက္ကန့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စောပြီး တောင်းပန်မှ ကျွန်တော် အသေဖြောင့်နိုင်မှာ ဖေဖေ”

“ဘယ်နှယ် သေစကားပြောနေတာလဲ သား၊ သားမသေနိုင် သေးပါဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ အဲလိုတောင်းပန်ချင်စိတ်ရှိတယ်ဆို ရင် သား မြန်မြန်သက်သာလာမှာပါ၊ ခဏလေးပဲ သည်းခံစောင့်ပါ သားရယ်နော်”

လင်းရောင်နီ ခေါင်းတခါခါနှင့်ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် လိမ့်ဆင်းကျနေသည်။ မြခြူးယံရဲ့အချစ်တွေ သက်တင် ရဲ့သံယောဇဉ်တွေက ဒဏ်ခတ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

မတောင်းပန်ရမချင်း သားရင်တွေ အဆမတန် ပူလောင်နေ တော့မည်ထင်သည်။ ကေသွယ်မျိုး ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နား လည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

မိဘနေရာက စစ်မှန်သောမေတ္တာတွေပေးတော့မည်ဆိုလျှင် မိဘဝတ္တရားဆိုတာ ရှိလာပြီမို့ . . . ။

သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုနေခဲ့တာတောင် တကယ်အရေးမှာ အသက်ကို ခင်းရဲလောက်အောင် စိုးရိမ်စိတ်တွေကြီးနေခဲ့ပြီး ကိုယ့်ညီကျတော့ နှမချင်းမစာနာတတ်သူ မဟုတ်ပါလား။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဟိုယ့်အပေါ်လည်း ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ပေ။

ကိုယ်ကသာ သံယောဇဉ်နှင့် သူ ဒုက္ခရောက်နေတာကို မ နှောင်နိုင်ခဲ့တာ။

“တကယ်ဆို နင့်ကိုခေါ်လာတဲ့အချိန်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘားသင့်တယ်၊ မာနကြောင့် မတားဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကွယ်ရာမှာ သူ ကြောက်စားနေသင့်တယ် ညီမလေး။ အခုတော့ အသောက်အစားမပျက် နဲ့”

“မြခြူးနဲ့ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ဟိုတယ်မှာသူ့ကိုတွေ့ခဲ့တာမဟုတ် ဘူး။ အဲဒါ မြခြူးကိုသတိရလို့ဖြစ်ဖြစ် မြခြူးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာကို မေ့ချင် နဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကို ရောက်သွားတာနေမှာပါ”

“နင်ဘာလို့ သူ့ဘက်ကပဲ တွေးပေးနေတာလဲ ညီမလေး။ ဒီ အစ်ကိုရဲရင်ထဲမှာ နင့်အတွက် ဘယ်လောက်တောင် ပူလောင်နေခဲ့မလဲ။ သာကတွေငရောက်ပြီး မခံချင်ဖြစ်နေမလဲ မတွေးမိဘူးလား။ မေမေဆို သည်း အရမ်းကိုစိတ်ထိခိုက်နေခဲ့တာ”

“မြခြူး နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြခြူး မပိုင်ဆိုင်ချင်ဘူး နဲ့ခဲ့တာကို ကိုကိုနဲ့မေမေ ဇွတ်အတင်း စီစဉ်ပြီး သူနဲ့လက်ထပ်ပေး ဘာနော်၊ တကယ်တော့ သူလိုက်မခေါ်တာ၊ မတားဆီးခဲ့တာကို မြခြူး သည်း မာနတွေနဲ့ မုန်းမေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အခန်း (၄၃)

“ငါ့ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်ပေးသင့်တာကိုလုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ နင် သူ့ဆီကိုမသွားရဘူး မြခြူး။ ဒီကောင် နင့်အပေါ် ဘာကောင်းတာရှိလို့ လဲ၊ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ နင့်ကိုကိုယ်ထိလက်ရောက် တွန်းထိုးလိုက်တာကို မြင်ပြီးကတည်းက ငါ ဒီကောင်ကိုခွင့်လွှတ်လို့မရဘူး”

“အဲဒါ မြခြူးက သူ့ကိုပါးရိုက်ဖို့ ရွယ်လိုက်လို့ပါ။ လူတိုင်းမှာ စိတ်ဆိုတာ ရှိကြတာပဲ ကိုကြီးရယ်၊ တကယ်ဆို အဲဒီနေ့ကိစ္စက မြခြူး ရိုင်းသွားတာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့လင်ယောက်ျား ဘာတွေပဲမှားမှား၊ မိန်းမတစ် ယောက်က အဲလိုမလုပ်သင့်ဘူးလေ၊ ကိုကြီးက မြခြူးကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒေါသဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ကိုကိုကိုလည်း စိတ်ဆိုးသင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြခြူးအနေနဲ့ကျတော့ သူ ဒီလိုဖြစ်နေချိန်မှာ”

သက်တင် အံကြိတ်ကာ ခေါင်းခါပြသည်။ လင်းရောင်နီဆိုတဲ့ ကောင်က တစ်သက်လုံး သွေးမတော်သားမစပ်သလို ယမင်းယျိုအဖေ

သူ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတယ်လို့ တွေးလိုက်တော့ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး ကိုကြီး၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ဘယ်လိုတွေ ခံစားနေရလဲ၊ သူ့ကိုပြုရချင်တယ်၊ သူ့အနားမှာနေချင်တယ်၊ သူ့သာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မြဲချိုး အရင်သေမှာ ကိုကြီးရယ်”

“မြဲချိုးရာ နင်”

ဒီလောက်ချစ်တတ်နေသော ညီမကို မချင်မခဲဖြစ်ကာ ထိုးကြိတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒီလောက်တောင် အနာအကျင့်မရှိရမလားလို့ မေးမေးပြီးသာ ကိုင်ဆောင်ပစ်ချင်၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီညီမလေးကို ဒီလိုမလုပ်ရက်ပါ။ ရွှေပေါ်မြဲတင် ဖူးဖူးမှတ်ပြီး အလိုလိုက်ချစ်လာခဲ့တာ။ မေမေက စိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာနှင့် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်အနား ဝင်ထိုင်၍

“သားတောင် သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ မနေနိုင်လို့ သူ့ကိုဝင်ကူညီခဲ့သေးတာ သမီးက သူ့ယောက်ျား ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ဥပေက္ခာပြုပြီးနေနိုင်မှာလဲ သားရယ်”

“သူက လင်ယောက်ျားလို သဘောထားနေပေမယ့် ဟိုက သူ့ကို ဇနီးမယားတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်ပြုတာမဟုတ်ဘူး မေမေ သူပဲစိတ်တွေထပ်ပြီး ပင်ပန်းရမှာ၊ ညီမလေး နာကျင်မှာကို ကျွန်တော် မမြင်ရက်တော့ဘူး မေမေ”

“သူ နောင်တတွေ ရနေပါပြီကွယ်”

“ဟင် အန်တီကေသွယ်”

လင်းရောင်နီရဲ့မိထွေးနှင့်ညီမလေး အိမ်ထဲဝင်လာတာကြောင့်

သက်တင်တို့မိသားစု အံ့ဩနေကြသည်။ မေမေက ပျာပျာသလဲပင် ဆက်တီခုံမှာနေရာပေး၏။ ယမ်းပျိုက ညီမလေးအနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာကိုစွဲများရုံလို့လဲ မကေသွယ်၊ ဆေးရုံကသတင်းရော ဘာကြားသေးလဲ”

“ကျွန်မတို့ ဆေးရုံကလာကြတာပါ”

“ကို ကိုကိုရော သက်သာလား အန်တီ၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ အသက်အန္တရာယ်မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လားဟင်၊ သူ့ သတိရောပြီလား”

“ညီမလေး နင် ဘာလို့မေးခွန်းတွေ အများကြီးမေးပြီး အကဲဒီနေတာလဲ၊ လူကြီးတွေ စကားပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား”

“သားက ဒေါသနဲ့မအော်ပါနဲ့ကွယ်၊ ညီမလေးက စိုးရိမ်လို့ မေးတာပါ၊ အားနာပါတယ် မကေသွယ်ရယ်၊ သားက သူ့ညီမလေးဘက်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတော့ ဒေါသလည်းမထိန်းနိုင်တော့ဘူး”

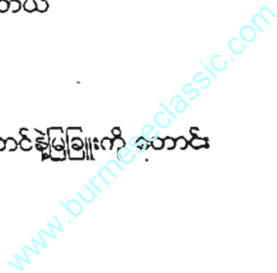
ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်၍

“မောင်သက်တင် အမှားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မောင်လင်းရောင်အပေါ် သံယောဇဉ်တွေကုန်နေသေးလို့ ဒေါသဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်၊ သံယောဇဉ်မရှိရင် မောင်လင်းရောင်ကို သူ ကူညီခဲ့ပါ့မလား၊ အဲဒီအတွက် မောင်လင်းရောင် နောင်တတွေရပြီး အရမ်းကို တောင်းပန်ချင်နေတယ်”

“ဟင်”

“ကိုကိုကလား”

“ဟုတ်တယ် သူ့ သတိရရချင်၊ သက်တင်နဲ့မြဲချိုးကို ဘာလဲ”

ပန်ရမှ အသေဖြောင့်မှာလို့ ပြောပြီး ဒီကိုခွတ်လာဖို့ လုပ်နေတယ်။ ဒဏ်ရာတွေက ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့မရသေးလို့ ကျွန်မတို့အားလုံး ဝိုင်းပြီး ဖျောင်းဖျောင်းရတာပါ။ ဒီကိုလာတာ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်မတို့လာပြီး တောင်းပန်တာပါ။”

“သူ တကယ်နောင်တရနေတာလား အန်တီ”

သက်တင် မယုံကြည်ရသလို မေးလိုက်ချိန်မှာ ဒေါ်ကေသွယ်မျိုး အလေးအနက် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“သူတကယ်ကို နောင်တရပြီး ငိုနေပါတယ် မောင်သက်တင်။ သမီး ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ အစ်ကိုနေရာကနေ သူ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွား တယ်။ မြဲခြူးယံအချစ်တွေကို စော်ကားမိသလို ဖြစ်သွားတာကိုလည်း သူ ယူကျုံးမရကို ခံစားနေရရှာပါတယ်။ အန်တီတို့မကြည့်ရက်လို့ သူ့ကို သနားလွန်းလို့ ဒီကိုလာခဲ့ကြတာပါ။ သူ့အဖေက သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်လာ ပြီး တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် မောင်လင်းရောင်ကိုဖျောင်းဖျေအတွက် နေခဲ့ ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသက်တင်။ ဖေဖေ့ကို အစောင့်မထားခဲ့ရင် ကိုနီက ဒရစ်ပိုက်တွေတန်းလန်းနဲ့ ဒီကိုရောက်အောင် လာတော့မှာ။ အဲလိုလုပ်တာနဲ့ မိုက်ကိုချုပ်ထားတဲ့ ချုပ်ရိုးတွေအကုန်ပြေပြီး အသက် အန္တရာယ်ထိခိုက်နိုင်တယ်”

“ဟင် အဲ အဲလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကိုကြီးရယ် မြဲခြူးကို နားလည်ပေးပါ။ မပေးနိုင်လည်း ရိုက်ချင်ရိုက်သတ်ချင်သတ်ပါ။ မြဲခြူး ကိုကိုဆီသွားမယ် ကိုကြီး”

“ဟာ ညီမလေး ကိုကြီး လိုက်ပို့မယ် နေဦး”

မြဲခြူးယံနောက် အပြေးလိုက်ရသည်။ ဒီကောင်မလေး တကယ် မလွယ်ပါလား။ အစ်ကိုကို ရှက်ရမှန်းမသိ ကြောက်ရွံ့ရမှန်းမသိ။ ကလေးတွေရဲ့အချစ်စွမ်းအားက ကိုယ့်လိုလူကြီးတွေ လိုက် မမိစွာဖြင့်...။

ခိန်နေခဲ့တာပါ ကိုကို့၊ ချက်ချင်းလာတွေ့ချင်ပေမယ့် ကိုကြီးက တားနေလို့လေး မြဲခြူးကတော့ မြဲခြူးအပေါ် ကိုကို ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် မမြဲငြင်ပါဘူး။ အပြစ်မယူပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြဲခြူးရယ် မြဲခြူးအခုလို ကိုကို လေးစားနေပါပြီ။ သက်တင်ကိုလည်း ကိုကိုတောင်ပန်နာပါ။ အခုလိုကိုလည်း ရိုခိုးဦးချပြီးတော့ တောင်းပန်မယ်။ အခု သက်တင်ပန်နာနဲ့ ဝမ်းကွဲလားဟင်”

“မေမေက အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကိုကြီးကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားနဲ့လိုက်ဖို့တာပါ။ အခန်းထဲဝင်မလာသေးတာက ကိုကို့အဖောက ခေါ်ပြီးတောင်းပန်နေလို့ပါ။ မိဘဝတ္တရားအတိုင်း ခမ်းခမ်းနားနား တရားဝင် ပြန်လက်ထပ်ပေးပါမယ်လို့လည်း ပြောနေတယ်။ ကိုကို့အဖေနဲ့ မိထွေးလည်း တကယ်ကို မိဘကောင်းတွေပီသသွားကြပြီနော်”

လင်းရောင်နီ ပီတိနှင့်ကြည်နူးစွာပြုံးပြီး မြဲခြူးယံလက်ကလေးကို အားနှင့်ပြန်၍ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မြဲခြူး”

“ရှင်”

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုကိုရယ်။ မြဲခြူးက”

“ဟင့်အင်း တောင်းပန်တာကို လက်ခံပေးမိ မြဲခြူး နှစ်နှစ် ပါတယ်လို့လည်း မပြောပါနဲ့။ ကိုကို့မှာခွဲတဲ့အမှားတွေအတွက် အပြစ်ကြွေးတွေ ဆပ်ခိုင်း၊ တစ်သက်လုံး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ထိုက်ထိုက် ပြန်လေးဆပ်ပါမယ်။ မကျေနပ်ရင် နောင်ဘဝထိဆိုလည်း”

“ကျေနပ်စေချင်ရင် တစ်ခွန်းပဲပြောပါ ထိုက်ထိုက်”

အခန်း (၄၄)

“ကိုကို”

“မြဲ မြဲခြူး”

ခုတင်နားကို အပြေးသွားကပ်ရင်း ကိုကို လက်တွေ့ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ဒဏ်ရာတွေကိုမြင်တော့ မြဲခြူးယံရင်နှင့်စွာ ဖျက်ရည်ကျ၏။

“မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ကိုကိုရယ်။ မြဲခြူး စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ကိုကို အရမ်းနာနေမှာပဲနော်”

“ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ရင်းပြီး ရဲလိုက်တဲ့နောင်တက ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။ ကလေးရယ် အပြစ်ကြွေးတွေကို သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ကိုကို ပြန်ပေးဆပ်ပါမယ်။ အခုဒေါ်ကေသွယ်မျိုးတို့ လာပြီတောင်းပန်လို့ ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပြီး လာတွေ့တာလား”

“သူတို့မလာခင် ကိုကို့သတင်းကိုကြားပြီးတည်းက မြဲခြူး ခိုး

“ဘာလဲ”

မေးလိုက်မှ ရှက်စနိုးလေးနှင့်မျက်နှာလေးနီကာ ငုံ့လျှိုးသွားတော့ ဒီချာတိတ်မလေး ဘာကိုတောင့်တနေတာလည်းဆိုတာ သူ့သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မြခြူး”

မြခြူး မထူးတော့ မျက်နှာလေးပေါ် ဝေဝေကျနေသောဆံ့ခွယ်လေးတွေကို ဖုတ်ဖုတ် သင်တင်ဖယ်ရှားလျက် မေးဖွားလေးကနေ ပင့်မကာ မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်ရင်းဖြင့်

“အချစ်နတ်သမီးလေးကို ကိုကို အရမ်းချစ်တယ်”

“အချစ်နတ်သမီးက ဘယ်သူလဲ”

“ဒီချာတိတ်မလေးပေါ့၊ နောက်လည်း ကြီးမားနိုင်ခန့်တဲ့ မြခြူးရဲ့အချစ်စွမ်းအားတွေနဲ့ ကိုကို့ကို သိမ်းပိုက်ပါ မြခြူးရယ်၊ ကိုယ့်တာတစ်လုံးကိုမြခြူးအပိုင်ယူပါ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုရဲ့ကိုယ်ပွားလေးတွေ မွေးဖွားစေပြီး မိသားစုဘဝလေးတည်ဆောက်ပေးပါနော်”

“ကိုကိုရယ်”

“အဟမ်း အဟမ်း”

အချစ်ရည်ရွှန်းလှသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကိုကို့မျက်နှာနားတိုးကပ်နေဆဲမှာ ကိုကြီးရဲ့ချောင်းဟန့်သံကြောင့် ပြူးပျားထိတ်လန့်နေောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။ အားနုပျားဖြင့် ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာကိုကို့မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည်မို့

“အို ကိုကို မထနဲ့လေ၊ အရမ်းနာနေမှာပေါ့”

“နင် အကဲမပိုစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကောင်မသေနိုင်တော့ပါဘူး။ နောင် နေသာလား”

“အေး အေး ကောင်းပါတယ်”

“မြန်မြန်နေကောင်းအောင်လုပ် ဟိတ်ကောင်၊ ငါ့ညီမကို တင့်တောင့်တင့်တယ် မိဖိုဖိုနဲ့ မင်္ဂလာထပ်ဆောင်ပေးရမယ်”

“ဟာ အေးပါကွာ ကျေးဇူးပါပဲ သက်တင်ရာ၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးတာ တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မြခြူးလေးကို ငါ သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ရိုးမြေကျ သစ္စာရှိရှိနဲ့ပေးဆပ်မှာပါ၊ ငါ့ကိုစိတ်ချယုံကြည်ပါတော့ သူငယ်ချင်း”

“ဟိတ်ကောင် အခုသူငယ်ချင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ နုမပေးထားရတာ”

“ဪ အေး ဟုတ်သားပဲ၊ နုမပေး ယောက်ဖ”

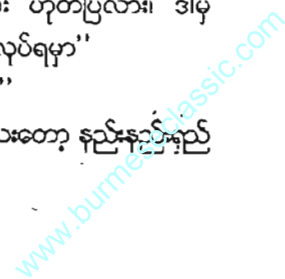
“အေးပါ မင်းအသားယူလို့ကောင်းသွားတာပဲ၊ ငါကလည်း မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ့ညီမလေးအပေါ် မင်းရဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသေးလို့”

“စိတ်တွေကိုပြောင်းလဲလိုက်ရတဲ့အတွက် ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းအေးချမ်းသွားပါပြီ၊ မိသားစု ဇနီးမယား မတ်ဝန်းကျင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း၊ အားလုံးက ငါ့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့အရာတွေပဲ၊ ငါ တစ်သက်လုံး တန်ဖိုးထားသွားမှာပါ”

“ကဲ သားလေး ကျန်းမာပါစေ၊ အားလုံးက ဆုတောင်းပေးမယ် သားက အမြန်ဆုံး သက်သာအောင် ကြိုးစား ဟုတ်ပြီလား၊ ဒါမှ သားနဲ့ချွေးမလေးရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို အမြန်ဆုံးထပ်လုပ်ရမှာ”

“အခုကို နေကောင်းသွားပါပြီ ဖေဖေ”

“ဟေ့ အဲလိုတော့ မလောနဲ့ စိတ်ကလေးတော့ နည်းနည်းနည်းနည်းထားပါ”

“ထားလို့မရတော့တုန်း ခဏလောက် အလိုက်တသိလေး ရှောင်
ပေးကြပါလား”

“ဘာကွ”

သက်တင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်အော်တော့ အားလုံးရဲ့မျက်နှာ
တွေ ပြုံးသွားကြသည်။ ထိုအထဲမှာ မြခြူးယံအပြုံးကတော့ အချစ်များ
ဖြင့် ပို၍လှပနေ၏။ အချစ်က နူးညံ့ခြင်းသဘောဖြင့် သိမ်မွေ့စွာ ဆွဲ
ဆောင်တတ်လေရာ အသိမ်းပိုက်ခံနဲ့လုံ့လားများက လွန်ဆန်မှုမဲ့ကာ
ကျရှုံးလျက်...။

လင်းရှောင်နီ ချစ်တတ်သွားတာ သေချာပါပြီ...။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
ဗျူး